

Agatha Christie

MUSAFIRUL NEPOFTIT

CAPITOLUL UNU

Era puțin înainte de miezul nopții într-o seară rece de noiembrie, și o ceață deasă acoperea întunecatul drum de țară, îngust, mărginit de copacii din South Wales, nu departe de Bristol Channel. O sirenă pentru ceață suna, cu melancolie, regulat la câteva minute. Ocazional, îndepărtat putea fi auzit lătratul unui câine, și apelul trist al unei pasări de noapte. Casele erau puține de-a lungul drumului, care semăna mai mult cu un culoar, lung de aproximativ o jumătate de milă. În una din cele mai întunecate zone ale drumului, într-o porțiune desfundată din fața unei case frumoase, cu trei etaje și în spate cu o grădină spațioasă, zăcea o mașină, cu roțile din față prinse în șanțul de la marginea drumului.

După două sau trei încercări de a ieși din șanț, conducătorul auto a decis să nu mai persevereze, și motorul tăcu.

După un minut sau două conducătorul auto a ieșit din vehicul, trântind ușa după el. Era un om solid, cu părul de culoarea nisipului, de aproximativ treizeci și cinci de ani, cu o privire pătrunzătoare, îmbrăcat într-un costum de tweed și pardesiu închis la culoare, purtând o pălărie.

Folosind o torță pentru a găsi drumul, el a început să meargă cu precauție pe gazon înspre casă, oprindu-se să sondeze fațada elegantă a clădirii din secolul al optsprezecelea. Casa părea a fi în întuneric total, el s-a apropiat de fereastra franceză de pe acea parte a edificiului. După ce se uită înapoi la peluza pe unde a trecut, și spre drumul de dincolo de ea, a mers chiar până la fereastra franceză, a lipit mâinile pe sticlă, și privi înăuntru. Fiind imposibil de a discerne vreo mișcare în interior, el a bătut la fereastră. Nu a primit nici un răspuns, și după o pauză a bătut din nou mult mai tare. Când și-a dat seama că bătăile lui nu aveau nici un efect, el a încercat mânerul. Imediat, a deschis fereastra și a dat într-o cameră care era în întuneric.

În interiorul camerei, se opri din nou, încercând de a discerne orice sunet sau mișcare.

Apoi, el a zis:

— Bună seara. E cineva aici?

Apoi el roti torța în jurul camerei care se dovedit a fi un birou bine amenajat, zidurile erau căptușite cu cărți, el a văzut în mijlocul camerei un bărbat chipeș de vârstă mijlocie șezând într-un scaun cu rotile, cu o cuvertură peste genunchi.

Bărbatul părea să fi adormit în scaun.

— Oh, salut, a spus intrusul. Nu am vrut să te sperii așa de rău. Datorită blestematei de ceață am nimerit cu mașina mea într-un șanț, și nu am cea mai mică idee unde sunt. Oh, și am lăsat geamul deschis. Îmi pare rău. Continuând să vorbească se scuză că a intrat, el s-a întors înapoi spre fereastra franceză, o închise, și a tras și draperiile.

— Trebuie să fi părăsit drumul principal undeva, a explicat el. Am rătăcit așa o oră sau poate mai mult.

Nu a primit nici un răspuns.

— Dormi? a întrebat intrusul, apropiindu-se de bărbatul din scaunul cu roțile. Cu toate acestea nu a primit nici un răspuns, el a luminat cu torța sa fața ocupantului scaunului, iar apoi s-a oprit brusc. Bărbatul din scaun nu a deschis nici un ochi, nici nu s-a mișcat. Intrusul s-a aplecat peste el, îi atinge umărul ca și cum voia să-l trezească, corpul omului căzu în jos într-o poziție ghemuită pe scaun.

— Dumnezeule! a exclamat bărbatul care ținea torța. Se opri o clipă, parcă nehotărât ce să facă în continuare, și apoi, întorcând torța lui spre cameră, a zărit un comutator lângă o ușă, și a traversat camera pentru a aprinde lumina.

Se aprinse o veioză de pe birou. Intrusul a pus torța lui pe birou și, căută atent la bărbatul din scaunul cu roțile, înconjurându-l. Observând lângă o altă ușă un comutator, el a mers și l-a apăsat, astfel se aprinseră și lămpile de pe cele două mese plasate simetric în laturile camerei.

Apoi, mergând spre bărbatul din scaunul cu roțile, el a zărit brusc pentru prima dată o femeie atrăgătoare, cu părul blond de aproximativ treizeci de ani, purtând o rochie cocktail și sacou asortat, stând în picioare într-o adâncitură pe partea opusă a camerei. Brațele ei atârnavă fără vlagă, ea nu a vorbit, nici nu s-a mișcat. Se părea ca și cum ea nici nu încerca să respire. A fost un moment de tăcere, în timp ce se uitau unul la altul. Apoi, intrusul a vorbit.

— El..., el este mort! a exclamat.

Complet fără expresie, femeia i-a răspuns.

— Da.

— Știi? a întrebat bărbatul.

— Da.

Apropiindu-se cu atenție de cadavrul din scaunul cu roțile, bărbatul a spus:

— El a fost împușcat. În cap. De cine?

A făcut o pauză când femeia a scos încet mâna dreaptă ascunsă sub faldurile rochiei. În mâna ei era un revolver. Bărbatul a respirat adânc. Când a văzut că ea nu îl amenință, el a abordat-o, și a luat ușor pistolul de la ea.

— L-ai împușcat? a întrebat el.

— Da, răspunse femeia, după o pauză.

Bărbatul s-a îndepărtat de ea, și a pus arma pe masa de lângă scaunul cu roțile. Pentru o clipă se uită la trupul mort, și apoi privi nesigur în jurul camerei.

— Telefonul este acolo, a spus femeia, arătând din cap spre birou.
— Telefonul? zise bărbatul, ca un ecou. El a tresărit speriat.
— Dacă vrei să suni la poliție, a continuat femeia, încă vorbind în același mod detașat.

Străinul se uită la ea și văzând că ea nu are intenția să plece.

— Apoi, câteva minute într-un fel sau altul nu contează, a spus el.

— Vor avea un pic de muncă aici, în această ceață oricum. Aș dori să știu un pic mai mult - a tăcut și se uită la corp.

— Cine este?

— Soțul meu, răspuse femeia. Făcu o pauză, și apoi a continuat, Numele lui este Richard Warwick. Eu sunt Laura Warwick.

Bărbatul a continuat să se holbeze la ea.

— Văd, murmură el în cele din urmă. Dacă nu te simți bine - stai jos?

Laura Warwick s-a îndreptat încet și oarecum nesigur spre o canapea.

Privind în jurul camerei, bărbatul a întrebat:

— Pot primi o băutură - sau ceva? Cred că an avut fost un șoc.

— Cadavrul soțului meu? Tonul ei a fost sec ironic.

Părănd să-și recapete echilibrul, oarecum, bărbatul a încercat să înțeleagă atitudinea ei.

— Eu ar trebui să-mi imaginez cam așa, da.

Sau a fost doar o distracție, un joc?

— A fost o distracție și un joc, răspuse Laura Warwick foindu-se ca să se așeze pe canapea. Bărbatul se încruntă, caută la ea nedumerit.

— Da, aș dori - că beau ceva, a continuat ea.

Bărbatul și-a scos pălăria și a aruncat-o pe un fotoliu, apoi a turnat coniac dintr-un clondir aflat pe masa de lângă scaunul cu rotile și i-a înmânat unul din cele două pahare. A băut și el, după o pauză, bărbatul a spus:

— Acum, să presupunem că mi-ai spus tot despre el.

Laura Warwick s-a uitat la el.

— De ce nu suni mai bine la poliție? Întrebă ea.

— Toate la timpul său. Nu-i nimic grav dacă fac un pic de conversație confortabilă în primul rând, nu-i așa? El și-a scos mânușile, punându-le în buzunarul pardesiului și a început să-și descheie haina.

Siguranța Laurei Warwick a început să cedeze.

— Eu, nu... a început. Făcu o pauză și apoi a continuat, cine ești tu? Cum de se întâmplă să vii aici în noaptea asta?

Fără a-i da timp să răspundă, ea a ridicat vocea, acum aproape strigă.

— Pentru Dumnezeu, spune-mi cine ești!

CAPITOLUL DOI

— Prin toate mijloacele, a răspuns omul. El a trecut cu mâna prin părul său, se uită prin cameră pentru un moment, ca și cum se întreba de unde sau cum să înceapă, și apoi a continuat:

— Numele meu este Michael Starkwedder.

Știu că e un nume neobișnuit. A precizat pentru ea. Sunt inginer. Lucrez pentru o companie anglo-iraniană, și eu am sosit în această țară direct din Golful Persic. A făcut o pauză, pentru scurt timp părănd a-și aminti de

Orientul Mijlociu, sau, poate, încearcă să se decidă cât de mult să meargă în detaliu, apoi ridică din umeri. Am sosit aici în Țara Galilor pentru câteva zile, privi în sus fără un scop. Familia mamei mele a trăit în această parte a lumii și am crezut că aș putea cumpăra o casă mică.

El a clătinat din cap, zâmbind.

— În ultimele două ore sau poate trei, eu, dacă mă gândesc bine - am rătăcit fără speranță.

Am condus fără vreun reper pe șoselele din South Wales, și am nimerit într-un șanț! Ceață groasă peste tot. Am găsit o poartă, a allee spre casa asta, în speranța de a găsi un telefon sau poate, dacă aș fi fost norocos, o găzduire peste noapte. Am încercat mânerul ferestrei franceze, am constatat că nu era închisă, așa că am intrat înăuntru. Apoi mi se pare am găsit asta și făcu un gest spre scaunul cu roțile, indicând cadavrul prăbușit în el.

Laura Warwick se uită la el cu ochii ei fără expresie.

— Ai bătut la prima fereastră - de mai multe ori, murmură ea.

— Da, am făcut-o. Nu a răspuns nimeni.

Laura își precipită respirația ei.

— Nu, nu am răspuns. Vocea ei era acum aproape o șoptă.

Starkwedder s-a uitat la ea, ca și cum nu ar ști ce să facă. El a făcut un pas spre corpul din scaunul cu roțile, apoi se întoarce înapoi la femeia de pe canapea.

Pentru a o încuraja să vorbească din nou el repetă:

— Așa cum am spus, am încercat mânerul, fereastra nu era încuiată, așa că am venit înăuntru.

Laura se uită în jos, în paharul ei coniac. Ea a vorbit ca și cum l-ar cita.

— Ușa se deschide, iar musafirul nepoftit vine înăuntru. Ea tremură ușor. Asta întotdeauna m-a speriat când eram copil. „ Musafirul nepoftit! „ A aruncat capul spre spate, se uită la vizitator și pe neașteptate a exclamat cu o intensitate bruscă:

— Oh, de ce nu suni la poliție. Ți-e frică?

Starkwedder a mers spre corpul din scaun.

— Nu încă, a spus el. Mai târziu, probabil.

Poți să-mi spui de ce l-ai împușcat?

Nota de ironie a revenit în vocea Laurei când ea i-a răspuns.

— Ah, îți pot oferi câteva motive excelente.

Pentru un singur lucru, el bea. El bea excesiv.

Pentru ceilalți el a fost crud. Insuportabil de crud.

L-am urât de ani de zile.

Uitându-se cu ironie spre Starkwedder care părea consternat de acest lucru, ea a continuat furioasă:

— Oh, ce te aștepți să-ți spun?

— Tu l-ai urât de ani de zile? murmură Starkwedder ca pentru el însuși. S-a uitat gânditor la corp. Dar ceva, ceva special s-a întâmplat în seara asta, nu-i așa? a întrebat el.

— Ai dreptate, a răspuns Laura categoric.

Ceva special s-a întâmplat într-adevăr în seara asta. Și așa - am luat pistolul de pe masa pe care el l-a pus când s-a culcat, și l-am împușcat. A fost atât de simplu. Ea a aruncat o privire nerăbdătoare la Starkwedder și apoi ea a continuat:

— Oh, la ce e bun să vorbesc despre asta?

Va trebui doar să suni la poliție în cele din urmă.

Nu există nici o cale de ieșire. Vocea ei a scăzut ca intensitate. „ No Way Out! „ Starkwedder s-a uitat la ea din capătul celălalt al camerei.

— Nu e chiar atât de simplu cum crezi tu, a observat.

— De ce nu este simplu? a întrebat Laura.

Vocea ei părea obosită.

Apropiindu-se de ea, Starkwedder a vorbit încet și în mod deliberat.

— Nu este atât de ușor să faci ceea ce mă îndemni să fac, a spus el. Ești o femeie. O femeie foarte atrăgătoare.

Laura s-a uitat brusc spre el.

— Asta face diferența? întreabă ea.

Vocea lui Starkwedder suna aproape vesel când el a răspuns:

— Teoretic, cu siguranță nu. Dar din punct de vedere practic, da. El a luat pardesiul de pe vacanță, punându-l pe fotoliu, și s-a întors și s-a uitat din nou la corpul lui Richard Warwick.

— Oh, tu vorbești despre cavalerism, a observat Laura.

— Ei bine, din curiozitate, dacă preferi, a spus Starkwedder. Aș dori să știu despre ce este vorba.

Laura s-a oprit înainte de a răspunde. Apoi vorbi:

— Ți-am spus, asta a fost tot, a spus ea.

Starkwedder se plimba încet în jurul scaunului cu roțile care conținea corpul soțului Laurei, ca și cum era fascinat de acesta.

— Ah, mi-ai spus faptele goale, probabil, a admis el. Dar, nimic mai mult decât faptele goale.

— Și eu ți-am dat un motiv meu excelent, a răspuns Laura. Nu e nimic mai mult de spus. În orice caz, de ce ar trebui să crezi ceea ce am spus? Aș putea spune orice poveste mi-ar place.

Ai doar cuvântul meu că Richard a fost o bestie crudă și că el a băut și că mi-a făcut o viață mizerabilă. Și că l-am urât.

— Pot accepta ultimă declarație fără o întrebare, cred, a spus Starkwedder. La urma urmei, există o anumită cantitate de dovezi care să te sprijine. Apropiindu-se de canapea din nou, s-a uitat în jos la Laura. Tot la fel, este un pic cam drastic, nu crezi? Spui că l-ai urât de ani de zile.

De ce nu ai plecat? Cu siguranță că ar fi fost mult mai simplu.

Vocea Laurei ezita când a răspuns:

— Nu am, nu am nici un ban al meu.

— Fata mea dragă, a spus Starkwedder, - dacă puteai dovedi cruzimea și beția obișnuită și tot restul, ai fi putut beneficia de un divorț, sau o separare - și apoi ți-ar fi dat pensie alimentară sau cum altceva să o numesc. Apoi a făcut o pauză, așteptând un răspuns.

Fiindu-i dificil să răspundă, Laura s-a ridicat și, ocolindu-l, a mers la masă pentru a pune paharul jos.

— Ai copii? întrebă-o Starkwedder.

— Nu, nu, mulțumesc lui Dumnezeu, a răspuns Laura.

— Ei bine, atunci, de ce nu ai plecat?

Confuz, Laura a ocolit întrebările lui.

— Ei bine a spus ea în cele din urmă, bine, vezi – acum voi moșteni toți banii.

— Oh, nu, nu! a informat-o Starkwedder.

Legea nu îți va permite să profiți ca urmare a unei infracțiuni.

Făcând un pas spre Laura, el a întrebă:

— Sau te-ai gândit că?... El a ezitat, și apoi a continuat: ce crezi?

— Nu știu ce vrei să spui, i-a răspuns Laura.

— Tu nu ești o femeie stupidă, a declarat Starkwedder și se uită la ea.

Chiar dacă ai moșteni banii, nu ar fi mult mai bine pentru tine, dacă urmează să fii închisă pe viață. Stabilindu-se confortabil în fotoliu, el a adăugat:

— Presupunând că nu aș fi venit să bat la fereastră tocmai acum? Ce aveai de gând să faci?

— Contează?

— Poate că nu, dar eu sunt interesat. Care ar fi fost povestea ta dacă nu aș fi dat buzna și nu te-aș fi prins în flagrant delict? Aveai de gând să spui că a fost un accident? Sau sinucidere?

— Nu știu, a exclamat Laura. Trecu spre canapea, ea stătea cu spatele la Starkwedder. N-am nici o idee, a adăugat ea.

— Îți spun eu, nu ai fi avut timp să te gândești.

— Nu, a fost ea de acord.

— Nu, nu poate, nu cred că a fost ceva premeditat. Cred că a fost un impuls. De fapt, cred că a fost, probabil, ceva, o reacție la ce a spus soțul tău. Așa a fost?

— Nu contează ce spun eu, a răspuns Laura.

— Ce a spus? a insistat Starkwedder. Ce a fost?

Laura se uită la el în mod constant.

— A fost ceva ce nu se poate spune la nimeni, a exclamat ea.

Starkwedder se duse spre canapea și s-a oprit în spatele ei.

— Vei fi astfel solicitată în instanța de judecată, a informat-o el.

Expresia ei era sumbră când a răspuns:

— Eu nu-ți voi răspunde. Nu mă poți face să răspund.

— Dacă-mi urmezi sfatul, cine să știe, a spus Starkwedder. Sprijinindu-se de canapea se uită la ea cu sinceritate, apoi el a continuat:

— S-ar putea face diferența.

Laura se întoarse cu fața spre el.

— Oh, nu vezi? a exclama ea. Nu înțelegi? N-am nici o speranță. Sunt pregătită pentru cei mai rău.

— Ce, doar pentru că am venit prin acea fereastră? Dacă nu aș fi...

— Dar ai făcut-o! Laura îl întrerupse.

— Da, am făcut-o, a fost el de acord.

— Și, prin urmare, ești pentru „ea”. Este că ceea ce crezi?

Ea a dat nici un răspuns.

— Aici, a spus el, i-a dat o țigară și a luat și el una.

— Acum, haide să ne întoarcem un pic. Ți-ai urât soțul de o lungă perioadă de timp, și în seara aceasta el a spus ceva care a umplut paharul. Tu ai luat arma care era lângă el... S-a oprit brusc, holbându-se la pistolul pe masă.

— De ce era un pistol lângă el, oricum? Este un obicei rar.

— Oh, că..., a spus Laura. El îl folosea pentru a trage în pisici. Starkwedder s-a uitat la ea, surprins.

— Pisici? a întrebat el.

— Oh, cred că va trebui să dau unele explicații, a spus Laura resemnată.

CAPITOLUL TREI

Starkwedder se uită la ea cu o expresie oarecum uimită.

— Ei bine? solicită el.

Laura a respirat profund. Apoi, cu ochii drept spre el, ea a început să vorbească.

— Richard îl folosea pentru a se juca de-a vânătoarea, a spus ea. Asta a fost atunci când l-am întâlnit prima dată - în Kenya. El era un alt fel de personaj, atunci. Sau poate mi-a arătat calitățile sale bune, și nu pe cele rele. El a avut calități bune, știi. Generozitate și curaj. Curaj suprem. El era un om foarte atractiv pentru femei.

Ea s-a uitat brusc, părând a fi conștientă de prezența lui Starkwedder pentru prima dată.

Revenind cu privirea spre el, a aprins țigara lui cu mișcări ușoare, și apoi pe a sa.

— Continuă, a îndemnat-o el.

— Ne-am căsătorit imediat după ce ne-am întâlnit, a continuat Laura. Apoi, doi ani mai târziu, el a avut un accident teribil - a fost rănit de un leu. A fost norocos să scape viu, dar el a rămas un semi-infirm, în imposibilitate de a merge în mod corespunzător. Ea se lăsă pe spate, aparent mai relaxată, și Starkwedder s-a mutat pe un taburet, așezându-se confortabil.

Laura a tras un fum din țigară ei și apoi a expirat fumul.

— Se spune că nenorocirea te face mai bun, spuse ea. Pe el nu l-a făcut. În loc de asta, i-a dezvoltat toate punctele rele. L-a făcut răz bunător, sadic și bețiv. Le făcea tuturor din casa asta viața insuportabilă, și toți am răbdat pentru că... oh, știi cum se spune: „E teribil de greu pentru săracu’ Richard că este infirm”. Desigur, n-ar fi trebuit să suportăm. Acum înțeleg treaba asta.

Faptul l-a încurajat pur și simplu să se considere altfel decât ceilalți și să creadă că putea face tot ce avea chef fără să dea socoteală.

Ea s-a ridicat și a mers spre masa de lângă fotoliu pentru a scutura scrumul în scrumieră.

— Lucrul care i-a plăcut cel mai mult în viață era să tragă cu arma. Astfel că, atunci când ne-am mutat în casa asta, în fiecare noapte, după ce

toți ceilalți se retrăgeau la culcare, el stătea acolo, în scaunul cu roțile, și valetul lui, Angell, îi aducea coniacul și una din arme și le pune lângă el. Apoi cerea să i se deschidă larg ușile ferestrei franceze, și stătea privind afară, pândind sticlirea fosforescentă din ochilor pisicilor, sau vreun iepure rătăcit, sau chiar un câine. În ultima vreme nu mai erau mulți iepuri, firește. Boala asta, miximatoză sau cum s-o numi, l-au distrus.

Împușca multe pisici. Le împușca și în timpul zilei. Și păsări.

— Nu se plâneau vecinii? a întrebat-o Starkwedder.

— Oh, desigur că au făcut-o, a răspuns Laura și ea a revenit să stea pe canapea. Am trăit aici doar câțiva ani. Înainte am locuit pe coasta de est, în Norfolk. Unul sau două animale de companie au fost victime ale lui Richard acolo, și am avut o mulțime de reclamații. De aceea am venit să locuim aici. Casa asta este foarte izolată.

Avem doar un vecin la câteva mile. Dar există o mulțime de veverițe și păsări și pisici fără stăpân.

Făcu o pauză pentru un moment, și apoi a continuat:

— Problema principală în Norfolk a fost, într-adevăr, că o femeie a venit pentru a colecta donații pentru o sărbătoare din sat. Richard a început să tragă cu arma în stânga și în dreapta ei în timp ce femeia fugea pe alee. Femeia a zbughit-o sărind ca un iepure. Richard râdea cu lacrimi când ne-a povestit. Îmi amintesc că spunea că fundul ei gras tremura ca o piftie. Ea s-a dus la poliție și a ieșit un scandal teribil pe tema asta.

— Îmi pot imagina, a fost comentariul sec a lui Starkwedder.

— Dar Richard a scăpat, a spus Laura. El avea un permis pentru toate armele de foc, desigur, și el a asigurat poliția că el doar le-a folosit pentru a trage în iepuri. El a explicat departe sărmana domnișoară Butterfield, susținând că ea a fost doar o servitoare schizofrenică care și-a imaginat că s-a tras după ea, chiar s-a jurat că nu a făcut-o. Richard era întotdeauna plauzibil. El nu a avut probleme de a face poliția să-l creadă.

Starkwedder se ridică în picioare și s-a dus la corpul lui Richard Warwick.

— Soțul tău pare să fi avut un simț destul de pervers al umorului, a observat el. Se uită în jos, la masa de lângă scaunul cu roțile.

— Înțeleg ce vrei să spui, a continuat el.

Deci, o armă de-a lui noaptea pe masă era o treabă de rutină. Dar cu siguranță el nu se aștepta s-o folosească în seara asta. Nu pe această ceață.

— Oh, el întotdeauna a avut un pistol pus acolo, răspunse Laura. În fiecare noapte. A fost ca o jucărie unui copil. Uneori el o folosea pentru a trage în perete. Acolo, dacă te uiți. Ea a indicat fereastra franceză. Acolo jos la stânga, în spatele draperiei.

Starkwedder a traversat camera și a tras draperia de pe partea stângă, dezvăluind un model de găuri de glonț în lambriuri.

— Cerule, el și-a înscris inițialele sale în perete. „R. W”, făcut din găuri glonț. Remarcabil.

El a lăsat draperia, și s-a întors spre Laura.

— Trebuie să recunosc că a fost al naibii de bun țintaș. Hm, da. Trebuie să fi fost destul de înspăimântător de trăit cu el.

— El așa a fost, a răspuns Laura categoric.

Cu o vehemență aproape isterică, se ridică de pe canapea și se apropie de musafirul nepoftit.

— Dară trebuie să mai vorbim despre asta?

Nu facem decât să amânăm ce are să se întâmple într-un sfârșit. Nu-ți dai seama că trebuie să suni la poliție? N-ai altă alternativă. Nu înțelegi că ar fi mult mai bine s-o faci chiar acum? Sau vrei s-o fac eu? Asta vrei? Perfect, am s-o fac.

Se duse repede la telefon, dar Starkwedder o ajunse din urmă și o împiedică să ridice receptorul.

— Trebuie să vorbim mai întâi, spuse el.

— Noi am vorbit. Și, oricum, nu e nimic de discutat.

— Ba da, este, insistă el. Sunt un prost, îndrăznesc să spun. Dar trebuie să găsim o cale de ieșire.

— O cale de ieșire? Pentru mine? a întrebat Laura. Vocea ei a sunat neîncrezătoare.

— Da. Pentru dumneata. Ai curaj? Poți să minți, dacă e nevoie, și să minți convingător?

Laura se holbă la el.

— Ești nebun, a zis ea

— Probabil, a admis Starkwedder.

Ea clătină din cap uimită și i-a spus:

— Nu știi ce faci.

— Știu bine ce fac. Vreau să te ajut.

— Dar de ce? De ce?

Starkwedder se uită o clipă la ea înainte să răspundă.

— Da, de ce? repetă el. Pentru simplul motiv că ești o femeie foarte atrăgătoare și nu-mi place gândul că ai să stai la închisoare pentru tot restul vieții. După părerea mea e la fel de oribil ca și cum ai fi spânzurată. Iar situația nu arată deloc promițător pentru tine. Soțul tău era infirm. Orice dovadă că ai fost provocată, s-ar sprijini doar pe cuvântul tău, un cuvânt pe care ar trebui să fii doritoare să-l dai. De acest cuvânt depinde ca un juriu să te achite.

Laura îl privi drept în față.

— Nu mă cunoști, a spus ea. S-ar putea ca tot ce ți-am spus să fi fost minciuni.

— S-ar putea, admise cu un zâmbet Starkwedder. Și poate că eu sunt un naiv, dar te cred. Laura își luă ochii de la musafir, apoi se lăsă pe taburet, cu spatele la el. Preț de câteva minute domni tăcerea. Apoi Laura s-a întors spre el, cu ochii brusc luminați de speranță, îl privi întrebătoare, după care dădu încet din cap.

— Da, spuse ea, pot să mint dacă trebuie.

— Bine! exclamă cu hotărâre Starkwedder.

Acum vorbește și vorbește repede. În primul rând, cine anume se află în casa asta?

După un moment de ezitare, Laura începu să vorbească aproape mecanic.

— Mama lui Richard. Apoi, Benny, domnișoara Bennett, dar noi îi spunem Benny, aste o combinație de menajeră și secretară. E o fostă soră medicală. Stă aici de ani de zile și îi era devotată lui Richard. Și mai este Angell. Parcă am mai pomenit de el. E un fel de infirmier-însoțitor și... chiar, valet, presupun. El avea grijă de Richard în general.

— Sunt și servitori care locuiesc aici?

— Nu, nu avem servitori permanenți, ci doar cei angajați cu ziua.

Se opri.

— Oh, era să uit! Desigur, mai este și Jan.

— Jan? Întrebă repede Starkwedder. Cine e Jan?

Laura îi aruncă o privire jenată înainte de a răspunde. Apoi, cu un aer de reținere, a ea spus:

— E fratele vitreg al lui Richard. Mai mic ca el. El... locuiește cu noi. Starkwedder se apropie de ea.

— Hai, vorbește direct, insistă el. Ce îmi ascunzi în legătură cu Jan? Ezitând și încă reținută, Laura vorbi.

— Jan este drăguț. E foarte afectuos și dulce. Dar... dar nu e chiar la fel ca alte persoane.

Adică el, el este ceea ce se cheamă un retardat.

—

Te cred, murmură cu simpatie Starkwedder. Dar ții la el, nu-i așa?

— Da, admise Laura. Da, țin foarte mult la el. De asta... de asta n-am putut să plec și să-l las pe Richard. Din cauza lui Jan. Vezi, dacă ar fi fost după Richard, el l-ar fi internat pe Jan într-un ospiciu sau, poate, într-un sanatoriu pentru retardați.

Starkwedder a înconjurat încet scaunul cu roțile, și se uită reflectând la cadavrul lui Richard Warwick.

— Înteleg, îngână el. Cu asta te amenința? Îți spunea că dacă îl părăsești îl va trimite pe băiat la un sanatoriu?

— Da, răspunse Laura. Dacă eu, dacă aș fi fost sigură că puteam să câștig destul ca să-l întrețin pe Jan și să mă întrețin și pe mine, dar eu nu știu dacă aș fi putut. Și Richard era, desigur, tutorele legal al băiatului.

— Richard era bun cu el? o întrebă el.

— Uneori.

— Și alteori?

— Vorbea deseori despre faptul că o să-l trimită de acasă pe Jan. Îi spunea lui Jan: „Vor fi foarte buni cu tine, băiete. Vei fi bine îngrijit. Și sunt sigur că Laura va veni la tine o dată sau de două ori pe an.” Îl făcea pe Jan să se înspăimânte să tremure, să-l roage, să-l implore. Și pe urmă Richard se răsucea în scaunul lui și izbucnea în râs. Își dădea capul pe spate și râdea în hohote.

— Înteleg, spuse Starkwedder urmărind-o cu atenție.

După o pauză, reluă gânditor:

— Înțeleg.

Laura se ridică repede și se duse la masa de lângă fotoliu ca să stingă țigara.

— Nu trebuie să mă crezi, a rostit ea vehement. Nu trebuie să crezi un cuvânt din ceea ce spun. N-ai de unde să știi că n-am inventat totul.

— Ți-am spus că voi risca, răspuse Starkwedder. Acum, zi-mi ceva despre această Bennett-Benny. Cum e? E isteată? E inteligentă?

— E foarte eficientă și capabilă, îl asigură Laura.

Starkwedder pocni din degete.

— Tocmai mi-a venit ceva în minte, spuse el.

Cum se face că nimeni din casă n-a auzit în noaptea asta împușcătura?

— Mama lui Richard e foarte bătrână și aproape surdă. Camera lui Benny e pe partea cealaltă a casei, iar cămăruța lui Angell este izolată de restul casei printr-o ușă capitonată. Iar tânărul Jan, desigur, doarme în camera de deasupra. Dar el se culcă devreme și doarme foarte adânc.

— Toate astea par un adevărat noroc, spuse Starkwedder.

Laura se arată nedumerită.

— Ce sugerezi? Că am putea face să pară sinucidere?

El se întoarce și se uită din nou la cadavru.

— Nu. Mă tem că nu avem nici o șansă să spunem că a fost sinucidere.

Era dreptaci, presupun?

— Da, răspuse ea.

— Da, mă temeam de asta. În cazul ăsta nu putea să se împuște sub unghiul ăsta. Arată tâmpla stângă a lui Warwick. În plus, nu există nici o urmă de arsură. Se gândi câteva clipe, apoi adăugă: Nu, e clar că s-a tras de la o anumită distanță. Sinuciderea este exclusă. Dar rămâne accidentul, firește. În definitiv, putea să fi fost un accident.

După o pauză lungă, continuă:

— Uite ce m-am gândit. Să spunem, de pildă, că eu am venit aici în seara asta. Cum s-a întâmplat de fapt. Am dat buzna pe ușa ferestrei franceze: Richard a crezut că eram un spărgător și a tras în direcția mea. Asta e foarte plauzibil, din tot ce mi-ai povestit despre obiceiurile lui. Ei bine, atunci eu m-am aruncat asupra lui și i-am luat arma.

Laura îl întrerupse nerăbdătoare.

— Iar ea s-a descărcat în timpul încăierării, da?

— Da, aprobă Starkwedder, dar se corectă imediat. Nu, nu ține. Cum spuneam, poliția se va prinde imediat că nu s-a tras de atât de aproape.

Se gândi câteva clipe, apoi continuă:

— În fine, să spunem că i-am luat arma.

Clătină din cap și dădu din mâini într-un gest neputincios. Nu, nu ține. O dată ce i-am luat arma, de ce naiba să-l fi împușcat? Nu, mă tem că treaba asta e cu două tășuri. Oftă. În regulă, s-o lăsăm crimă. Pur și simplu crimă. Dar crimă înfăptuită de cineva, din afară. Persoană sau persoane necunoscute.

Se duse fereastra franceză, dădu la o parte draperia și se uită afară de parcă ar fi căutat inspirație.

— Un spărgător autentic, poate? A sugerat Laura.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Cred că putea să fie un spărgător, dar e cam cusută cu ață albă. Ce-ar fi să spunem ca a fost un dușman? Poate că sună melodramatic, dar din cele ce mi-ai povestit despre soțul dumitale se pare că era genul care ar fi putut avea dușmani.

Am dreptate?

— Da, răspunse nesigură Laura, presupun că Richard avea dușmani, dar...

— Fără „dar” deocamdată, o întrerupse Starkwedder strivindu-și țigara în scrumiera de pe masă, apoi se duse spre canapeaua pe care stătea ea. Povestește-mi tot ce poți despre dușmanii lui Richard. Presupun că Numărul Unu ar fi domnișoara... știi dumneata, domnișoara căreia îi tremura fundul... femeia în care a tras. Dar nu cred că ea e o potențială criminală. Oricum, presupun că trăiește tot în Norfolk, și ar fi cam exagerat să ți-o imaginezi dând fuga în Wales ca să-l lichideze. Cine altcineva? Cine altcineva va avea un dinte împotriva lui?

Laura tăcea gânditoare. Se ridică, începu să se plimbe prin cameră și își deschise jacheta.

— Ei bine, începu ea circumspectă, cam acum un an a existat un grădinar. Richard l-a concediat și n-a vrut să-i dea referințe. Omul s-a supărat foarte tare și a proferat o mulțime de amenințări.

— Cine era? Un tânăr localnic?

— Da. A venit din Llanfechan, un sat aflat la patru mile depărtare.

Își scoase jacheta și o puse pe brațul canapelei.

Starkwedder se încruntă.

— Nu pun bază pe grădinarul dumitale ca posibil asasin. Pun pariu că are un alibi solid. Și dacă nu are alibi, sau dacă e un alibi pe care poate să-l confirme doar nevasta lui, am putea sfârși prin a face ca sărmanul om să fie condamnat pentru ceva ce n-a făcut. Nu, nu ține.

Nouă ne trebuie vreun dușman din trecut, cineva căruia să nu i se dea de urmă atât de ușor. Ce zici de cineva de pe vremea când Richard vâna lei și tigri? Cineva din Kenya, sau Africa de Sud, sau India? Un loc în care poliția să nu-l poată verifica prea ușor?

— Dacă aș putea să mă gândesc! spuse cu disperare Laura. Dacă mi-aș aminti câteva din poveștile pe care mi le-a spus Richard despre acele locuri!

— Nu putem să ne legăm de nimic, zise către sine Starkwedder.

Își prinse fruntea în mâini, concentrându-se.

— La dracu', nouă ne trebuie ceva palpabil, cineva pe care Richard să-l fi terorizat. Gândește-te bine!

— Nu... nu pot să mă gândesc, rosti cu glas încet Laura.

— Mi-ai povestit ce fel de om era soțul dumitale. Trebuie să fi existat incidente cu oamenii. Dumnezeule, trebuie să fi existat ceva!

Laura se plimba prin cameră, încercând cu disperare să își amintească.

— Cineva care l-a amenințat. Amenințări justificate, poate.

Laura se întoarse cu fața la el.

— Tocmai mi-am amintit, spuse ea încet. A existat un om pe al cărui copil Richard l-a călcat cu mașina.

CAPITOLUL PATRU

Starkwedder se uită la Laura.

— Richard a călcat un copil? Întrebă el emoționat. Când a fost asta?

— Acesta a fost cu aproape doi ani în urmă, a spus Laura. Când locuiam în Norfolk.

Bineînțeles că tatăl copilului l-a amenințat.

Starkwedder se așează pe taburet.

— Ei, asta sună ca o posibilitate, spuse el.

Oricum, spune-mi tot ce îți amintești despre treaba asta.

Laura se gândi o clipă, apoi începu să vorbească.

— Richard se întorcea cu mașina de la Cromer. Băuse foarte mult, ceea ce nu era în niciun caz ceva neobișnuit. A trecut printr-un sătuc cu vreo șaiszeci de mile la oră; mergând mai mult în zigzag. Copilul, un băiețel, a ieșit în fugă din hanul de acolo, Richard a dat peste el și l-a ucis instantaneu.

— Ce vrei să spui, a întrebat Starkwedder, că soțul tău ar putea conduce o mașină, în ciuda handicapului său?

— Da, putea să șofeze. Oh, mașina era construită special, cu comenzi speciale, dar, da, era capabil de a conduce vehiculul respectiv.

— Înțeleg, a spus Starkwedder. Ce s-a întâmplat după aceea? Cu siguranță că poliția putea să-l acuze pe Richard pentru omucidere.

— A fost o anchetă, desigur, a explicat Laura.

O notă amară s-a furișat în vocea ei când a adăugat:

— Richard a fost exonerat complet.

— Au existat martori? a întrebat-o Starkwedder.

— Ei bine, a răspuns Laura, acolo a fost tatăl copilului. El a văzut cum s-a întâmplat. Dar nu a fost, de asemenea, o asistentă de la spital, sora Warburton, care era în mașină cu Richard.

Firește, a depus și ea mărturie. După ea, Richard mergea cu sub treizeci de mile pe oră și băuse doar un singur pahar de sherry. Ea a spus că accidentul a fost destul de inevitabil, că băiețelul a sărit drept în fața mașinii. Au crezut-o pe ea și nu pe tatăl copilului care a spus că mașina a fost condus haotic și cu o viteză foarte mare. Am înțeles că sărmanul om a fost destul de violent în exprimarea sentimentelor lui. Tu vezi, oricine ar fi crezut-o pe sora Warburton. Părea chintesența onestității și a preciziei, extrem de demnă de încredere și tot tot ce face.

— Nu erai în mașină? a întrebat Starkwedder.

— Nu. Eram acasă, a răspuns Laura.

— Atunci de unde știi că „sora-fără-nume”, nu a spus adevărul?

— Oh, totul a fost discutat în mod liber de către Richard, a spus ea cu amărăciune. După ce au venit de la ancheta, îmi amintesc foarte clar. El a spus, „Bravo, Warby, ai dat un spectacol fantastic de bun. Probabil că m-ai scăpat de la închisoare.” Și ea i-a spus: „Nu meritai să scapi, domnule

Warwick, știi că ai condus mult prea repede. E păcat de acel copil sărac.” Și apoi Richard a spus: „Oh, las-o baltă! Te-am răsplătit din plin. Oricum, ce contează un puști mai mult sau mai puțin în această lume supraaglomerată?

El a scăpat de toate. Aceasta nu va strica somnul meu, eu te asigur.”

Starkwedder s-a ridicat din scaun și, s-a uitat peste umăr la corpul lui Richard Warwick și a declarat sumbru:

— Din cele ce am auzit despre soțul tău, cu atât mai mult eu sunt dispus să cred că ceea ce s-a întâmplat în seara asta a fost o omucidere justificată, mai degrabă decât crimă.

S-a apropiat de Laura, apoi s-a oprit și a continuat:

— Acel om a cărui copil a fost ucis, tatăl băiatului, care era numele lui?

— Un nume scoțian, cred, a răspuns Laura.

„Mac - Mac și ceva - MacLeod? MacCrae? Nu-mi amintesc.

— Dar, încearcă să-și amintești, a insistat Starkwedder. Haide, trebuie să-ți aduci aminte.

Mai trăiesc în Norfolk?

— Nu, nu, a răspuns Laura. Ei erau doar într-o vizită. La rudele soției sale, cred. Îmi amintesc că veniseră din Canada.

— Canada, este destul de departe. Ar lua timp să i se dea de urmă. Da, cred că e o posibilitate. Dar, pentru Dumnezeu, încearcă să-ți amintești cum îl cheamă.

El luă pardesiul pe pe fotoliul din nișă, scoase mănușile dintr-un buzunar, și le puse pe mâini.

S-a uitat cercetător în jurul camerei, apoi a întrebat:

— Găsesc niște ziare pe aici?

— Ziare? a întrebat Laura, surprinsă.

— Nu de astăzi, a explicat el, de ieri sau de alaltăieri ar face mai bine.

Ridicându-se din canapea, Laura merse la un dulap din spatele fotoliului:

— Sunt unele vechi în dulapul de aici. Noi le păstrăm pentru aprins focul, i-a spus ea.

Starkwedder i s-a alăturat, a deschis ușa dulapului, și a luat un ziar.

După ce a verificat data, a anunțat:

— Acesta este bun. Chiar ceea ce ne dorim.

El închise ușa dulapului, puse ziarul pe birou, se întinse peste birou și luă o pereche de foarfece.

— Ce ai de gând să faci? I-a întrebat Laura.

— Vom fabrica niște probe. El a făcut clic cu foarfeca ca pentru a demonstra ceva.

Laura se uită la el, nedumerită.

— Dar să presupunem că poliția reușește săl găsească pe acel om, a spus ea, ce se va întâmpla atunci?

Starkwedder îi vorbi:

— Dacă el încă trăiește în Canada, va dura un pic până-l găsesc, a declarat el cu un aer grăbit, și în momentul în care-l vor găsi, el va avea, fără îndoială, un alibi pentru seara asta.

Fiind la câteva mii de mile depărtare ar trebui să fie suficient de satisfăcător. Și atunci va fi un pic cam târziu pentru ca ei să verifice lucrurile de aici. Oricum, este tot ce putem face. Ne va da spațiu de manevră la toate evenimentele.

Laura părea îngrijorată:

— Nu-mi place, s-a plâns ea.

Starkwedder îi aruncă o privire oarecum exasperată.

— Fată dragă, nu-ți poți permite să faci mofturi. Dar trebuie să încerci să-ți amintești numele acelui om.

— Nu pot, îți spun, nu pot! insistă Laura.

— MacDaugall, poate? Sau Mackintosh?

Laura se îndepărtă de el, ducându-și mâinile la urechi.

— Încetează! strigă ea. Nu faci decât să mă blochezi. Acum nu mai sunt sigură nici măcar că începea cu Mac.

— Mă rog, dacă nu poți să-ți amintești, nu poți, cedă Starkwedder, va trebui să ne descurcăm fără nume. Îți amintești cumva data sau altceva care să ne fie folositor?

— Data pot să ți-o spun foarte bine.

Cinsprezece mai.

Mirat, Starkwedder întrebă:

— Cum naiba pe asta ți-o poți aminti?

Laura răspunse cu amărăciune:

— Pentru că era ziua mea de naștere.

— Ah, înțeleg! Da, ei bine, asta rezolvă o mică problemă. Și avem și un pic de noroc. Ziarul ăsta are data de cincisprezece. Decupă cu grijă data de pe ziar.

Venind lângă el la masă și uitându-se peste umărul lui, Laura îi atrase atenția că data de pe ziar era cincisprezece noiembrie, nu mai.

— Da, admise el, dar numerele sunt cele care dau mai mult de furcă.

Acum, mai. Mai e un cuvânt scurt, ah, da, uite un M. Iar acum un A, și un I.

— În numele cerului, ce faci? întrebă Laura.

Starkwedder nu se obosi să-i răspundă. Se așeză pe scaunul de la birou și o întrebă:

— Ai ceva de lipit?

Laura a vrut să ia un borcănel cu lipici dintr-un sertar al biroului când el o opri.

— Nu, nu-l atinge. Nu trebuie să lăsăm amprente pe el.

Luă borcănelul cu mâinile înmănușate și îi scoase capacul.

— Cum să fii criminal într-o singură lecție, curs fără profesor, continuă el. Și, da, uite și un teanc de coli de scris simple, de tipul celor vândute peste tot în Insulele Britanice.

Luând o coală de hârtie, începu să lipească pe ea cuvinte și litere.

— Și-acum, privește - un, doi, trei și gata.

„Cincisprezece MAI. Plătit în totalitate.” Cum ți se pare?

Îi arată coala, apoi se duse spre cadavrul lui Richard Warwick, din scaunul cu rotile.

— O vom băga ușor în buzunarul hainei lui.

Așa.

În timp ce făcea asta, din buzunarul mortului a căzut o brichetă.

— Hei, ce e asta?

Laura scoase o exclamație stridentă și încercă să apuce bricheta, dar Starkwedder i-o luă înainte.

— Dă-mi-o! strigă gâfâind Laura.

Ușor mirat, Starkwedder i-o întinse.

— E... e bricheta mea, explică Laura fără să fie nevoie.

— Perfect, deci e bricheta dumitale. N-ai de ce să te agiți. Se uită curios la ea. Doar n-ai început să-ți pierzi calmul nu-i așa?

Laura se duse spre canapea, timp în care șterse bricheta de rochie pentru a înlătura eventualele amprente de pe ea, având grijă să se asigure că Starkwedder nu o vedea.

— Nu, bineînțeles că nu mi-am pierdut calmul, îl liniști ea.

După ce băgă cu grijă mesajul în buzunarul de la piept al lui Richard Warwick lăsând să se vadă o bună parte din el, Starkwedder se duse la birou, puse la loc capacul borcânelului cu lipici, își scoase mănușile, scoase o batistă și se uită la Laura.

— Gata! o anunță el. Ne pregătim de pasul următor. Unde e paharul din care ai băut adineaori?

Laura luă paharul de pe masa pe care îl puse. Lăsând bricheta pe masă, se întoarse cu paharul la Starkwedder. El îl luă, dădu să îl șteargă cu batista, apoi se opri.

— Nu, îngână el. Asta ar fi o prostie.

— De ce?

— Trebuie să existe amprente atât pe pahar cât și pe sticlă. În primul rând cele ale valetului, și probabil și cele ale soțului dumitale. Lipsa totală a amprentelor ar părea dubioasă în ochii polițiștilor.

Luă o înghițitură din paharul pe care îl ținea.

Acum trebuie să mă gândesc cum să le explic pe ale mele, adăugă el. Crima nu e un lucru simplu, nu-i așa?

Cu o patimă bruscă, Laura, strigă:

— Oh, nu! Nu te amesteca! S-ar putea ca poliția să te suspecteze pe dumneata.

Starkwedder răspunde amuzat:

— Eu sunt un tip foarte respectabil, deasupra oricărei bănuieli. Dar, într-un fel, sunt deja amestecat. La urma urmelor, mașina mea e acolo afară, împotmolită bine în șanț. Dar nu-ți face griji, puțină minciună și o mică nepotrivire în elementul timp sunt cele mai rele lucruri de care m-ar putea învinovăți. Și o vor face, dacă îți joci cum trebuie rolul.

Înspăimântată, Laura se așează pe taburet, cu spatele la el. El veni în fața ei.

— Ești gata? o întrebă.

— Gata... pentru ce?

— Hai, trebuie să te aduni, o îndemnă el.

Parcă amețită, Laura murmură:

— Mă simt... proastă... nu... nu pot gândi.

— Nu trebuie să gândești. Trebuie doar să te supui ordinelor. Iată planul. Mai întâi, există în casă vreun cuptor sau sobă?

Laura se gândi, apoi răspunse:

— Există boilerul de apă caldă.

— Bine.

Starkwedder se duse la birou și adună ziarul și bucățelele tăiate și le făcu ghem. Întorcându-se la Laura, spuse:

— la astea și du-te în bucătărie și bagă-le în boiler. Pe urmă du-te sus, scoateți hainele și îmbracă un capot sau un neglijeu sau ce ai. Se opri. Ai niște aspirină?

— Da, spuse Laura, nedumerită.

Parcă gândindu-se și făcând planuri în timp ce vorbea, Starkwedder continuă:

— Golește flaconul în closet. Pe urmă du-te la cineva - la soacra dumitale sau la domnișoara... Bennett, nu? și spune că te doare capul și vrei câteva aspirine. Apoi, când ești cu persoana respectivă, lasă ușa deschisă... apropo, vei auzi împușcătura.

— Ce împușcătură? întrebă Laura holbându-se la el.

Fără să răspundă, Starkwedder se duse la masa de lângă scaunul cu roțile și luă arma.

— Da, da, îngână el absent, mă voi ocupa eu de asta. Examină arma. Hm. Mi se pare străină.

Amintire din război, nu-i așa?

— Nu știu. Richard avea mai multe mărci străine de pistol.

— Mă întreb dacă e înregistrat, spuse Starkwedder mai mult pentru sine...

Laura răspunse:

— Richard avea permis pentru colecția lui, dacă permis se numește.

— Da, îmi închipui că avea. Dar asta nu înseamnă că toate armele erau înregistrate pe numele lui. În practică oamenii sunt adesea neglijenți cu astfel de lucruri. Există cineva care ar putea să știe precis?

— Angell, răspunse Laura. Are importanță?

Starkwedder începu să se plimbe prin cameră.

— Ei bine, conform scenariului nostru în care protagonist este Mac-Nu-știu-cum, tatăl copilului călcat de Richard, este mai plauzibil ca acesta să fi dat buzna aici înfierbântat, însetat de răzbunare, cu propria-i armă la îndemână. Dar, la urma urmelor, se poate scorni o versiune la fel de plauzibilă și altfel. Omul ăsta năvălește în cameră.

Richard, treaz doar pe jumătate, înșfacă pistolul.

Celălalt i-l smulge și trage. Mă rog, recunosc că e nițel exagerat dar va trebui să țină. Trebuie să ne asumăm niște riscuri, treaba asta nu se poate evita.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu roțile și se apropie de Laura.

— Să vedem, ne-am gândit la toate? Așa sper. Faptul că a fost împușcat cu un sfert de oră sau douăzeci de minute mai devreme nu va sări în ochi atunci când va ajunge poliția.

Merse la draperia de lângă fereastra franceză, o ridică și se uită la găurile lăsate de gloanțe în perete. R. W.

— Foarte frumos. Am să încerc să adaug un sfârșit.

Dând drumul draperiei, se întoarse la Laura.

— Când auzi împușcătura, trebuie să te arăți alarmată și să o aduci pe domnișoara Bennett, sau pe cine reușești să găsești, în această cameră.

Povestea ta este că nu știi nimic. Te-ai culcat, te-ai trezit cu o durere groaznică de cap, te-ai dus să cauți aspirină și asta e tot ce știi. Ai înțeles?

Laura dădu din cap afirmativ.

— Bine. Restul lasă-l în seama mea. Acum te simți bine? o întrebă el.

— Da, așa cred, șopti Laura.

— Atunci du-te și joacă teatru.

Laura ezită o clipă.

— N-ar... n-ar trebui să faci asta, spuse ea.

N-ar trebui să te implic.

— Să nu mai vorbim despre asta. Fiecare are propriul său mod de a se amuza. Dumneata te-ai amuzat împușcându-ți soțul. Acum mă amuz eu.

Să spunem doar că tânjesc de mult să știu cum m-aș descurca într-o poveste polițistă adevărată.

El o liniști cu un zâmbet scurt.

— Deci, ești capabilă să faci ce ți-am spus?

— Da, răspunse ea.

— Perfect. Oh, văd că ai ceas. Bun. Stai să mi-l potrivesc pe-al meu după al dumitale. E fără zece. Ți dau patru, nu, cinci minute. Cinci minute să te duci la bucătărie, să bagi în boiler hârtiile astea, să urci la etaj, să-ți scoți hainele și să-ți pui un capot, apoi să te duci la domnișoara Bennett sau cine o fi. Crezi că te încadrezi în timp, Laura?

Laura dădu din cap.

— Atunci, la douăsprezece fără cinci vei auzi împușcătura. Acum du-te. Baftă!

Luând-o spre ușă, Laura întoarse capul spre el, nesigură pe ea. Starkwedder se duse și îi deschise ușa.

— N-ai să te poticnești, nu-i așa? întrebă el.

— Nu, răspunse încet Laura.

— Bine, la treabă!

Laura era pe cale să părăsească camera, atunci când Starkwedder a observat jacheta ei pe brațul canapelei. A luat-o și i-a dat-o zâmbind. Ea a ieșit și a închis ușa în urma ei.

CAPITOLUL CINCI

După ce închise ușa în urma Laurei, Starkwedder recapitulă în minte ce trebuie să facă. Se uită la ceas, apoi scoase o țigară. Se duse la masa de lângă fotoliu și era pe cale să ia bricheta când observă pe unul din rafturi o fotografie a Laurei. O luă, se uită la ea, zâmbi, o puse la loc, apoi își aprinse

țigara și lăsa bricheta pe masă. Scoțându-și batista, șterse amprente de pe brațele fotoliului și de pe fotografie, apoi împinse scaunul în poziția inițială. Luă din scrumieră țigara Laurei, apoi se duse la masa de lângă scaunul cu rotile și luă din scrumieră mucul țigării lui. Ducându-se la birou, șterse amprente de pe el, puse la loc foarfecele și teancul de coli de scris și potrive sugativa. Se uită pe podea, văzu o bucățică tăiată din ziar, o ridică și o făcu ghemotoc, apoi o băgă în buzunarul pantalonilor.

Șterse amprente de pe întrerupătorul de lângă ușă și de pe scaunul de la birou, își luă torța de pe birou, se duse la fereastra franceză și trase puțin draperia, apoi aruncă privire prin geam spre poteca de afară.

„Pământul e prea uscat ca să se vadă urme de pași” îngână pentru sine. Puse torța pe masa de lângă scaunul cu rotile și luă revolverul.

Asigurându-se că era încărcat, îl șterse de amprente, apoi se duse la taburet și puse arma pe el. După ce se uită din nou la ceas, se duse la fotoliul din nișă și își puse pălăria, fularul și mănușile. Cu treniul pe braț, porni spre ușă.

Tocmai se pregătea să stingă lumina când își aminti că nu ștersese amprente de pe tăblia ușii și de pe clanță. Le șterse cu batista, stinse lumina și, punându-și pardesiul, se întoarse la taburet.

Luă arma și era pe cale să tragă în inițialele de pe perete când își dădu seama că erau ascunse de draperie.

„La naiba!”, bombăni el. Luând repede scaunul de la birou, îl folosi ca să țină draperia la o parte. Se întoarse lângă taburet, trase un foc, apoi se duse repede să vadă rezultatul. „Nu e rău!”, se felicita el.

În timp ce pune la loc scaunul de la birou, auzi glasuri pe hol. Ieși în grabă pe ușă ferestrei franceze, luând arma cu el. Un moment mai târziu apăru iar, înșfacă torța și sări afară în întuneric.

Din diferite părți ale casei patru persoane se grăbeau spre birou. Mama lui Richard Warwick, o doamnă bătrână și înaltă, impunătoare, era în halat. Era palidă și mergea cu ajutorul unui baston.

— Ce este, Jan? îl întrebă ea pe adolescentul în pijama, cu o față ciudată, destul de inocentă, semănând cu a unui faun, care era chiar în spatele ei pe palier. De ce hoinărește toată lumea în toiul nopții? adăugă ea în timp ce se apropiau de o femeie între două vârste cu părul cărunt îmbrăcată într-un halat decent de flanel. Spune-mi ce se petrece, Benny, îi ordonă ea femeii.

Laura era și ea acolo, și doamna Warwick continuă:

— V-ați pierdut cu toții mințile? Laura, ce s-a întâmplat? Jan... Jan... vrea cineva să-mi spună ce se petrece în casa asta?

— Aș paria că e Richard, spuse băiatul care arăta de vreo nouăsprezece ani, deși glasul lui și comportarea erau ale unui copil mai mic. Trage iarăși în ceață.

În glasul lui se citea o notă de nervozitate când adăugă:

— Spune-i că nu trebuie să tragă și să ne trezească pe toți din somn. Dormeam adânc, și la fel și Benny. Nu-i așa, Benny? Ai grijă, Laura, Richard e periculos. E periculos, Benny, ai grijă.

— Afară e ceață deasă, spuse Laura uitându-se pe fereastra de pe palier. Nu-mi închipui în ce poate să tragă pe ceața asta. E absurd. În plus, mi s-a părut că am auzit un strigăt.

Domnișoara Bennett, o femeie vioaie arăta exact ca o soră medicală, ceea ce fusese, vorbi oarecum împăciuitor.

— Zău că nu văd de ce ești atât de tulburată, Laura. E doar Richard care se amuză ca de obicei.

Dar eu n-am auzit nici un foc de armă. Sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic rău. Cred că e o închipuire de-a ta. Dar de bună seamă el e foarte egoist și am să i-o spun. Richard, strigă ea în timp ce intra în birou, zău, Richard, nu e deloc frumos să tragi la ora asta. Ne-ai speriat pe toți, Richard.

Laura, în halat, intră după domnișoara Bennett. În timp ce se îndrepta spre canapea după ce aprinse lumina, băiatul o urmă. El se uită la domnișoara Bennett care se holba la Richard Warwick.

— Ce este, Benny? Întrebă Jan. Care-i problema?

— E vorba de Richard, răspunse domnișoara Bennett cu glasul ciudat de calm. S-a sinucis.

— Uite, strigă Jan, arătând spre masă.

Revolverul lui Richard a dispărut.

Un glas din grădină strigă:

— Ce se petrece acolo? S-a întâmplat ceva?

Uitându-se pe ferestruica din nișă, Jan strigă:

— Ascultați! E cineva afară!

— Afară? Întrebă domnișoara Bennett. Cine?

Se întoarse spre fereastra franceză și se pregătea să tragă draperia când apăru brusc Starkwedder. Domnișoara Bennette se dădu înapoi alarmată, în timp ce Starkwedder înaintă întrebând precipitat:

— Ce s-a întâmplat aici? Care-i problema?

Privirea îi căzu pe Richard Warwick.

— Omul ăsta e mort! exclamă el. Împuşcat.

Se uită bănuitor prin cameră.

— Cine ești dumneata? Întrebă domnișoara Bennett. De unde vii?

— Tocmai am intrat cu mașina într-un șanț, răspunse Starkwedder. Am rătăcit ore întregi. Am văzut o poartă și am venit spre casă în speranța că am să găsesc un telefon și am să primesc ajutor. Am auzit o împuşcătură, și cineva a ieșit în fugă pe ușa ferestrei franceze și s-a ciocnit de mine.

Întinzând arma, Starkwedder adăugă:

— A aruncat asta.

— Unde s-a dus omul ăsta? Îl întrebă domnișoara Bennett.

— De unde naiba să știu eu pe ceața asta?

răspunse Starkwedder.

Jan stătea în fața cadavrului lui Richard, holbându-se surescitat la el.

— Cineva l-a împuşcat pe Richard! strigă el.

— Așa se pare, aprobă Starkwedder. Ați face bine să luați legătura cu poliția.

Puse arma pe masa de lângă scaunul cu rotile, luă sticla și turnă coniac într-un pahar.

— Cine e?

— Soțul meu, răspunse plat Laura în timp ce se așeza pe canapea.

Cu o îngrijorare ușor forțată, Starkwedder îi spuse:

— Uite, bea asta.

Laura se uită la el.

— Ai avut un șoc, adăugă el apăsător.

Când ea luă paharul, Starkwedder, cu spatele la ceilalți, îi adresă un zâmbet conspirativ pentru a-i atrage atenția asupra soluției lui în rezolvarea problemei amprentelor. Se îndepărtă, își aruncă pălăria pe fotoliu, apoi observând că domnișoara Bennett era pe cale să se aplece asupra cadavrului lui Richard Warwick se răsuci rapid.

— Nu, să nu atingeți nimic, doamnă, spuse el. Se pare că e vorba de o crimă și, în cazul ăsta, nu trebuie atins nimic.

Îndreptându-se de spate, domnișoara Bennett se îndepărtă de cadavrul din scaunul cu rotile cu un aer înspăimântat.

— Crimă? Întrebă ea. Dar nu poate fi crimă!

Doamna Warwick, mama mortului, se oprise chiar în ușa biroului. Acum înaintă, întrebând:

— Ce s-a întâmplat?

— Richard a fost împușcat! Richard a fost împușcat! îi spuse Jan.

Părea mai mult surescitat decât îngrijorat.

— Taci, Jan! îi ordonă domnișoara Bennett.

— Ce-am auzit că ai spus? Întrebă doamna Warwick.

— El a spus că e crimă, îi spuse Benny, arătându-l pe Starkwedder.

— Richard, șopti doamna Warwick în timp ce Jan se apleca asupra cadavrului, strigând:

— Uite... uite... are ceva pe piept... o hârtie... scrisă.

Întinse mâna spre buzunarul de la pieptul mortului din care ieșea pe jumătate biletul, dar fu oprit de Starkwedder.

— Să nu-l atingi, îl avertiză acesta. Se vede și așa ce scrie. Apoi citi rar, cu glas tare: „Cincisprezece MAI. Plătit în totalitate.”

— Doamne Sfinte! MacGregor! exclamă domnișoara Bennett trecând în spatele canapelei.

Laura se ridică. Doamna Warwick se încruntă și întrebă:

— Vrei să spui... că omul acela... tatăl... copilului care a fost călcat...?

— Desigur, MacGregor, murmură pentru sine Laura în timp ce se așeza în fotoliu.

— Uite, e scris numai cu litere decupate din ziar, spuse surescitat Jan.

— Să nu-l atingi, îl opri din nou Starkwedder. Trebuie lăsat pentru poliție.

Se duse spre telefon.

— Să sun...

— Nu, spuse cu fermitate doamna Warwick.

Voi suna eu.

Luând controlul asupra situației și adunându-și curajul, se duse la birou și începu să formeze numărul.

Jan se duse emoționat la taburet și îngenunche pe el.

— Omul care a fugit, îi spuse el domnișoarei Bennett. Crezi că el...?

— Sst, Jan, îl întrerupse cu fermitate domnișoara Bennett în timp ce doamna Warwick vorbea la telefon cu un glas liniștit, dar limpede și autoritar.

— Secția de poliție? Aici e Llangelert House.

Casa domnului Richard Warwick. Domnul Warwick tocmai a fost găsit... împușcat mortal.

Continuă să vorbească la telefon. Glasul ei rămase coborât, dar ceilalți din cameră ascultau cu atenție.

— Nu, a fost găsit de un străin. Un om a cărui mașină s-a stricat lângă casă, parcă... Da, am să-i spun. Voi telefona la han. Ar putea una din mașinile dumneavoastră să-l ducă acolo după ce veți fi terminat aici?... Prea bine.

Întorcându-se spre ceilalți, anunță:

— Poliția va fi aici cât de repede va putea pe ceața asta. Vor veni cu două mașini, dintre care una îl va duce pe acest domn - arată spre Starkwedder - la hanul din sat. Vor ca el să rămână acolo peste noapte ca să poată sta de vorbă cu el mâine.

— Ei bine, cum nu pot pleca cu mașina mea care e tot în șanț, mie îmi convine, spuse Starkwedder.

În timp ce vorbea, ușa dintre coridor se deschise și în cameră intră un bărbat brunet, de înălțime medie, la vreo patruzeci și cinci de ani, legându-și cordonul halatului.

— S-a întâmplat ceva, doamnă? Întrebă el adresându-i-se doamnei Warwick.

Apoi, uitându-se pe lângă ea, văzu cadavrul lui Richard Warwick.

— Oh, Dumnezeule! exclamă el.

— Mă tem că s-a întâmplat o nenorocire, Angell, spuse doamna Warwick. Domnul Richard a fost împușcat, iar poliția este pe drum.

Întorcându-se spre Starkwedder, spuse:

— Acesta e Angell. Este... a fost valetul lui Richard.

Valetul se înclină ușor și distrat în fața lui Starkwedder.

— Oh, Dumnezeule! repetă el continuând să se holbeze la cadavrul fostului său stăpân.

CAPITOLUL ȘASE

La ora unsprezece în dimineața următoare, biroul lui Richard Warwick arăta oarecum mai primitiv decât arătase noaptea trecută pe ceață.

Era o zi rece și senină, soarele strălucea, iar ușile ferestrei franceze erau larg deschise. Cadavrul fusese ridicat peste noapte, iar scaunul cu rotile fusese împins în nișă, fostul lui loc din mijlocul camerei fiind acum ocupat de fotoliu. Pe măsută nu mai rămăseseră decât sticla cu coniac și scrumiera. Un tânăr arătos la vreo douăzeci și ceva de ani, cu părul brunet tuns scurt și îmbrăcat într-o jachetă sport de tweed și pantaloni bleumarin stătea în

scaunul cu roțile și citea o carte de poezii. După un timp, se ridică. „Frumos, își spuse el. Încântător și frumos.” A avea un glas catifelat și muzical, cu un pronunțat accent galez.

Tânărul închise cartea și o puse pe raftul din nișă. Apoi, după ce trecu în revistă încăperea, se duse spre fereastra franceză și ieși pe terasă.

Aproape imediat, pe ușa dinspre hol intră un bărbat între două vârste, îndesat, cu o figură impenetrabilă, purtând o servietă. Ducându-se la fotoliul orientat spre terasă, își lăsa servieta pe el și se uită afară.

— Sergent Cadwallader! strigă el tăios.

Tânărul se întoarse în cameră.

— Bună dimineața, domnule inspector Thomas, spuse el și continuă cu glas ritmat.

„Anotimpul cețurilor și al roadelor coapte, prinse la sânul primitor al soarelui cu dinți”.

Inspectorul, care începuse să-și dezbrace treniul, se opri și se uită atent la tânărul sergent.

— Poftim? întrebă el cu o notă clară de sarcasm în glas.

— Este din Keats, îi zice sergentul, foarte încântat de sine.

Inspectorul îi aruncă o privire răutăcioasă, apoi dădu din umeri, își scoase treniul, îl puse pe fotoliul din nișă și se întoarse după servietă.

— Parcă nici nu-ți vine să crezi ce zi frumoasă e azi, spuse sergentul. Și când te gândești prin ce am trecut azi noapte ca să ajungem aici. N-am mai văzut de ani de zile așa o ceață. „Ceața galbenă care își freacă coapsele de ferestre.” Este din T. S. Eliot.

Așteptă o reacție din partea inspectorului la citatul lui, dar nu obținu niciuna, drept pentru care continuă:

— Nu e de mirare câte accidente au avut loc pe șoseaua spre Cardiff.

— Putea fi mai rău, fu singurul comentariu al inspectorului.

— Nu știu dacă e așa, spuse sergentul, ambalându-se. La Porthcawl a avut loc o tamponare groaznică. Un mort și doi copii grav răniți. Mama plângea să-și dea sufletul pe șosea și...

Inspectorul îl întrerupse.

— Și-au terminat treaba băieții cu amprente? întrebă el.

Dându-și seama brusc că era mai bine să revină la îndatoririle lui, sergentul Cadwallader răspunse:

— Da, domnule. Le am aici.

Luă de pe birou o mapă și o deschise.

Inspectorul se așeză pe scaunul de la birou și începuse să examineze mai întâi foaia cu amprente.

— Nu au fost probleme cu cei din casă când le-au luat amprente? întrebă el.

— Deloc. Au fost cât se poate de înțelegători, dornici să ne ajute, colaborațiști – cum s-ar spune. Era și de așteptat, de altfel.

— Rămâne de văzut, spuse inspectorul. De regulă cei mai mulți fac un târăboi groaznic. Au impresia că amprente lor vor fi puse la dosar la Rogue's Gallery.

Inspiră adânc, își întinse brațele, și continuă să studieze amprente.
— Ia să vedem. Domnul Warwick, ăsta e decedatul. Doamna Laura Warwick, soția lui.

Doamna Warwick bătrâna, asta e mama lui.

Tânărul Jan Warwick, domnișoara Bennett și...

cine e asta? Angell? Oh, Angell. Ah, da, ăsta e valetul. Și alte două seturi de amprente. Ia să vedem... Hm. Pe partea din afară a ușii, pe sticla de coniac, pe pahar sunt amprentele lui Richard Warwick și Angell și ale doamnei Laura Warwick, peste care se suprapun alte amprente pe care le găsim pe brichetă și pe revolver. Astea trebuie să fie ale tipului ăla, Michael Starkwedder. El i-a dat coniac doamnei Warwick, și tot el a fost cel care a adus arma din grădină.

Sergentul Cadwallader dădu încet din cap.

— Domnul Starkwedder, mârâi el pe un ton profund bănuitor.

Amuzat, inspectorul întrebă:

— Nu-l placi?

— Ce caută el aici? Asta aș vrea să știu. A intrat cu mașina în șanț și a venit la o casă unde s-a comis o crimă?

Inspectorul se întoarse cu fața spre tânărul său coleg.

— Și tu aproape că ai intrat în șanț cu mașina noastră azi noapte și ai venit la o casă unde s-a comis o crimă. Iar cât despre ce căuta aici, se află aici, în zona asta, de o săptămână, căutând o căsuță sau o vilioasă.

Sergentul păru neconvins, iar inspectorul se întoarse la birou, adăugând sec:

— Se pare că a avut o mamă galeză și venea aici în vacanțe când era copil.

Înmuiat, sergentul cedă.

— Mă rog, dacă a avut o mamă galeză se schimbă problema. Ridică brațul drept și recită: „Un drum duce la Londra, Un drum duce la Wales.

Drumul meu mă duce spre mare, Spre albele talazuri.” Grozav poet a fost John Masefield, dar tare subapreciat.

Inspectorul deschise gura să protesteze, dar se răzgândi și, în schimb, rânji.

— Ar trebuie să ne parvină în orice clipă raportul despre Starkwedder de la Abadan, spuse el. Ai amprentele lui pentru comparare?

— L-am trimis pe Jones la hanul unde a stat noaptea trecută, dar el plecase la garaj să aranjeze să-și recupereze mașina. Jones a sunat, la garaj și a vorbit cu el. I-a spus să ia legătura cu secția cât mai repede.

— Bun. Acum despre acest al doilea set de amprente neidentificate. Ampretele unui bărbat care și-a pus palma întinsă pe masa de lângă cadavru, și urme neclare atât pe partea din afară cât și pe cea dinăuntru a ferestrei franceze.

— Aș paria că ăsta e MacGregor! exclamă sergentul pocnind din degete.

— Mda. S-ar putea, admise cu reținere inspectorul. Dar n-au fost și pe revolver. Și ai zice că orice om care umblă cu un revolver ca să ucidă pe cineva are destulă minte ca să poarte mânuși.

— Nu sunt atât de sigur. Un tip dezechilibrat ca acest MacGregor, deranjat la cap după moartea copilului, nu s-ar gândi la asta.

— Ei bine, ar trebui să primim curând de la Norwich o descriere a lui MacGregor.

Sergentul se așeză pe taburet.

— E o poveste tristă oricum te-ai uita la ea, spuse el. Un bărbat al cărui unic fiu a murit din pricina excesului de viteză și care mai înainte și-a pierdut și soția.

— Dacă ar fi fost exces de viteză, îi atrase atenția inspectorului, Richard Warwick ar fi fost condamnat pentru omucidere sau cel puțin pentru încălcarea regulilor de circulație. În realitate, nici măcar nu i s-a suspendat carnetul de conducere.

Se întinse spre servietă și scoase arma crimei, apoi se duse la masă și se uită la tăblia ei.

— O mână de bărbat sprijinită cu toată palma pe masă, murmură el. Stau și mă întreb...

— Se poate să fi fost un musafir în casă, sugeră sergentul Cadwallader.

— Se poate. Dar am înțeles de la doamna Warwick că ieri n-au avut nici un musafir. Poate că ne-ar putea spune mai multe servitorul acela, Angell. Vrei să te duci să-l chemi?

— Da, domnule, spuse Cadwallader și ieși.

Rămas singur, inspectorul își propti palma stângă pe tăblia mesei și se aplecă asupra scaunului de parcă s-ar fi uitat la un invizibil ocupant al scaunului. Apoi porni spre fereastra franceză și ieși afară, uitându-se în stânga și în dreapta. Examină broasca ușii ferestrei franceze și reveni în cameră, moment în care apărură și sergentul însoțit de valetul lui Richard Warwick.

Angell purta o jachetă gri de alpaca, cămașă albă, cravată de culoare închisă și pantaloni în dungi.

— Dumneata ești Henry Angell? îl întrebă inspectorul.

— Da, domnule, răspunse valetul.

— Te rog să iei loc.

Angell se duse și se așeză pe canapea.

— De cât timp erai valetul și infirmierul domnului Richard Warwick?

— De trei ani și jumătate, domnule, răspunse Angell.

Purtarea lui era corectă, dar ochii aveau o privire vicleană.

— Îți plăcea slujba?

—

O găseam absolut satisfăcătoare, domnule.

— Cum era să lucrezi pentru domnul Warwick?

— Ei bine, domnule era dificil.

— Dar existau avantaje, nu-i așa?

— Da, domnule, recunosc Angell. Eram extrem de bine plătit.

— Iar asta compensa celelalte dezavantaje, nu-i așa? insistă inspectorul.

— Da, domnule. Încerc să strâng ceva economii.

Inspectorul se așeză în fotoliu, punând arma pe masa de lângă el.

— Ce făceai înainte de a veni la domnul Warwick?

— Același gen de muncă, domnule. Vă pot arăta referințele.

Întotdeauna mi-am făcut treaba bine, sper. Am avut câțiva stăpâni, sau pacienți, destul de dificili. Sir James Walliston, de exemplu.

Acum e internat într-un ospiciu. Era o persoană foarte dificilă, domnule.

Își coborî glasul înainte de a adăuga:

— Droguri!

— Înțeleg, spuse inspectorul. N-a fost nici o problemă de droguri în cazul domnului Warwick, presupun.

— Nu, domnule. Domnul Warwick recurgea la coniac.

— Bea foarte mult, nu-i așa?

— Da, domnule. Era mare băutor, dar nu era alcoolic, dacă mă înțelegeți.

Inspectorul făcu o pauză înainte de a întreba:

— Ce e cu povestea asta cu arme și revolvere și... trasul în animale?

— Era hobby-ul lui, domnule. Ceea ce în profesia noastră numim compensație. Am înțeles că la vremea lui a fost mare vânător. În dormitorul lui e un adevărat arsenal. Carabine, puști de vânătoare, arme cu aer comprimat, pistoale și revolvere.

— Înțeleg, spuse inspectorul. Poți să pui mâna pe ea.

Angell ridică ușurel arma.

— O recunoști? întrebă inspectorul.

— E greu de spus, domnule. Seamănă cu una din armele domnului Warwick, dar eu nu mă prea pricep la armele de foc. Nu pot spune cu certitudine ce armă a avut el aseară pe masa de lângă el.

— Nu avea aceeași armă în fiecare noapte?

— Oh, nu, erau diferite, domnule. Mereu folosea alte arme.

Valetul îi predă arma inspectorului.

— La ce îi folosea să aibă o armă aseară pe ceața aia? întrebă inspectorul.

— Era pur și simplu un obicei, domnule, răspunse Angell. Așa era obișnuit.

— Foarte bine. Ia loc, te rog.

Angell se așeză din nou la un capăt al canapelei. Inspectorul examinează țeava revolverului, apoi întrebă:

— Când l-ai văzut ultima dată pe domnul Warwick?

— Aseară, în jur de zece fără un sfert, domnule. Avea lângă el o sticlă de coniac și un pahar, și pistolul pe care și-l alesese. I-am aranjat pătura și i-am urat noapte bună.

— Nu s-a dus la culcare?

— Nu, domnule. Cel puțin, nu în sensul obișnuit al termenului.

Întotdeauna dormea în scaunul lui. La șase dimineața îi aduceam ceaiul, apoi

Îl duceam cu scaunul cu roțile în dormitorul lui care avea baie proprie, unde se îmbăia și se rădea și așa mai departe, iar apoi de regulă dormea până la prânz. Am înțeles că noaptea avea insomnie de aceea prefera să rămână în scaunul lui pe timpul nopții. Era un domn destul de excentric.

— Și ușile ferestrei franceze erau închise când l-ai părăsit?

— Da, domnule. Aseară era o ceață deasă și el nu voia ca ceața să pătrundă în casă.

— Așadar fereastra franceză era închisă. Era încuiată?

— Nu, domnule. Fereastra franceză nu se încuia niciodată.

— Astfel încât el să-l poată deschide dacă voia?

— Da, domnule. Putea să se deplaseze dacă noaptea s-ar fi înseninat.

— Înțeleg.

Inspectorul se duse lângă canapea și se uită la Angell.

— Nu crezi că e destul de ciudat că n-ai auzit?

—

Nu chiar, domnule.

Vedeți dumneavoastră, camera mea e la o oarecare distanță, în cealaltă parte a casei.

— Și nu era acest lucru un inconvenient în caz că stăpânul dumitale avea nevoie de dumneata?

— Nu, domnule. Avea o sonerie care suna în camera mea.

— Dar azi noapte nu te-a sunat deloc?

— Nu, domnule. Dacă ar fi făcut-o, m-aș fi trezit imediat. E o sonerie foarte zgomotoasă, domnule.

Inspectorul Thomas se aplecă pe brațul canapelei pentru a-l aborda pe Angell în alt fel.

— Ai... începu el cu o lipsă de răbdare controlată, dar fu întrerupt de zbârnâitul strident al telefonului.

Așteptă ca sergentul Cadwallader să răspundă, dar sergentul părea să viseze cu ochii deschiși, cufundat probabil în cine știe ce reflecție poetică. După o clipă își dădu seama că inspectorul îl țintuia cu privirea și că telefonul suna.

— Scuzați-mă, dar tocmai se naște o poezie, spuse el și se duse la telefon. Alo, aici sergentul Cadwallader... Da, într-adevăr... O clipă.

Se întoarse spre inspector.

— E poliția din Norwich, domnule.

Inspectorul Thomas îi luă receptorul din mână și se așeză la birou.

— Dumneata ești, Edmundson? întrebă el.

Aici Thomas... Da... Calgary, da... Da, mătușa, când a murit... Oh, acum două luni... Da, înțeleg... Strada 34, nr. 18, Calgary.

Se uită nerăbdător la Cadwallader și îi făcu semn să noteze adresa.

— Da... A fost, nu-i așa?... Da, rar, te rog. Se uită din nou cu înțeles la sergent, înălțime medie, repetă el. Ochi albaștri, brunet cu barbă... Da, cum spui, îți amintești cazul... Genul de tip violent?... Da... Trimiți acolo? Da... Mulțumesc, Edmundson. Dumneata personal ce părere ai...?

Ah, da? O dată sau de două ori înainte? Da, firește, trebuie să-i acorzi circumstanțe atenuante. Perfect. Mulțumesc.

Puse receptorul jos în furcă și îi spuse sergentului:

— Ei bine, am aflat câte ceva despre MacGregor. Se pare că după moartea soției lui a venit din Canada în Anglia să-și lase copilul la o mătușă a soției sale care locuia în North Walsham, pentru că tocmai căpătase o slujba în Alaska și nu-l putea lua pe băiat cu el. A fost teribil de marcat de moartea copilului și a jurat să se răzbune pe Warwick. Nu e ceva neobișnuit în cazuri de astfel de accidente. Oricum, s-a întors în Canada. Poliția din Norwich are adresa lui și va trimite o telegramă la Calgary. Mătușa la care urma să stea copilul a murit acum două luni. Se întoarse brusc spre Angell. Presupun că erai acolo la vremea aceea, Angell? Accidentul de mașină din North Walsham în care a murit un copil.

— Oh, da, domnule, răspuse Angell. Mi-l amintesc foarte bine.

Inspectorul se ridică de la birou și se duse la valet. Văzând scaunul de la birou gol, sergentul Cadwallader profită prompt de ocazie și se așează.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă inspectorul pe Angell. Povestește-mi tot ce știi despre accident.

— Domnul Warwick mergea cu mașina pe strada principală și un băiețel a ieșit în fugă dintr-o casă. Sau o fi fost han. Da, cred că era han.

Accidentul era inevitabil. Domnul Warwick n-a avut timp să frâneze și l-a călcat.

— Mergea cu viteză, nu-i așa?

— Nu, domnule. Asta a reieșit limpede la anchetă. Domnul Warwick era mult sub limita de viteză admisă.

— Știi că asta a spus el, comentă inspectorul.

— Era absolut adevărat, domnule, insistă Angell. Sora Warburton - o soră medicală care era angajată la domnul Warwick pe vremea aceea

— era și ea în mașină și a confirmat.

— S-a uitat ea cumva la indicatorul de viteză în acel moment?

— Sunt convins că s-a uitat. A estimat că mergea cu vreo douăzeci, douăzeci și cinci mile la oră. Domnul Warwick a fost complet exonerat.

— Dar tatăl băiatului n-a fost de acord, nu?

— Poate că e ceva absolut firesc, domnule.

— Domnul Warwick băuse?

Răspunsul lui Angell fu evaziv.

— Cred că băuse un pahar de sherry, domnule, spuse el susținând privirea inspectorului.

Inspectorul porni către fereastra franceză, își scoase batista și își suflă nasul.

— Ei bine, cred că deocamdată ajunge, îi spuse el valetului.

Angell se ridică și se duse la ușă. După o clipă de ezitare, se întoarse.

— Scuzați-mă, domnule, spuse el, dar domnul Warwick a fost împușcat cu propria-i armă?

— Asta rămâne de văzut, răspuse inspectorul. Cel care l-a împușcat s-a ciocnit cu domnul Starkwedder care venea spre casă să ceară ajutor ca să-și scoată mașina din, șanț. În momentul ciocnirii, individul a scăpat arma.

Domnul Starkwedder a ridicat-o. E vorba de arma asta de pe masă.

— Înțeleg, domnule. Vă mulțumesc.

Angell se întoarse din nou spre ușă.

— Apropo, a fost ieri aici vreun vizitator?

Seara, mai ales?

Angell se opri o clipă, apoi se uită la inspector cu o privire dubioasă.

— Nu-mi amintesc, domnule... în momentul de față, răspuse el și ieși din cameră, închizând ușa după el.

Inspectorul Thomas se întoarse la birou și îi spuse liniștit sergentului:

— După părerea mea, tipul ăsta e dubios.

Nu-l poți acuza de ceva anume, dar nu-mi place.

—

Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, răspuse Cadwallader. Nu e un om în care aș avea încredere și, mai mult, aș spune că s-ar putea să fi fost ceva dubios cu accidentul ăla.

Dându-și brusc seama că inspectorul era aplecat asupra lui, se ridică repede. Inspectorul luă agenda cu însemnările pe care le făcuse Cadwallader și începu să le parcurgă cu privirea.

— Mă întreb dacă Angell știe ceva despre seara trecută, ceva ce nu ne-a spus, începu el dar se întrerupse brusc. Hei, ce-i asta? „În noiembrie e ceață, dar în decembrie destul de rar.” Nu e Keats, sper?

— Nu, răspuse cu mândrie Cadwallader. E Cadwallader.

CAPITOLUL ȘAPTE

Inspectorul îi aruncă agenda lui Cadwallader, chiar când ușa se deschise și a intrat domnișoara Bennett, închizând cu grijă ușa în spatele ei.

— Domnule inspector, spuse ea, doamna Warwick e nerăbdătoare să vă vadă. Ea este agitată, un pic. Mă refer la doamna Warwick cea bătrână, adăugă ea repede, mama lui Richard. Ea n-o recunoaște, dar părerea mea e că nu stă prea bine cu sănătatea, așa că vă rog să fiți blând cu ea. Vreți s-o primiți acum?

— Desigur, răspuse inspectorul. Poftește-o înăuntru.

Domnișoara Bennett deschise ușa și doamna Warwick intră.

— Totul e în regulă, doamnă, o asigură menajera și ieși din încăpere.

—

Bună dimineața, doamnă, spuse inspectorul.

Doamna Warwick nu-i răspuse la salut ci intră direct în subiect.

— Spune-mi, inspectore, ce progrese ai făcut?

— E cam devreme de spus asta, doamnă, dar vă asigur că facem tot ce ne stă în putință.

Doamna Warwick se așeză pe canapea, rezemându-și bastonul de brațul canapelei.

— Omul ăsta, MacGregor, a fost văzut dând târcoale prin împrejurimi? Întrebă ea. L-a observat cineva?

— S-au făcut cercetări în privința asta, o informă inspectorul. Dar până acum nu s-a primit nici o informație că un străin a fost văzut în localitate.

— Sărmanul, băiețelul acela! continuă doamna Warwick. Mă refer la cel pe care l-a călcat Richard. Presupun că asta l-a dezechilibrat mental pe tatăl lui. Știu că mi s-a spus că a fost foarte violent și insultător la vremea respectivă.

Poate că a fost ceva absolut firesc. Dar după doi ani! Pare incredibil.

— Da, o aprobă inspectorul, a așteptat mult, dacă el a făcut-o.

— Dar, desigur, era scoțian. Scoțienii sunt oameni răzbunători.

— Chiar că sunt, spuse Cadwallader, gândind cu glas tare. Nimic pe lume nu e mai impresionant decât un scoțian urmărind un scop, continuă el, dar inspectorul îi aruncă o privire tăioasă care îl reduce la tăcere.

— Fiul dumneavoastră n-a fost deloc avertizat în prealabil? o întrebă inspectorul pe doamna Warwick. Nici o scrisoare de amenințare, nimic de genul ăsta?

— Nu, sunt sigură că nu, răspuse cu fermitate bătrâna. Richard ar fi spus. Ar fi răs privitor la asta.

— N-ar fi luat-o în serios?

— Richard râdea întotdeauna în fața pericolului, spuse doamna Warwick, părând mândră de fiul ei.

— După accident, fiul dumneavoastră i-a oferit vreo compensație tatălui copilului?

— Firește, răspuse bătrâna. Richard nu era meschin. Dar compensația, a fost refuzată.

Refuzată cu indignare, pot spune.

— Înțeleg, îngână inspectorul.

— Am înțeles că soția lui MacGregor murise, continuă doamna Warwick. Băiatul era tot ce avea pe lume. Într-adevăr a fost o tragedie.

— Dar, după părerea dumneavoastră, n-a fost vina fiului dumneavoastră?

Întrebă inspectorul.

Cum doamna Warwick nu răspuse, repetă întrebarea...

—

Spuneam, n-a fost vina fiului dumneavoastră?

Bătrâna răspuse după încă un moment de tăcere.

— V-am auzit.

— Și ce părere aveți? insistă inspectorul.

Stânjenită, doamna Warwick își întoarse privirea, făcându-și de lucru cu o pernuță.

— Richard bea prea mult, spuse ea în cele din urmă. Și firește că băuse și în ziua aceea.

— Un pahar de sherry?

— Un pahar de sherry! repetă doamna Warwick cu un răs amar. El bea foarte mult.

Chiar foarte mult. Sticla aceea de pe masă era umplută în fiecare seară iar dimineața era întotdeauna practic goală.

Așezându-se pe taburet cu fața la doamna Warwick, inspectorul o întrebă liniștit:

— Așadar credeți că fiul dumneavoastră a fost vinovat de accident?

— Bineînțeles că a fost vinovat. N-am avut nici cel mai mic dubiu în privința asta.

— Dar a fost exonerat, îi reaminti inspectorul.

Doamna Warwick râse.

— Sora aceea care era în mașină cu el? Acea Warburton? pufni ea. Era proastă și îi era devotată lui Richard. Și cred că a și plătit-o gras pentru mărturia ei.

— Chiar știți asta? întrebă iute inspectorul, cu glas tăios.

Tonul doamnei Warwick fu la fel de tăios când răspuse:

— Nu știu nimic, dar am ajuns la propriile mele concluzii.

Inspectorul se duse la sergentul Cadwallader și îi luă însemnările, în timp ce doamna Warwick continuă:

— Vă spun toate astea acum pentru că vreți să știți adevărul, nu-i așa? Vreți să fiți sigur că au existat suficiente motive de crimă din partea tatălui băiețelului. Ei bine, după părerea mea, au existat. Numai că n-aș fi crezut că după atâta timp...

Glasul ei se stinse.

Inspectorul își consultă însemnările.

— N-ați auzit nimic azi noapte? întrebă el.

— Eu sunt nițel cam surdă, să știți, răspuse repede doamna Warwick. N-am știut că s-a întâmplat ceva până când am auzit glasuri și pași în fața ușii mele și pe Jan spunând: „Richard a fost împușcat. Richard a fost împușcat.” La început m-am gândit că...

Se opri, acoperindu-și ochii cu mâna.

— Am crezut că e vorba de vreo glumă.

— Jan este fiul dumneavoastră mai mic?

— Nu e fiul meu! Am divorțat de soțul meu cu mulți ani în urmă. El s-a recăsătorit. Jan e fiul lui din a doua căsătorie.

Doamna Warwick se opri, apoi continuă:

— Sună mai complicat decât este în realitate.

După ce ambii lui părinți au murit, băiatul a venit aici. Richard și Laura tocmai se căsătoriseră.

Laura a fost întotdeauna bună cu fratele vitreg al lui Richard: îi era ca o soră mai mare.

Se opri și inspectorul prinse prilejul să readucă discuția la Richard Warwick.

— Da, înțeleg, spuse el, dar acum despre fiul dumneavoastră Richard...

— Mi-am iubit fiul, inspectore, dar nu eram oarbă la greșelile lui, iar ele se datorau în mare parte accidentului pe care îl suferise. Era un bărbat mândru, un om care iubea spațiile vaste și cerul liber, iar faptul că trebuia să trăiască ținut în scaunul cu rotile era foarte iritant pentru el...

Asta nu i-a îmbunătățit, să spunem, caracterul.

— Da, înțeleg. Avea o căsnicie fericită?

Întrebă inspectorul.

— N-am nici cea mai mică idee.

Era limpede că doamna Warwick nu avea nici o intenție să spună mai multe pe tema asta.

— Mai doriți să știți și altceva, inspectore?

— Nu, mulțumesc, doamnă Warwick. Dar, dacă se poate, aș dori să discut acum cu domnișoara Bennett.

Doamna Warwick se ridică și sergentul Cadwallader o conduse la ușă.

— Da, desigur, spuse ea. Domnișoara Bennett. Noi îi spunem Benny. Ea e persoana care vă poate ajuta cel mai mult. Este foarte practică și eficientă.

— E de mult timp la dumneavoastră? întrebă inspectorul.

— Oh, da, de ani de zile. A avut grijă de Jan când era mic, iar după aceea l-a ajutat pe Richard. Oh, da, a avut grijă de noi toți. O persoană foarte credincioasă, Benny.

Apoi doamna Warwick părăsi camera.

CAPITOLUL OPT

Sergentul Cadwallader închise ușa în urma ei și, rezemându-se cu spatele de ușă, se uită la inspector.

— Deci Richard Warwick bea mult. Am mai auzit spunându-se asta despre el, după cum știți.

Și toate acele pistoale și arme cu aer comprimat și carabine! După părerea mea, nu era prea zdravăn la cap.

— S-ar putea, răspunse laconic inspectorul Thomas.

Sună telefonul. Așteptând ca subordonatul lui să răspundă, inspectorul se uită chiorâș la el, dar Cadwallader se cufundase în notele lui scrise, în timp ce se îndrepta spre fotoliu și se așează, ignorând total telefonul. După un timp, dându-și seama că mintea sergentului era aiurea, probabil la vreo poezie, inspectorul cu un oftat, se duse la birou și ridică receptorul.

— Alo. Da, la telefon... A venit Starkwedder?

I-ai luat amprente?... Bine... da, vreau să-i mai pun câteva întrebări... Da, la revedere.

Către sfârșitul acestei conversații, domnișoara Bennette intrase în cameră și rămase lângă ușă. Observând-o, sergentul Cadwallader se ridică din fotoliu și trecu în spatele lui.

Domnișoara Bennett se adresă inspectorului:

— Deci doriți să-mi puneți câteva întrebări?

Sunt foarte ocupată în dimineața asta.

— Da, domnișoară Bennett, răspunse inspectorul. Vreau să aud versiunea dumitale cu privire la accidentul de mașină din Norfolk, cel cu copilul.

— Copilul MacGregor?

— Da? Aseară ți-ai amintit foarte repede numele lui.

— Așa e. Am memoria numelor.

— Și, fără îndoială, întâmplarea te-a impresionat în mare măsură. Dar dumneata nu erai în mașină, nu-i așa?

Domnișoara Bennett se așează pe canapea.

— Nu, nu, eu nu eram în mașină, spuse ea.

Era sora medicală pe care o avea la acea vreme domnul Warwiek. Sora Warburton.

— Ai fost la anchetă? Întrebă inspectorul.

— Nu. Dar ne-a povestit Richard când s-a întors. A spus că tatăl băiatului îl amenințase, îi spusese că nu-l va lăsa să scape așa. Firește, noi n-am luat vorbele lui în serios.

Inspectorul Thomas se apropie de ea.

— Dumneata ți-ai format o impresie anume cu privire la accident? o întrebă el.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

Inspectorul se uită lung la domnișoara Bennett, apoi spuse:

— Mă refer la faptul că dumneata crezi că accidentul a avut loc din cauză că domnul Warwiek băuse?

Ea făcu un gest de negare.

— Oh, îmi închipui că mama lui v-a spus asta, pufni ea. Nu trebuie să vă luați după ce spune ea. Are o prejudecată în privința băuturii.

Soțul ei - tatăl lui Richard - bea și el mult.

— Așadar crezi că relatarea lui Richard Warwiek corespundea cu realitatea, că mergea mult sub limita de viteză și că accidentul nu putuse fi evitat?

— Nu văd de ce n-ar fi fost corectă, insistă domnișoara Bennett.

Sora Warburton a confirmat-o.

— Și te puteai baza pe cuvântul ei?

Domnișoara Bennett răspunse cu o oarecare asprime:

— Așa sper. La urma urmelor, oamenii nu umblă mințind în stânga și-n dreapta, mai ales în astfel de cazuri. Nu-i așa?

Sergentul Cadwallader care urmărise discret discuția interveni.

— Oh, nu mint, nici vorbă! După cum vorbesc uneori ai crede nu doar că s-au încadrat în limita de viteză ci și că au reușit s-o depășească în același timp!

Supărat de această întrerupere, inspectorul se întoarse încet și se uită cu reproș la sergent. Și domnișoara Bennett îl privi lung pe tânăr, oarecum surprinsă. Sergentul Cadwallader își coborî privirea în agenda cu însemnări, iar inspectorul se întoarse către domnișoara Bennett:

— Uite unde vreau eu să ajung, spuse el. În durerea și stresul momentului, un om poate lesne amenința să se răzbune pentru moartea copilului său în accident. Dar gândindu-se mai bine, dacă lucrurile au stat așa cum s-a declarat, sigur și-ar fi dat seama că accidentul nu s-a produs din vina lui Richard Warwiek.

— Da, înțeleg ce vreți să spuneți domnișoară Bennett.

Inspectorul începu să se plimbe agale prin cameră și continuă:

— Pe de altă parte, dacă mașina mergea în zigzag și cu viteză excesivă, dacă mașina, să zicem, ieșise de sub control...

— V-a spus Laura asta? îl întrerupse domnișoara Bennett.

Inspectorul se întoarce și se uită la ea, mirat de faptul că menționa numele soției mortului.

— Ce te face să crezi că ea mi-a spus?

Întrebă el.

— Nu știu. Doar mă întrebam și eu așa...

Arătând derutată, se uită la ceas.

— Asta e tot? Întrebă ea. Sunt foarte ocupată în dimineața asta.

Se duse spre ușă, o deschise și fu pe punctul să iasă când inspectorul o întrebă:

— Vă rog, dacă se poate, acum aș vrea să schimb o vorbă cu tânărul Jan.

Domnișoara Bennett se întoarce în prag.

— Oh, e cam agitat în dimineața asta, spuse ea cu o oarecare agresivitate. V-aș rămâne foarte îndatorată dacă nu ați discuta cu el... scormonind lucrurile. Abia am reușit să-l calmez.

— Îmi pare rău, dar mă tem că trebuie să-i punem câteva întrebări, insistă inspectorul.

Domnișoara Bennett închise ușa cu hotărâre și se întoarce în cameră.

— De ce nu-l găsiți pur și simplu pe acest MacGregor și-l întrebați pe el? sugeră ea. Nu poate să fi ajuns prea departe.

— Îl vom găsi, nici o grijă, o asigură inspectorul.

— Sper, replică domnișoara Bennett. O răzbunare, nu știu ce să mai cred! Nu așa se poartă un creștin.

— Bine înțeles, zise aprobator inspectorul, adăugând ironic: Mai ales dacă accidentul nu s-a produs din vina domnului Warwick, și sigur nu putea fi evitat.

Domnișoara Bennett îi aruncă o privire pătrunzătoare. Urmă o pauză, după care inspectorul repetă:

— Aș vrea să vorbesc cu Jan, te rog.

— Nu știu dacă pot să-l găsesc, răspunse domnișoara Bennett. Se poate să fi ieșit.

Părăsi în grabă camera. Inspectorul se uită la Cadwallader, făcându-i semn din cap înspre ușă, iar sergentul ieși după ea. Pe coridor, domnișoara Bennett îl apostrofă.

— Să nu-l necăjiți, spuse ea și se întoarce în cameră. Să nu-l necăjiți pe băiat! Îi ordonă ea inspectorului. El este, este ușor... dezechilibrat.

Devine agitat, temperamental.

Inspectorul se uită la ea o clipă, apoi întrebă:

— Este vreodată violent?

— Nu, bineînțeles că nu. E un băiat foarte dulce, foarte blând. Docil, chiar. Am vrut doar să spun că s-ar putea să-l tulburați. Discuțiile despre crime nu fac bine copiilor. Iar el asta este un copil.

Inspectorul se așeză la birou.

— N-ai de ce să-ți faci griji, domnișoară Bennett, te asigur. Înțelegem foarte bine situația.

CAPITOLUL NOUĂ

După ce sergentul Cadwallader îl introduse pe Jan în birou, acesta se îndreptă în grabă către inspector.

— Doriți să vorbiți cu mine? întrebă el agitat.

L-ați și prins? Avea sânge pe haine?

— Jan, poartă-te frumos, îl temperă domnișoara Bennett. Răspunde doar la întrebările pe care ți le vor pune domnii.

Jan se întoarse fericit spre domnișoara Bennett, apoi din nou spre inspector.

— Oh, da, așa am să fac, pe cuvânt. Dar eu pot să pun vreo întrebare?

— Firește că poți să pui întrebări, îi spuse inspectorul cu blândețe.

Domnișoara Bennett se așează pe canapea.

— Am să aștept până stați de vorbă cu el, spuse ea.

Inspectorul se ridică repede, se duse la ușă și o deschise.

— Nu, mulțumesc, domnișoară Bennett, spuse el hotărât. Nu vom avea nevoie de dumneata. Și nu spuneai că ești foarte ocupată?

— Aș prefera să rămân, insistă ea.

— Îmi pare rău, răspunse inspectorului cu un glas tăios.

— Noi întotdeauna vorbim separat, cu persoanele implicate.

Domnișoara Bennett se uită la inspector apoi la sergentul Cadwallader. Dându-și seama că nu avea câștig de cauză, pufni cu năduf și ieși furtunos din cameră. Inspectorul închise ușa după ea. Sergentul merse spre nișă pregătindu-se să scrie în agendă, iar inspectorul Thomas se așează pe canapea și i se adresă prietenos lui Jan:

— Nu cred că până acum ai mai avut de a face cu o crimă, nu-i așa?

— Nu, n-am avut, răspunse Jan agitat. E foarte palpitant, nu-i așa?

Se urcă cu genunchii pe taburet.

— Aveți vreo pistă - amprente sau pete de sânge sau altceva?

— Pare să te intereseze foarte mult sângele, spuse inspectorul cu un zâmbet amical.

— Oh, da, răspunse Jan, liniștit și serios.

Îmi place sângele. Are o culoare frumoasă, nu-i așa? Un roșu curat și frumos.

Se așează apoi și el pe canapea, râzând cu nervozitate.

— Știți, Richard împușca diferite chestii care apoi sângerau. Zău că este foarte amuzant, nu-i așa? Vreau să spun că e amuzant că Richard, care întotdeauna împușca alte vietăți, a fost și el împușcat. Nu vi se pare amuzant?

Inspectorul răspunse cu un glas liniștit și cam sec:

— Presupun că treaba asta are și partea ei comică.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Ești foarte afectat că fratele tău - fratele tău vitreg, adică - a murit?

— Dacă sunt afectat? întrebă mirat Jan. Că Richard a murit? Nu de ce aș fi?

— Mă gândeam că poate ai... ținut la el.

— Să țin la el! exclamă Jan cu o uimire autentică. Să țin la Richard? Nu, nimeni n-ar putea ține la Richard.

— Totuși, presupun că soția lui a ținut la el, sugerează inspectorul.

Pa fața lui Jan apăru o expresie surprinsă.

— Laura?! exclamă el. Nu, nu cred. Ea a fost mereu de partea mea.

— De partea ta? Ce vrei să spui, mai exact?

Jan deveni brusc speriat și adăugă, aproape cu ochii în lacrimi cu o voce stridentă:

— Da, când Richard dorea să mă trimită de aici.

— Să te trimită de aici? Întrebă cu blândețe inspectorul.

— În unul din locurile alea, explică adolescentul. Știți dumneavoastră, unde ești trimis și închis și nu mai poți să ieși. Mi-a spus că, poate, Laura o să vină uneori la mine.

Se cutremură puțin, apoi se ridică, se îndepărtă de inspector și se uită la sergentul Cadwallader.

— Nu-mi place să fiu închis, continuă el cu glas tremurat. Urăsc să fiu închis.

Rămase în picioare lângă fereastra franceză, uitându-se pe terasă.

— Îmi place întotdeauna ca lucrurile să fie deschise, le spuse el. Îmi place să am fereastra deschisă, și ușa deschisă, așa încât să pot fi sigur că pot ieși. Reveni în mijlocul camerei. Dar acum nimeni nu mă mai poate închide, nu-i așa?

— Nu, flăcăule, îl asigură inspectorul. N-aș crede.

— Nu acum când Richard e mort, adăugă Jan, parcă încântat de sine însuși.

Inspectorul se ridică și dădu ocol canapelei.

— Așadar Richard voia să te închidă? adăugă el surprins.

— Laura zice că el spunea așa doar ca să mă tachineze, răspunse Jan.

Ea spunea că asta era tot, că totul era în regulă, și că atât timp cât era ea aici o să aibă grijă să nu fiu niciodată închis.

Se așeză, pe brațul fotoliului.

— O iubesc pe Laura, continuă el surescitat.

O iubesc enorm pe Laura. Ne simțim minunat împreună, să știți.

Umblăm după fluturi și ouă de păsări, și jucăm jocuri. Bezique. Știți jocul? E un joc inteligent. Oh, e foarte amuzant când ești cu Laura!

Inspectorul se duse și se rezemă de celălalt braț al fotoliului și-l întrebă cu blândețe:

— Nu cred că mai ții minte ceva legat de accidentul care a avut loc când locuiți în Norfolk, așa-i? Când a fost călcat un băiețel.

— Ba da, asta țin minte, răspunse foarte vesel Jan. Richard a fost la o anchetă.

— Da, așa e. Ce altceva mai ții minte?

— În ziua aceea am avut somon la prânz, răspunse imediat Jan. Richard și Warby s-au întors împreună. Warby era un pic tulburată, dar Richard râdea.

— Warby? Întrebă inspectorul. Adică sora Warburton?

— Da. Nu-mi prea plăcea de ea. Dar Richard era atât de mulțumit de ea în ziua aceea încât spunea întruna: „Ai jucat teatru foarte bine, Warby!”

Ușa se deschise deodată și în pragul ei apăru Laura Warwick. Sergentul Cadwallader îi ieși înaintea, iar Jan strigă:

— Bună, Laura!

— Deranjez? îl întrebă Laura pe inspector.

— Nu, firește că nu, doamnă Warwick, răspunse acesta. Luați loc, vă rog.

Laura intră și sergentul închise ușa în urma ei.

— Jan e?... începu Laura, apoi se opri.

— Tocmai îl întrebam dacă își amintește ceva despre accidentul din Norfolk în care a murit băiețelul MacGregor.

Laura se așeză la capătul canapelei.

— Îți amintești Jan? întrebă ea.

— Sigur că îmi amintesc totul.

Se întoarse către inspector.

— V-am spus, nu-i așa?

Inspectorul nu-i răspunse direct.

Apropiindu-se agale de canapea, i se adresă Laurei.

— Ce știți despre accident, doamnă Warwick? S-a discutat despre el în ziua aceea, la prânz, când soțul dumneavoastră s-a întors de la anchetă?

— Nu mai țin minte, răspunse imediat Laura.

Jan se ridică repede și veni către ea.

— Ba da, Laura, sigur îți amintești, spuse el.

Nu-ți amintești că Richard a spus că nu contează un plod în plus sau în minus pe lume?

Laura se ridică.

— Vă rog... îl imploră ea pe inspector.

— Totul e în regulă, doamnă Warwick o asigură acesta cu blândețe. E important să aflăm adevărul despre acel accident, să știți. În definitiv, e de presupus că el e motivul celor întâmplate aici noaptea trecută.

— Da, oftă ea. Știu.

— Conform spuselor soacrei dumneavoastră, soțul dumneavoastră băuse în ziua aceea.

— Mă așteptam să fi băut, recunosc Laura.

N-ar fi fost ceva de mirare.

Inspectorul se apropie de canapea și se așeză la un capăt.

— L-ați văzut sau l-ați cunoscut pe acest MacGregor? o întrebă el.

— Nu, răspunse Laura. Nu, eu nu m-am dus la anchetă.

— Se pare că era foarte hotărât să se răzbune, comentă inspectorul.

Laura zâmbi trist.

— Accidentul trebuie să-i fi afectat judecata, cred, spuse ea.

Jan, care treptat devenea tot mai agitat, veni către ei și rosti cu insistență:

— Eu dacă aș avea un dușman, asta aș face.

Aș aștepta mult, iar apoi aș veni pe șest, pe întuneric, cu arma la mine.

Pe urmă...

Trase în fotoliu cu o armă imaginară.

— Bang, bang, bang!

— Taci, Jan! îi ordonă cu asprime Laura.

Jan păru brusc tulburat.

— Te-ai supărat pe mine, Laura? o întrebă el copilărește.

— Nu, dragă, l-a liniștit Laura, nu sunt supărată. Dar caută să nu mai fii atât de emoționat.

— Eu nu sunt emoționat a insistat Jan.

CAPITOLUL ZECE

Traversând prin sala din față, domnișoara Bennett s-a întrerupt să le deschise ușa lui Starkwedder și unui ofițer de poliție care se aflau împreună la ușă.

— Bună dimineața, domnișoară Bennett, o salută Starkwedder. Sunt aici pentru a-l vedea pe inspectorul Thomas.

Domnișoara Bennett dădu din cap.

— Bună dimineața... oh, bună dimineața, domnule polițist. Sunt amândoi în birou, eu nu știu ce se petrece.

— Bună dimineața, doamnă, răspuse ofițerul de poliție.

I-am adus acestea inspectorului. Poate vine să le ia sergentul Cadwallader.

— Ce se întâmplă? întrebă Laura auzind larma de afară.

Inspectorul se ridică și se duse la ușă.

— Cred că s-a întors domnul Starkwedder.

În timp ce Starkwedder intră în încăpere, sergentul Cadwallader ieși în hol să se ocupe de ofițer, între timp, tânărul Jan se cufundă în fotoliu și urmări curios ce se întâmpla.

— Ascultați la mine! exclamă Starkwedder înaintând. Nu pot să-mi petrec toată ziua pocnind din călcâie la secția de poliție. V-am dat amprentele mele, iar apoi am insistat să fiu adus aici. Am și eu treburile mele. Azi am două întâlniri cu un agent imobiliar.

O observă deodată pe Laura.

— Oh... bună dimineața, doamnă Warwick.

Îmi pare nespun de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Bună dimineața, răspuse distantă Laura.

Inspectorul se apropie de masa de lângă fotoliu și întrebă:

— Domnule Starkwedder, ați pus cumva aseară mâna pe masa asta, și ați deschis prin împingere fereastra franceză?

Starkwedder veni lângă el la masă.

— Nu știu, admise el. Se poate s-o fi făcut. E important? Nu-mi amintesc.

Sergentul Cadwallader reveni în cameră aducând un dosar pe care i-l înmână inspectorului.

—

Aici aveți amprentele domnului Starkwedder, domnule, raportă el. Le-a adus un ofițer. Și raportul balistic.

— la să vedem, spuse inspectorul. Glontele care l-a ucis pe Richard Warwick a fost tras din această armă. Cât despre amprente, vom vedea curând.

Se duse la birou, se așeză și începu să studieze documentele, în timp ce sergentul se îndreptă către nișă. După o pauză, Jan, care se uitase atent la Starkwedder, îl întrebă:

— Tocmai v-ați întors din Abadan, nu-i așa?

Cum e în Abadan?

— Foarte cald, răspunse scurt Starkwedder și se întoarse către Laura. Cum vă simțiți azi, doamnă Warwick? Mai bine?

— Da, mulțumesc, răspunse Laura. Acum am depășit deja șocul.

— Bine, spuse Starkwedder.

Inspectorul se ridică și se apropie acum de Starkwedder care stătea pe canapea.

— Ampretele dumitale se află pe fereastra franceză, pe sticlă, pe pahar și pe brichetă, îl încunoștiință el. Ampretele de pe masă nu sunt ale dumitale. Sunt un set de amprente total neidentificate. Se uită prin cameră. Atunci, asta lămurește lucrurile, continuă el. Întrucât aseară n-a fost nici un vizitator aici...

Se opri și se uită la Laura.

— Sau a fost?

— Nu, îl asigură Laura.

— Atunci amprente trebuie să fie ale lui MacGregor, continuă inspectorul.

— Ale lui MacGregor? întrebă Starkwedder uitându-se la Laura.

— Pari surprins, spuse inspectorul.

— Da... sunt destul de surprins, recunosc Starkwedder. Adică, eu m-aș fi așteptat ca el să poarte mănuși.

Inspectorul dădu din cap.

— Ai dreptate, aprobă el. A mânuit revolverul cu mănuși.

— S-a auzit gălăgie? întrebă Starkwedder adresându-i-se Laurei. Sau s-a mai auzit altceva în afară de împușcătură?

Laura răspunse cu un efort:

— Eu... noi... eu și Benny, adică am auzit doar împușcătura. Dar nu e mai puțin adevărat că nu aveam cum auzi și altceva de la etaj.

Sergentul Cadwallader se uită în grădină pe mica fereastră din nișă. Acum, văzând pe cineva care se apropia pe peluză, se duse într-un capăt al ferestrei franceze. Pe ușile ei intră un bărbat chipeș, cu ochi albaștri și cu aspect oarecum militaros. Bărbatul se opri la intrare, arătând foarte îngrijorat. Jan, primul care îl observă în afară de sergent, țipă excitat:

— Julian! Julian!

Noul venit se uită la Jan, apoi la Laura Warwick.

— Laura! exclamă el. Tocmai am auzit. Îmi...

Îmi pare nespun de rău.

— Bună dimineața, domnule maior Farrar, îl salută inspectorul Thomas.

— Julian Farrar se întoarse către inspector.

— E o afacere ieșită din comun, spuse el.

Bietul Richard!

— Zăcea aici în scaunul lui cu roțile, îi spuse surescitat Jan lui Farrar. Era ghemuit de tot. Iar pe piept avea o bucată de hârtie. Știi ce scria pe ea?

Scria: „ Plătit în totalitate. „

— Da. Destul, destul Jan, murmură Julian Farrar bătându-l pe băiat pe umăr.

— E palpitant, nu-i așa? continuă Jan privindu-l nerăbdător.

Farrar trecu pe lângă el.

— Da, da, sigur că e palpitant, îl asigură el pe Jan uitându-se întrebător la Starkwedder.

Inspectorul le făcu cunoștință celor doi bărbați.

— Domnul Starkwedder - domnul maior Farrar, care s-ar putea să fie viitorul nostru membru în Parlament. Se luptă în alegerile locale.

Starkwedder și Julian Farrar dădură mâna, îngânând politicos:

— Încântat de cunoștință.”

Inspectorul se îndepărtă făcându-i semn sergentului să vină lângă el. În timp ce ei discutau, Starkwedder îi explică maiorului Farrar:

— Intrasem cu mașina în șanț și veneam spre casă pentru a vedea dacă pot da un telefon și dacă pot primi o mână de ajutor. Un bărbat a țâșnit din casă, mai să mă dărâme.

— Dar încotro a luat-o omul ăsta? întrebă Farrar.

— Habar n-am, răspunse Starkwedder. A dispărut în ceață ca printr-o scamatorie.

Starkwedder se îndepărtă, în timp ce Jan, îngenunche pe fotoliu și uitându-se cu speranță la Farrar, întrebă:

— Tu i-ai spus lui Richard că cineva o să-l împuște într-o zi, nu-i așa, Julian?

Se lăsă tăcerea. Toți cei din cameră se uitau la Julian Farrar.

Farrar se gândi o clipă. Apoi întrebă cu bruschete:

— Oare? Nu mai țin minte.

— Ba da, i-ai spus, insistă Jan. Într-o seară, la cină. Tu și cu Richard vă contraziceați, și tu ai spus: Într-una din zilele astea, Richard, cineva îți va trage un glonte în cap.

—

O profeție remarcabilă, comentă inspectorul.

Julian Farrar se duse și se așeză pe taburet.

— În fine, spuse el, Richard și armele lui erau o adevărată pacoste, să știți. Oamenilor nu le plăcea treaba asta. A fost tipul ăla... îți amintești, Laura? Grădinarul vostru, Griffith. Știi tu, cel pe care l-a concediat Richard. Griffith mi-a spus, și nu doar o dată: „Ascultați la mine, în una din zilele astea am să vin cu arma și am să-l împușc pe domnul Warwick.”

— Griffith n-ar fi făcut una ca asta! exclamă repede Laura.

Farrar arătă spășit.

— Nu, nu, sigur că nu, recunosc el. Nu...

nu voiam să spun asta. Voiam să spun că aceasta era părerea lumii despre Richard.

Pentru a-și masca stinghereala, își scoase tabachera și luă o țigară.

Inspectorul se așeză la birou cu un aer îngândurat. Starkwedder stătea în picioare într-un colț de lângă nișă, aproape de Jan care îl privea cu interes.

— Îmi doresc să fi trecut aseară pe aici, spuse Julian Farrar, neadresându-se cuiva anume. Vorbesc serios.

— Dar a fost o ceață cumplită, spuse liniștită Laura. Nu puteai ieși pe ceața aia.

— Nu, spuse Farrar. Îi aveam invitați la cină pe membrii cabinetului meu. Când am văzut că se lăsa ceața, au plecat acasă destul de devreme.

Atunci m-am gândit să vin la voi, dar m-am răzgândit.

Căutându-se prin buzunare, întrebă:

— Are cineva un foc? Se pare că mi-am rătăcit bricheta.

Se uită în jur și deodată observă bricheta pe masa unde o lăsase Laura în noaptea precedentă.

Se ridică și se duse să o ia, urmărit din priviri de Starkwedder.

— Oh, iat-o! spuse Farrar. Nu-mi imaginam unde o lăsasem.

— Julian... începu Laura.

— Da?

Farrar îi oferă o țigară și ea o luă.

— Îmi pare îngrozitor de rău pentru toate astea, Laura. Dacă pot să te ajut cu ceva...

Glasul i se stinse indecis.

— Da, știu, spuse Laura în timp ce Farrar îi aprindea țigara.

Jan vorbi dintr-o dată, adresându-i-se lui Starkwedder.

— Știți să trageți, domnule Starkwedder? Eu știu. Richard mă lăsa să încerc, uneori. Sigur, eu nu eram atât de bun ca el.

—

Chiar așa?

Întrebă Starkwedder întorcându-se către Jan. Ce fel de armă te lăsa să folosești?

În timp ce Jan îi capta atenția lui Starkwedder, Laura prinse prilejul să-i spună repede lui Farrar:

— Trebuie să vorbesc cu tine, Julian.

Trebuie neapărat.

Glasul lui Farrar fu la fel de coborât.

— Ai grijă, o atenționează el.

— Era un 22, îi spuse Jan lui Starkwedder.

Eu trag foarte bine, nu-i așa, Julian?

Se duse la Julian Farrar.

— Mai ții minte când m-ai luat la bâlci? Am doborât două sticle, nu-i așa?

— Chiar așa, băiete, răspunse Farrar. Ai ochi buni, asta contează. Ai ochi buni și la criket.

Partida aceea pe care am jucat-o astă vară a fost absolut senzațională.

Jan îi zâmbi fericit, apoi se așează pe taburet și se uită spre inspector care acum examina documentele de pe birou. Urmă un moment de tăcere. Apoi Starkwedder, în timp ce scotea o țigară, o întrebă pe Laura:

— Vă deranjează dacă fumez?

— Bineînțeles că nu, răspunse Laura.

Starkwedder se întoarse către Julian Farrar.

— Îmi împrumutați, vă rog, bricheta dumneavoastră?

— Desigur, spuse Farrar. Poftim.

— E o brichetă frumoasă, rosti Starkwedder în timp ce își aprindea țigara.

Laura făcu o mișcare bruscă, apoi se stăpâni.

— Da, spuse neglijent Farrar. Funcționează mai bine decât majoritatea.

— E destul de... deosebită, remarcă Starkwedder.

Îi aruncă o privire rapidă Laurei, apoi îi înapoie bricheta lui Farrar, mulțumind printr-un gest scurt.

Jan părăsi taburetul și veni în spatele inspectorului.

— Richard are o grămadă de arme, spuse el.

Și arme cu aer comprimat. Și are o armă cu care împușca elefanți în Africa. Vreți să le vedeți? Sunt în dormitorul lui Richard. Acolo. Arată cu mâna.

— Perfect, spuse inspectorul ridicându-se.

Aratămi-le tu.

Îi zâmbi lui Jan, adăugând cu blândețe:

— Ne ești de mare ajutor, să știi. Ar trebui să te luăm în cadrul poliției.

Punând o mână pe umărul băiatului, îl conduse spre ușa deschisă de sergent.

— Nu mai aveam de ce să te reținem, domnule Starkwedder, spuse inspectorul din ușă.

Acum poți pleca la treburile dumitale. Doar să păstrezi legătura cu noi, atâta tot.

— În regulă, răspunse Starkwedder în timp ce Jan, inspectorul și sergentul părăseau camera.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După ieșirea celor trei, în încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare.

Deodată Starkwedder spuse:

— Ei bine, cred că ar fi mai nimerit să plec și să văd dacă au reușit să-mi scoată mașina din șanț. Se pare că n-am trecut pe lângă ea când am venit aici cu ofițerul de poliție.

— Nu, spuse Laura. Aleea dă din celălalt drum.

— Da, înțeleg, răspunse Starkwedder în timp ce se îndrepta spre fereastra franceză.

Se întoarse în loc.

— Cât de deosebit arată lucrurile la lumina zilei, remarcă el, apoi ieși pe terasă.

Imediat după plecarea lui, Laura și Julian Farrar se răsuciră unul spre celălalt.

— Julian! excalmă Laura. Bricheta aceea!

Am spus că e a mea.

— Ai spus că e a ta? Cui, inspectorului?

— Nu. Lui.

— Lui... acestui tip... Începu Farrar, apoi se opri întrucât amândoi îl văzură pe Starkwedder mergând pe terasă prin fața ușilor. Laura...

Începu el dar se opri brusc.

— Fii atent, spuse Laura ducându-se la fereastra din nișă și uitându-se afară. S-ar putea să asculte ce vorbim.

— Cine e omul acesta? o întrebă Farrar. Îl cunoști?

Laura reveni în mijlocul camerei.

— Nu, nu-l cunosc, răspuse ea. A... a avut un accident cu mașina și a venit azi noapte aici.

Chiar după...

Julian Farrar îi atinse mâna care se odihnea pe spătarul canapelei.

— E în regulă, Laura. Știi că voi face tot ce-mi stă în putere.

— Julian... amprente, icni Laura.

— Care amprente?

— De pe masa aia. De pe masa de acolo și de pe geamul ferestrei franceze. Sunt... ale tale?

Farrar își luă mâna de pe a ei, atrăgându-i atenția că Starkwedder trecea iar pe terasă. Fără să se întoarcă spre fereastra franceză, Laura se îndepărtă de el și rosti tare:

— Ești foarte amabil, Julian, și sunt sigură că ne poți ajuta în multe privințe.

Când Starkwedder dispăru din vedere, se întoarse cu fața la Julian Farrar.

— Ampretele ale sunt ale tale, Julian?

Gândește-te.

Farrar se gândi o clipă.

— De pe masă, da, ar putea să fie.

— Oh, Doamne! strigă Laura. Ce ne facem?

Acum Starkwedder se zărea din nou, trecând înaintea și înapoi chiar prin fața ușilor. Laura trase din țigară.

— Poliția crede că ucigașul e un bărbat pe nume MacGregor, îi spuse ea lui Julian, aruncându-i o privire disperată prin care îl îndemna să spună ceva.

— Păi atunci e în regulă, spuse acesta: Probabil vor continua să creadă asta.

— Dar presupunând că... începu Laura.

Farrar o întrerupse.

— Trebuie să plec. Am o întâlnire. Se ridică.

E în ordine, Laura, spuse el bătând-o pe umăr.

Nu-ți face griji. Am să am grijă să nu pățești nimic.

Pe fața Laurei se citea o neliniște apropiată cu disperarea. Aparent fără să observe asta, Farrar se îndreptă spre fereastra franceză. În timp ce deschidea ușa, Starkwedder se apropia cu intenția evidentă de a intra în cameră. Farrar se dădu politicoș la o parte, pentru a evita coliziunea.

— Plecați? îl întrebă Starkwedder.

— Da. Zilele astea sunt destul de ocupat.

Știți, într-o săptămână sunt alegerile.

— Înțeleg. Scuzați-mi ignoranța, dar ce sunteți? Laburist?

— Sunt liberal, răspuse Farrar ușor indignat.

— Oh, mai participă și liberalii la alegeri?

Întrebă cinic Starkwedder.

Julian Farrar iritat părăsi camera fără vreun alt cuvânt. După plecarea lui, Starkwedder se uită cu reproș la Laura.

— Înțeleg, spuse el supărat. Sau cel puțin încep să înțeleg.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Laura.

— Țsta-i amantul, nu-i așa?

Veni mai aproape de ea.

— Hai, spune-mi, așa-i?

— Întrucât întreb, da, este! răspuse sfidătoare Laura.

Starkwedder o privi o clipă fără să vorbească.

Apoi rosti cu reproș:

— Sunt destule lucruri pe care nu mi le-ai spus azi noapte, nu-i așa? De asta ai apucat cu atâta grabă bricheta lui și ai spus că e a ta.

Se îndepărtă câțiva pași de ea, apoi se întoarse iar cu fața spre ea.

— Și de când durează asta între voi doi?

— Nu de ieri de azi, răspuse liniștită Laura.

— Dar nu te-ai hotărât să-l părăsești pe Warwick și să plecați împreună?

— Nu. În primul rând, e vorba de cariera lui Julian. Asta l-ar fi putut ruina din punct de vedere politic.

Nervos, Starkwedder se așeză pe canapea.

— De bună seamă că nu, în ziua de azi, spuse el răstit. Oare nu consideră toți adulterul floare la ureche?

— Țsta ar fi fost un caz special, încercă Laura să explice. Era prieten cu Richard, și cum Richard era invalid...

— Da, înțeleg. În mod sigur n-ar fi fost apreciat de public!

Laura se apropie de canapea și rămase în picioare, uitându-se la el.

— Din câte îmi dau seama, consideri că ar fi trebuit să-ți spun asta azi-noapte, nu-i așa?

Întrebă ea cu răceală.

Starkwedder își feri privirea.

— Nu erai obligată, bombăni el.

Laura păru să se înmoaie.

— N-am considerat că era important...

Începu ea. Adică... nu mă gândeam decât la faptul că l-am împușcat pe Richard.

Starkwedder păru să se înduioșeze, în timp ce murmură:

— Da, da, înțeleg. După o pauză, adăugă: Nici eu nu m-am putut gândi la altceva. Făcu o altă pauză, apoi o întrebă: Vrei să încerci un mic experiment? Unde stăteai când l-ai împușcat pe Richard?

— Unde stăteam?

Laura părea uimită.

— Exact.

După un moment de gândire, Laura spuse, arătând vag din cap spre fereastră franceză:

— Acolo.

— Du-te în locul în care stăteai.

Laura se ridică și începu să se miște nervoasă prin cameră.

— Nu... nu mai țin minte, spuse ea. Nu-mi cere să-mi amintesc. Eram... eram răvășită. Eu...

Starkwedder o întrerupse.

— Soțul tău ți-a spus ceva, îi reaminti el.

Ceva care te-a făcut să apuci arma.

Ridicându-se de pe canapea, el se duse la masa de lângă fotoliu și spuse:

— Vino încoace, să reconstituim. Asta este masa, asta este arma. Deci, vă certați. Tu ai luat arma... ia-o...

— Nu vreau! strigă Laura.

— Nu fi prostuță, mârâi Starkwedder. Nu e încărcată. Hai, ridic-o. Ridic-o.

Laura ridică ezitant arma.

— Ai apucat-o, îi aminti el. Nu ai luat-o atât de gingaș. Ai înfășcat-o și l-ai împușcat. Arată-mi cum ai făcut.

Ținând cu stângăcie arma, Laura făcu doi pași înapoi.

— Eu... eu., începu ea.

— Hai, arată-mi! strigă la ea Starkwedder.

Laura încercă să țintească.

— Hai, trage! strigă el din nou. Nu e încărcată.

Cum ea continua să ezite, el îi smulse triumfător arma.

— Mă gândeam eu! exclamă el. N-ai tras în viața ta cu un revolver. Nu știi cum se face.

Uitându-se la armă, continuă. Nici măcar nu știi că trebuie să-i ridici piedica.

Aruncă arma pe taburet, apoi se duse în spatele canapelei și se întoarse cu fața spre ea.

După un timp, spuse liniștit:

— Nu tu ți-ai împușcat bărbatul.

— Ba da, insistă Laura.

— Ba nu, susținu Starkwedder cu convingere.

Părând înspăimântată, Laura întrebă:

— Atunci de ce aș spune că am făcut-o?

Starkwedder trase adânc aer în piept.

Ocolind canapeaua, se lăsă să cadă greoi pe ea.

— Răspunsul mi se pare foarte evident.

Pentru că cel care l-a împușcat a fost Julian Farrar.

— Nu! exclamă Laura, aproape strigând.

— Ba da!

— Nu! repetă ea.

— Iar eu spun că da, insistă el.

— Dacă a fost Julian, de ce naiba aş fi spus că l-am împuşcat eu? Starkwedder o privi drept.

— Pentru că te-ai gândit - şi te-ai gândit foarte corect - că am să te acopăr eu. Oh, da, ai fost foarte convinsă de asta. Da, m-ai jucat foarte frumos pe degete, n-am ce zice. Dar s-a terminat, auzi tu? S-a terminat. Al naibii să fiu dacă am de gând să mai spun o groază de minciuni ca să-i salvez pielea maiorului Julian Farrar.

Urmă o tăcere. Câteva secunde Laura nu spuse nimic. Apoi zâmbi şi se duse calmă la masa de lângă fotoliu ca să-şi ia ţigara lăsată în scrumieră. Apoi se întoarse către Starkwedder şi spuse:

— Ba ai să spui! Va trebui să spui! Acum nu mai poţi da înapoi! Le-ai spus poliţiştilor versiunea ta. Acum nu o mai poţi schimba.

— Poftim? întrebă uluit Starkwedder.

Laura se aşeză în fotoliu şi spuse:

— Indiferent ce ştii, sau ce crezi că ştii, trebuie să-ţi menţii relatarea. Eşti un accesoriu - tu însuţi ai spus-o.

Trase din ţigară.

Starkwedder se ridică. Zăpăcit, exclamă:

— Mi-am făcut-o cu mâna mea! Ticăloasă mică!

O fulgeră cu privirea fără să mai spună ceva, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi părăsi în garbă încăperea. Laura se uită după el cum mergea cu paşi mari prin grădină. Făcu o mişcare ca pentru a-l urma şi a-l chema înapoi, însă se răzgândi. Cu o expresie tulburată pe faţă, se îndepărtă încet de fereastra franceză.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Mai târziu în acea zi, spre sfârşitul dupăamiezii, Julian Farrar bătea nervos în sus şi în jos podeaua biroului. Uşile dinspre terasă ale ferestrei franceze erau deschise, iar soarele era pe cale să apună, poleind în auriu peluza din faţă. Farrar fusese chemat urgent de Laura Warwick. În timp ce o aştepta, se tot uita la ceas.

Farrar părea foarte tulburat şi nefericit. Ieşi pe terasă, se întoarse în cameră şi se uită la ceas.

Apoi, observând un ziar pe masa de lângă fotoliu, îl luă. Era un ziar local, The Western Echo, cu o ştire de senzaţie pe prima pagină, anunţând moartea lui Richard Warwick. „IMPOTANT PERSONAJ LOCAL UCIS DE UN AGRESOR MISTERIOS”, era titlul articolului. Farrar se aşeză în fotoliu şi începu să citească nervos. După o clipă, aruncă ziarul şi se duse cu paşi mari spre fereastra franceză. Aruncând o ultimă privire în cameră, ieşi luând-o peste peluză. Era pe la mijlocul grădinii când auzi un sunet în spatele lui.

Întorcându-se, strigă: „Laura, îmi pare rău, eu...” dar apoi se opri, dezamăgit, Căci văzu că persoana care se îndrepta spre el nu era Laura Warwick, ci Angell, valetul răposatului Richard Warwick.

— Doamna Warwick m-a rugat să vă spun că va coborî într-o clipă, domnule, spuse Angell.

Dar mă întrebam dacă aş putea schimba doar o vorbă cu dumneavoastră.

— Da, sigur. Despre ce e vorba?

Angell se apropie de Julian Farrar și mai făcu câțiva pași, temându-se, parcă, să nu-i audă cineva din casă.

— Ei bine? întrebă Farrar, urmându-l.

— Sunt destul de îngrijorat cu privire la situația mea, domnule, și m-am gândit să vă consult.

Cu mintea la propriile-i probleme, Julian Farrar nu se arată prea interesat.

— Și care-i necazul? întrebă el.

— Moartea domnului Warwick mă lasă fără slujbă, domnule.

— Da, așa se pare. Îmi închipui că îți vei găsi ușor alta, nu-i așa?

— Așa sper, domnule.

— Ești un om cu calificare, nu? îl întrebă Farrar.

— Da, domnule, răspunse Angell. Sunt infirmier calificat și se va găsi întotdeauna pentru mine un post fie în spital, fie la domiciliul unui pacient.

— Și atunci ce te frământă?

— Ei bine, domnule, împrejurările, mi-am pierdut slujba asta, nu-mi place deloc.

— Pe șleau vorbind, nu-ți place că ai fost amestecat într-o crimă. Asta e?

— Se poate spune și așa, domnule, confirmă valetul.

— Mă tem că nimeni nu poate face nimic în privința asta, spuse Farrar. Probabil că vei primi referințe satisfăcătoare de la doamna Warwick.

Își scoase tabachera și o deschise.

— Nu cred că va fi vreo dificultate privitor la asta, domnule. Doamna Warwick este o doamnă cumsecade, o doamnă absolut fermecătoare, dacă pot să spun așa.

În glasul lui se simțea o ușoară insinuaare.

Hotărându-se s-o aștepte, totuși, pe Laura, Julian Farrar dădu să se întoarcă în casă. Ceva în purtarea valetului îl făcu să se oprească.

— Ce vrei să spui? întrebă el liniștit.

— N-aș vrea ca doamna Warwick să aibă parte, în vreun fel, de lipsă de confort... de vreo nemulțumire, răspunse clipind din ochi Angell.

Farrar scoase o țigară, apoi băgă tabachera în buzunar și spuse:

— Vrei să spui că mai rămâi puțin ca să o servești?

— Foarte adevărat, domnule, confirmă valetul. Sunt de ajutor în casă. Dar nu la asta m-am referit, exact.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— De fapt, e o problemă de... conștiință, domnule.

— Ce dracu' vrei să spui cu conștiința?

Angell păru jenat, dar glasul îi era încrezător când continuă:

— Nu cred că îmi apreciați greutățile, domnule. Privitor la declarația pe care am dat-o la poliție, adică. E de datoria mea de cetățean să ajut în orice fel poliția, în același timp, doresc să rămân loial stăpânilor mei.

Julian Farrar își aprinse țigara.

— Vorbești de parcă ar fi existat vreo neînțelegere, spuse el liniștit.

— Dacă vă gândiți puțin, vă veți da seama că e pe cale să se nască un o neînțelegere – o neînțelegere de loialitate, dacă pot să mă exprim așa.

Farrar îl privi direct pe valet.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell?

— Poliția nu e în situația de a aprecia contextul, domnule. Contextul ar putea – spun doar ar putea – fi foarte important într-un caz ca acesta. De asemenea, în ultimul timp am insomnii cumplite.

— Suferințele tale au legătură cu asta?

— Din păcate, da, domnule. Noaptea trecută m-am culcat devreme, dar n-am putut să dorm.

— Îmi pare rău, dar zău că...

— Vedeți, domnule, continuă Angell ignorând întreruperea, datorită poziției dormitorului meu în această casă, sunt în temă cu anumite probleme pe care, probabil, poliția nu le prea cunoaște.

— Ce anume încerci să spui? Întrebă cu răceală Farrar.

— Răposatul domn Warwick era bolnav și infirm, răspuse Angell. Era deci de așteptat ca în aceste triste circumstanțe o doamnă atrăgătoare...

— ca doamna Warwick să se fi. cum să spun? atașat de altcineva.

— Așadar, asta e, spuse Farrar. Nu cred cămi place tonul tău, Angell.

— Înțeleg, domnule, îngână Angell. Dar vă rog să nu trageți concluzii pripite. Gândiți-vă bine, domnule, și poate vă veți da seama de situația dificilă în care mă găsesc. Mă aflu în posesia unor cunoștințe pe care, până acum, nu le-am comunicat poliției, dar pe care, probabil, e de datoria mea să le comunic.

Julian Farrar se uită cu răceală la Angell.

— Eu cred că toată povestea asta cu mersul la poliție, cu informațiile pe care le deții e o falsă impresie. De fapt tu sugerezi că ești în postura de a răscoli mizeria dacă nu... dacă nu, ce vei face?

Angell dădu din umeri.

— Desigur, după cum știți, sunt infirmier calificat. Dar există momente, domnule maior Farrar, când mă gândesc că mi-ar plăcea să am propria mea afacere. Una mică... – nu chiar un sanatoriu propriu zis, – ci un stabiliment în care să pot primi cinci sau șase pacienți. Cu un asistent, firește. Pacienții ar fi, poate, domni care, alcoolici fiind, sunt dificil de strunit acasă. Ceva în genul ăsta. Din păcate, deși am economisit câte ceva, banii strânși nu ajung. Mă întrebam...

Glasul i se stinse sugestiv.

Farrar termină fraza în locul lui.

— Te întrebai dacă eu, sau eu și doamna Warwick, te-am putea ajuta să-ți împlinești visul.

— Doar mă întrebam, domnule, spuse moale Angell. Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Ar fi, nu-i așa? Întrebă sarcastic Farrar.

— Ați sugerat cu destulă asprime că eu ameninț cu răscolirea
murdăriei. Adică scandal, înțeleg eu. Dar nu e deloc vorba de asta, domnule.
Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva.

— Unde anume vrei să ajungi, Angell?

Întrebă Farrar pe un ton care arăta că începea săși piardă răbdarea.
Sigur urmărești ceva.

Angell zâmbi cu subînțeleles, dar răspunse liniștit și apăsător:

— Cum spuneam, domnule, azi noapte n-am dormit prea bine. Stăteam
treaz, ascultând sirena alarmei de ceață. Un zgomot extrem de deprimant,
domnule. Apoi mi s-a părut că aud un oblon lovindu-se. Și asta e un zgomot
foarte enervant, mai ales când te chinui să adormi. M-am ridicat și m-am
aplecat pe fereastră. Părea să fie oblonul de la fereastra cămării, chiar de sub
mine.

— Și? întrebă tăios Farrar.

— M-am hotărât să cobor la parter și să închid oblonul, domnule,
continuă Angell. Eram jos când am auzit o împușcătură. La vremea aceea nu
mi s-a părut nimic ciudat. „Iarăși trage domnul Warwick, mi-am zis, dar de
bună seamă nu vede în ce trage pe ceața asta.” M-am dus în cămară și am
închis oblonul. Dar, în timp ce stăteam acolo simțindu-mă, nu știu de ce,
neliniștit, am auzit pași venind pe poteca din fața ferestrei franceze...

— Poteca aia, adică, spuse Farrar arătând-o din priviri.

— Da, domnule. Poteca ce duce de la terasă, pe după casă, pe lângă
bucătărie și cămară. O potecă ce nu e prea folosită, cu excepția
dumneavoastră, domnule, când veniți aici și o luați pe scurtătură, întrucât e
mai aproape de casa dumneavoastră.

Se opri și se uită atent la Julian Farrar care se mulțumi să spună cu glas
de gheață:

— Continuă.

— Cum spuneam, mă simțeam un pic neliniștit, gândindu-mă că s-ar
putea să dea târcoale cineva. Nici nu știți ce ușurat m-am simțit, domnule,
când v-am văzut pe dumneavoastră trecând pe lângă fereastra cămării,
mergând repede... grăbindu-vă să vă întoarceți acasă.

După o pauză, Farrar spuse:

— Nu văd nimic aparte în ceea ce îmi spui.

Ar trebui să văd?

Tușind a scuză, Angell răspunse:

— Mă întrebam doar, domnule, dacă le-ați spus polițiștilor că ați venit
azi noapte la doamna Warwick. În cazul că nu le-ați spus, și presupunând că
mă vor interoga încă o dată privitor la evenimentele din noaptea trecută...

Farrar îl întrerupse.

— Îți dai seama, nu-i așa, că pedeapsa pentru șantaj e severă?

— Șantaj, domnule? întrebă șocat Angell.

Nu știu la ce vă referiți. Este doar o problemă de a mă decide care îmi
e datoria. Poliția...

Farrar îl întrerupse cu duritate.

— Poliția nu are nici un dubiu cu privire la cine l-a omorât pe domnul Warwick. Tipul și-a semnat practic crima. E puțin probabil ca polițiștii să-ți mai pună și alte întrebări.

Alarmat, Angell se grăbi să spună:

— Vă asigur, domnule, că nu voiam decât...

Farrar îl întrerupse din nou.

— Știi foarte bine că n-ai fi putut recunoaște pe nimeni pe ceața deasă de azi noapte. Ai inventat pur și simplu toată povestea cu scopul de a...

Se opri brusc căci o văzu pe Laura Warwick ieșind din casă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți, Julian, spuse Laura apropiindu-se de ei.

Arăta surprinsă să-l vadă pe Angell și Julian Farrar aparent prinși într-o conversație.

— Poate îmi veți permite să stau de vorbă cu dumneavoastră mai târziu în această mică problemă, îi spuse valetul cu voce scăzută lui Farrar.

Se dădu într-o parte, se înclină ușor în fața Laurei, apoi se îndepărtă repede și dispăru după colțul casei.

Laura se uită după el, apoi rosti cu neliniște:

— Julian, trebuie...

Farrar o întrerupse.

— De ce ai trimis după mine, Laura? întrebă el supărat.

— Te-am așteptat toată ziua, răspuse Laura, surprinsă.

— Ei bine, nu mi-am văzut capul de treburi.

Fel de fel de comisii, iar după-amiază alte întruniri. Mai este puțin până la alegeri și n-am o clipă de răgaz. Și, în tot cazul, nu îți dai seama că, deocamdată, ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim?

— Dar avem niște treburi de discutat! zise ea.

Farrar o luă de braț și o duse mai departe de casă.

— Știi că Angell e pornit să mă șantajeze? o întrebă el.

— Angell? exclamă cu neîncredere Laura.

Angell?

— Da. Este evident că știe despre noi, și mai știe, sau pretinde că știe, că am fost aici azi noapte.

Laura înlemni.

— Vrei să spui că te-a văzut?

— El spune că m-a văzut.

— Dar nu avea cum să te vadă pe ceața aia!

— A venit cu o poveste despre un oblon de la cămară, pe care a coborât să-l închidă, și atunci m-a văzut trecând prin fața ferestrei în drum spre casă. Mai spune că a auzit o împușcătură nu cu mult înainte, dar nu i-a dat importanță.

— Dumnezeule! gemu Laura. Ce cumplit! Ce ne facem?

Farrar dădu să o îmbrățișeze pentru a o liniști, dar se uită înspre casă și se abținu. O privi drept.

— Nu știu ce o să facem, spuse el. Trebuie să ne gândim.

— Doar n-ai de gând să-i dai bani?

— Nu. Dacă începi să faci asta, nu mai scapi niciodată. Și atunci, ce e de făcut? Își trecu mâna peste frunte. Nu știam că cineva știe că am fost aseară aici. Sunt sigur că menajera mea nu știe.

Problema e dacă Angell chiar m-a văzut, sau doar pretinde că m-a văzut.

— Dacă se duce la poliție? întrebă cu glas tremurat Laura.

— S-ar putea. Trebuie să ne gândim... să ne gândim bine. Ori negăm și spunem că aseară n-am ieșit din casă...

— Dar există amprente.

— Care amprente?

— Ai uitat? Ampretele de pe masă. Polițiștii cred că sunt ale lui MacGregor, dar dacă Angell le spune versiunea lui, îți vor lua și ție amprente și atunci...

Laura se opri. Julian Farrar arăta acum foarte îngrijorat.

— Da, înțeleg, îngână el. Bine. Atunci am să recunosc că am fost aici și... am să scornesc ceva.

Am venit să vorbesc cu Richard, și am discutat...

— Poți să spui că era bine-mersi când ai plecat, sugeră repede Laura.

În ochii lui Farrar era o undă de afecțiune când se uită la ea.

— Ce ușor faci tu ca lucrurile să pară firești!

spuse el încântat. Chiar pot să spun asta? adăugă el cu sarcasm.

— Trebuie să spui ceva! se apără ea.

— Da, trebuie că am pus mâna pe masă când m-am aplecat să văd... înghiți cu greu, amintindu-și scena.

— Atâta timp cât poliția crede că sunt amprentele lui MacGregor...

— MacGregor! MacGregor! exclamă cu mânie Farrar. Ce naiba ți-a venit să încropești mesajul ăla cu litere decupate din ziar și să-l pui pe pieptul lui Richard? N-ai riscat enorm?

— Da... nu... nu știi! strigă derutată Laura.

Farrar se uită cu repulsie la ea.

— Cu atâta sânge rece! bombăni el.

— A trebuit să ne gândim la ceva, oftă Laura.

Eu nici nu puteam să judec. A fost ideea lui Michael.

— Michael?

— Michael Starkwedder.

— Vrei să spui că el te-a ajutat? întrebă Farrar, nevenindu-i să creadă.

— Da, da, da! strigă Laura pierzându-și răbdarea. De asta am vrut să vii aici... să-ți explic...

Farrar veni lângă ea. În glasul lui se citea o gelozie de gheață când întrebă:

— Care e rolul lui Michael Starkwedder în toată treaba asta?

— A intrat și... m-a găsit acolo. Aveam arma în mână și...

— Doamne Sfinte! exclamă cu dezgust Farrar, îndepărtându-se de ea. Iar tu l-ai convins cumva...

— Cred că el m-a convins pe mine, murmură cu tristețe Laura. Făcu un pas înspre el. Oh, Julian... începu ea.

Când să-și petreacă brațele pe după gâtul lui, Farrar o împinse ușor.

— Ți-am spus că am să fac tot ce-mi stă în puteri, Laura. Să nu te gândești că n-am să fac... dar...

Laura îl privi drept.

— Te-ai schimbat, spuse ea liniștită.

— Îmi pare rău, dar nu mai pot să am aceleași sentimente, afirmă el. După tot ce s-a întâmplat... pur și simplu nu mai pot.

— Eu da, îl asigură Laura. Cel puțin, așa cred. Indiferent ce ai face, Julian, sau ce ai fi făcut, eu tot așa avea același sentimente pentru tine.

— În momentul de față sentimentele noastre n-au nici o importanță, spuse Farrar. Trebuie să ne rezumăm la fapte.

— Știu. I-am... i-am spus lui Starkwedder că eu... eu o făcusem.

Farrar o privi neîncrezător.

— I-ai spus asta lui Starkwedder?

— Da.

— Și a fost de acord să te ajute? El, un străin? Omul ăsta trebuie să fie nebun.

— Poate că e un pic nebun. Dar a fost foarte îndatoritor.

— Așa! Nici un bărbat nu-ți poate rezista!

exclamă furios Farrar. Asta e?

Se îndepărtă cu un pas, apoi se întoarse iar cu fața la ea.

— Totuși, Laura, crima...

Glasul i se stinse și clătină din cap.

— Am să încerc să nu mă mai gândesc niciodată la ea. Și nu a fost premeditată. A fost doar sub impulsul momentului.

— Nu e nevoie să trecem în revistă totul.

Acum trebuie să ne gândim ce avem de făcut.

— Știu. Există amprente și bricheta ta.

— Da. Trebuie că mi-a căzut când m-am aplecat asupra cadavrului.

— Starkwedder știe că e a ta. Dar nu poate face nimic în privința asta. E implicat și el. Nu-și mai poate schimba declarația.

Julian Farrar se uită o clipă la ea. Când vorbi, glasul lui avu o notă de eroism.

— Dacă va fi nevoie, Laura, am să iau totul asupra mea.

— Nu, nu vreau! strigă Laura apucându-l de braț, apoi se uită spre casă și îi dădu drumul. Nu vreau!

— Să nu crezi că nu înțeleg cum s-a...

Întâmpnat, spuse Farrar cu un efort. Ai luat arma, l-ai împușcat fără să-ți dai seama, de fapt, ce faci și...

Laura icni de uimire.

— Poftim? Încerci să mă faci să spun că eu l-am omorât? strigă ea.

— Deloc, răspunse Farrar, stânjenit. Ți-am spus că sunt gata să iau totul asupra mea dacă va fi cazul.

Laura clătină din cap, derutată.

— Dar spunea... Ai zis că știi cum s-a întâmplat.

— Ascultă, Laura. Nu cred că ai făcut-o în mod deliberat. Nu cred că a fost o treabă premeditată. Știu că n-a fost. Știu foarte bine că l-ai împușcat doar pentru că...

Laura îl întrerupse repede.

— Eu l-am împușcat? Tu chiar pretinzi că eu l-am împușcat?

Întorcându-se cu spatele la ea, Farrar rosti mânios:

— Pentru Dumnezeu, nu ajungem nicăieri dacă nu suntem sinceri unul cu altul!

Încercând să nu strige, Laura spuse clar și apăsat:

— Nu eu l-am împușcat, și știi asta!

Se lăsă tăcerea. Julian Farrar se întoarse încet cu fața la ea.

— Atunci cine? Întrebă el.

Dându-și brusc seama, adăugă:

— Laura! Vrei să spui că eu l-am împușcat?

Se înfruntară o clipă în tăcere, apoi Laura spuse:

— Am auzit împușcătura, Julian. Inspiră adânc înainte de a continua.

Am auzit împușcătura și ți-am auzit pașii îndepărtându-se....

Am coborât și l-am găsit. mort.

După o pauză, Farrar spuse liniștit:

— Nu eu l-am împușcat, Laura. Am venit aici să discut cu Richard, să-i spun că după alegeri trebuie să ajungem la un aranjament privitor la divorț.

Am auzit o împușcătură chiar înainte de a ajunge aici. M-am gândit că Richard se distra ca de obicei. Am intrat și l-am găsit. Mort. Era cald, încă.

Laura era acum uluită.

— Cald? repetă ea.

— Murise de un minut sau două, nu mai mult, spuse Farrar. Firește că am crezut că tu l-ai împușcat. Cine altcineva putea să-l împuște?

— Nu, înțeleg, murmură Laura.

— Poate... poate că a fost sinucidere...

Începu Farrar dar Laura îl întrerupse.

— Nu putea fi sinucidere pentru că...

Se opri căci se auzi glasul lui Jan strigând puternic din casă.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Julian Farrar și Laura alergară către casă, aproape ciocnindu-se cu Jan care ieșea prin ferestrele franceză.

— Laura! strigă Jan în timp ce Laura îl împingea cu blândețe, dar ferm, înapoi în birou.

Laura, acum că Richard a murit, toate pistoalele și armele lui îmi aparțin mie, nu-i așa? Eu sunt fratele lui și am rămas singurul bărbat din familie.

Julian Farrar i-a urmat în cameră și se așeză pe brațul fotoliului, în timp ce Laura încerca să-l împace pe Jan care acum aproape plângea:

— Benny nu vrea să mă lase să iau armele.

Le-a încuiat în dulapul de acolo. Arată cu mâna spre ușă. Dar sunt ale mele. Am dreptul la ele.

Convinge-o să-mi dea cheia.

— Jan, dragule, ascultă-mă, începu Laura, dar Jan nu se lăsă potolit.

— Mă tratează ca pe un copil! strigă el. Mă refer la Benny. Toți mă tratează ca pe un copil.

Dar nu sunt copil, sunt bărbat. Am nouăsprezece ani. Sunt aproape major. Toate articolele de sport ale lui Richard îmi aparțin mie. Am să fac ce făcea Richard. Am să împușc veverițe și păsări și pisici.

Râse isteric. Aș putea împușca și oameni, dacă n-or să-mi placă.

— Nu te agita prea mult, Jan, îl atenționează Laura.

— Nu sunt agitat. Dar n-am de gând să mă las... cum se spune?... n-am de gând să mă las persecutat.

O înfruntă direct pe Laura.

— Eu sunt acum, aici stăpânul. Eu sunt stăpân în casa asta. Toată lumea trebuie să facă ce spun eu.

Se opri, apoi se întoarse și i se adresă lui Julian Farrar.

— Aș putea fi judecător de pace, dacă aș vrea, nu-i așa, Julian?

— Cred că ești cam tânăr, încă pentru asta, răspunse Farrar.

Jan dădu din umeri și se întoarse iar către Laura.

— Voi toți mă tratați ca pe un copil, se plânse el din nou. Dar acum că Richard e mort nu mai puteți s-o faceți. Se aruncă pe canapea, cu picioarele întinse în lături. Mă aștept să fiu și bogat, nu? adăugă el. Casa asta îmi aparține.

Nimeni nu mă mai poate da de o parte. Eu pot să-i dau afară pe toți. N-am de gând s-o las pe proasta de Benny să-mi mai dicteze. Dacă Benny mai încearcă să îmi ordone, am să... Se opri, apoi adăugă copilărește: Știu eu ce am să fac!

Laura se apropie de el.

— Dragul meu Jan, ascultă-mă, murmură ea cu blândețe. E, un moment greu pentru toți, iar lucrurile lui Richard nu aparțin nimănui până nu vin avocații să-i citească testamentul. Așa se întâmplă când cineva moare. Până atunci nu ne rămâne decât să așteptăm. Înțelegi?

Tonul Laurei avu asupra lui Jan un efect liniștitor. El se uită la ea, apoi îi înconjură talia cu brațele și își cuibări capul la pieptul ei.

— Înțeleg ce-mi spui, Laura. Te iubesc, te iubesc foarte mult.

— Da, scumpule, îngână blând Laura. Și eu te iubesc.

— Îți pare rău că Richard e mort, nu-i așa? o întrebă dintr-o dată Jan.

Ușor tulburată, Laura răspunse în grabă:

— Nu, bineînțeles că nu-mi pare bine.

— Ba da, îți pare bine, spuse cu șiretenie Jan. Acum te poți mărita cu Julian.

Laura se uită repede la Farrar care se ridică în picioare în timp ce Jan continuă:

— Voi ai de mult să te măriți cu Julian, nu-i așa? Te știu eu. Lumea crede că nu observ și că nu știu cum stau lucrurile. Dar eu știu. Așa că acum totul e bine pentru voi doi. Totul s-a aranjat, și veți fi amândoi mulțumiți. Mulțumiți pentru că...

Se opri căci o auzi pe domnișoara Bennett strigând pe coridor „Jan!” și râse.

— Proasta de Benny! strigă el, legănându-se pe canapea.

— Poartă-te frumos cu Benny, îl zise Laura, trăgându-l în picioare. Are atâtea griji și probleme din cauza celor întâmplute.

Călăuzindu-l către ușa, continuă cu blândețe:

— Trebuie s-o ajuți pe Benny, Jan, pentru că acum tu ești bărbatul în casă.

Jan deschise ușa, apoi se uită de la Laura la Julian.

— Bine, promise el, zâmbind. Am s-o ajut.

leși din cameră trântind ușa în urma lui și strigând:

— Benny!

Laura se întoarse către Julian Farrar care venea înspre ea.

— Habar n-aveam că știa despre noi!

exclamă ea.

— Asta-i necazul cu cei ca Jan, spuse Farrar. Niciodată nu știi cât cunosc. E foarte... Se agită cu ușurință, nu?

— Da, se înfierbântă cu ușurință, recunosc Laura... Dar acum că Richard nu mai e ca să-l tachineze, se va calma. Va fi mai normal. Sunt sigură.

Julian Farrar se îndoia de asta.

— Mă rog, nu mă pricep la asta, începu el dar se întrerupse căci Starkwedder apăru deodată în ușa ferestrei franceze.

— Hei, bună ziua! spuse foarte vesel Starkwedder.

— Oh... ăă... bună ziua, răspunse cu o ezitare Farrar.

— Cum stau lucrurile? Totul e în regulă?

Întrebă Starkwedder uitându-se de la unul la celălalt. Rânji brusc. Înțeleg, spuse el. Al treilea e în plus. Intră în încăpere. N-ar fi trebuit să intru pe aici. Un adevărat domn s-ar fi dus la ușa din față și ar fi sunat la sonerie. Numai că eu nu sunt un domn.

— Oh, te rog... începu Laura, dar Starkwedder o întrerupse.

— Da fapt, am venit din două motive. În primul rând, să-mi iau la revedere. S-a clarificat ce-i cu mine. O telegramă din Abadan i-a lămurit ce tip grozav și ireproșabil sunt. Așa că sunt liber să plec.

— Îmi pare rău că pleci... atât de curând, spuse Laura cu o emoție autentică în glas.

Starkwedder îi spuse cu o nuanță de amărăciune:

— Asta e foarte drăguț din partea ta, ținând cont de felul în care m-am amestecat în problemele familiei tale.

Se uită o clipă la ea, apoi se duse la scaunul de la birou.

— Dar am intrat pe aici din alt motiv, continuă el. Poliția m-a adus cu mașina până aici.

Și, deși sunt foarte discreți privitor la toată treaba, părerea mea e că clocesc ceva!

Înspăimântată, Laura izbucni:

— S-au întors polițiștii?

— Da, răspunse Starkwedder.

— Dar parcă terminaseră azi dimineață, spuse Laura.

Starkwedder îi aruncă o privire întrebătoare.

— De asta spun că clocesc ceva.

Se auziră glasuri pe coridor, apoi ușa se deschise și intră mama lui Richard Warwick, foarte dreaptă și sigură pe ea, deși mergea tot sprijinită în baston.

— Benny! strigă peste umăr doamna Warwick, apoi i se adresă Laurei: Oh, aici erai. Te căutam.

Julian Farrar se duse la doamna Warwick și o ajută să ia loc pe fotoliu.

— Ce amabil ești că ai venit iar pe la noi, Julian, când știm cu toții cât ești de ocupat! spuse cu ironie bătrâna doamnă.

— Aș fi venit mai devreme, doamnă Warwick, dar a fost o zi absolut imposibilă, rosti Farrar.

Dacă pot să ajut cu ceva, orice...

Se opri căci intră domnișoara Bennett urmată de inspectorul Thomas. Ducând o servietă, inspectorul înaintă până în mijlocul camerei. Starkwedder se așeză la birou și își aprinse o țigară, în timp ce sergentul Cadwallader intră însoțit de Angell care închise ușa și rămase în picioare lângă ea.

— Nu-l găesc pe tânărul domn Warwick, domnule, raportă sergentul traversând încăperea către fereastra franceză.

— E pe undeva pe afară, spuse domnișoara Bennett. A ieșit să se plimbe.

— Nu contează, spuse inspectorul, apoi se uită în tăcere la cei din încăpere.

Purtarea i se schimbă, și avea acum o asprime pe care nu o avusese mai înainte.

După ce așteptă o clipă ca inspectorul să vorbească, doamna Warwick îl întrebă cu răceală:

— Am înțeles eu bine că mai ai niște întrebări să ne pui, inspectore Thomas?

— Da, doamnă Warwick. Mă tem că am.

Glasul bătrânei sună istovit când întrebă:

— Încă nu aveți nici o veste despre acest om MacGregor?

— Dimpotrivă.

— A fost găsit? întrebă cu nerăbdare doamna Warwick.

— Da, fu răspunsul sec al inspectorului.

Printre cei prezenți trecu o undă de agitație.

Laura și Julian Farrar păreau neîncrezători, iar Starkwedder se răsuci în scaun cu fața la inspector.

Glasul domnișoarei Bennett răsună tăios.

— L-ați arestat, deci?

Inspectorul se uită o clipă la ea, apoi spuse:

— Mă tem că asta ar fi imposibil, domnișoară Bennett.

— Imposibil? interveni doamna Warwick. De ce?

— Pentru că este mort, răspunse liniștit inspectorul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

O tăcere șocantă a urmat anunțului făcut de inspectorul Thomas. Apoi, ezitant și, se pare, cu teamă, Laura șopti:

— Ce... ce ați spus?

— Am spus că acest MacGregor este mort, a afirmat inspectorul.

Se auziră șușoteli, după care inspectorul le explică:

— John MacGregor a murit în Alaska acum mai bine de doi ani, nu la mult timp după ce s-a întors în Canada.

— A murit! exclamă neîncrezătoare Laura.

Neobservat de nimeni dintre cei din cameră, Jan trecu repede pe terasă prin dreptul ferestrei franceze și dispăru din vedere.

— Asta schimbă lucrurile nu? continuă inspectorul. Nu John MacGregor a pus biletul acela de răzbunare pe cadavrul domnului Warwick. Dar e limpede, nu-i așa, că el a fost pus de cineva care știa totul despre MacGregor și accidentul din Norfolk, fapt care conduce în mod hotărât la cineva din această casă.

— Nu! exclamă ascutit domnișoara Bennett.

Nu, nu se poate... În nici un caz nu se poate...

Se opri brusc.

— Da, domnișoară Bennett? o îndemnă inspectorul.

Așteptă o clipă ca domnișoara Bennett să continue, dar ea nu putu.

Arătând dintr-o dată complet dărâmată, se îndreptă spre fereastra franceză.

Inspectorul își întoarse atenția către mama lui Richard Warwick, și i se adresă cu o notă de compătimire.

— Înțelegeți, doamnă, că asta schimbă situația.

— Da, înțeleg, răspunse doamna Warwick.

Se ridică. Mai ai nevoie de mine, inspectore?

— Deocamdată nu, doamnă Warwick.

— Mulțumesc, murmură doamna Warwick în timp ce se îndreptă spre ușă, pe care Angell se grăbi să i-o deschidă.

Julian Farrar o ajută pe bătrâna doamnă până la ușă. După ce ea părăsi camera, el se întoarse și rămase în picioare în spatele fotoliului, cu un aer gânditor. Între timp inspectorul Thomas deschise servieta iar acum scotea din ea o armă.

Angell era pe cale s-o urmeze pe doamna Warwick când inspectorul îl strigă pe un ton imperios:

— Angell!

Valetul tresări și reveni în cameră, închizând ușa.

— Da, domnule? răspunse el liniștit.

Inspectorul se apropie de el cu arma care era în mod evident arma crimei.

— E vorba de arma asta. Poți să spui cu absolută convingere, sau nu, că i-a aparținut domnului Warwick?

— N-aș putea fi absolut convins, domnule inspector, răspunse Angell. Vedeți dumneavoastră, avea foarte multe.

— Aceasta e o armă de pe continent, îl informă inspectorul arătându-i arma. Aș spune că e un fel de amintire din război.

În timp ce el vorbea, aparent iarăși neobservat de cei din cameră, Jan trecu pe terasă în direcția opusă ducând o armă pe care părea că încerca să o ascundă.

Angell se uită la armă.

— Domnul Warwick avea niște arme străine, domnule, declară el. Dar se îngrijea personal de micul lui arsenal. Nu mă lăsa să mă ating de el.

Inspectorul se duse la Julian Farrar.

— Domnule maior Farrar, probabil că aveți suveniruri de război. Arma asta vă spune ceva?

Farrar se uită în treacăt la armă.

— Absolut nimic, mă tem, răspuse el.

Inspectorul se îndepărtă de el și puse la loc arma în servietă. Apoi, întorcându-se cu fața la ceilalți, spuse:

— Sergentul Cadwallader va trece în revistă cu mare grijă colecția de arme a domnului Warwick. Am înțeles că avea permis pentru majoritatea lor.

— Da, domnule, îl asigură Angell. Permisele se află într-un sertar în dormitorul lui. Iar toate pistoalele și alte arme se află în dulapul de arme.

Sergentul Cadwallader se duse la ușă, dar fu oprit de domnișoara Bennett înainte de a apuca să iasă.

— O clipă, îi spuse ea. Vă trebuie cheia de la dulap.

Scoase o cheie din buzunar,

— L-ați încuiat? Întrebă iute inspectorul. De ce?

Domnișoara Bennett răspuse înțepată:

— N-aș fi crezut că o să întrebați asta. Atâtea arme și muniții într-o casă! E cât se poate de periculos să le lași la îndemâna oricui. Toată lumea știe asta.

Ascunzându-și un rânjel, sergentul Cadwallader luă cheia și se opri în ușă ca să vadă dacă inspectorul dorea să-l însoțească. Evident supărat de comentariul neavenit al domnișoarei Bennett, inspectorul Thomas își luă servieta și, pregătindu-se să părăsească încăperea împreună cu sergentul, spuse:

— Va trebui să discut din nou cu dumneata, Angell.

Sergentul îl urmă pe coridor, lăsând ușa deschisă pentru Angell.

Totuși, valetul nu ieși imediat din cameră.

După ce îi aruncă o privire nervoasă Laurei care acum se uita fix în podea, se duse la Julian Farrar și murmură:

— Privitor la acea mică problemă, domnule, sunt nerăbdător să obțin un răspuns cât mai repede. Dacă nu știți cum să procedați...

Vorbind cu dificultate, Farrar spuse:

— Cred că s-ar putea... aranja ceva.

— Mulțumesc, domnule, răspuse Angell, zâmbind ușor. Vă mulțumesc foarte mult, domnule.

Se duse la ușă și fu pe cale să iasă când Farrar îl opri pe un ton poruncitor.

— Nu! Așteaptă o clipă, Angell.

În timp ce valetul se întoarce cu fața spre el, Farrar strigă:

— Inspectore Thomas!

Urmă o tăcere încordată. Apoi, după câteva clipe, inspectorul apără în prag, urmat de sergent.

— Da, domnule maior Farrar? Întrebă liniștit inspectorul.

Revenind la o atitudine normală, plăcută, Julian Farrar se duse cu pași mari la fotoliu.

— Înainte de a vă apuca de treabă, domnule inspector, există ceva pe care ar fi trebuit să vi-l spun. Într-adevăr, cred că trebuia să vi-l spun azi dimineață. Dar eram cu toții foarte tulburați.

Doamna Warwick tocmai m-a informat că există niște amprente pe care sunteți nerăbdători să le identificați. Pe masa asta, parcă ați spus.

Se opri, apoi adăugă degajat:

— După toate probabilitățile, domnule inspector, sunt amprentele mele.

Se lăsă tăcerea. Inspectorul se apropie agale de Farrar, apoi îl întrebă liniștit, dar pe un ton acuzator:

— Ați fost aici aseară, domnule maior?

— Da, răspuse Farrar. Am venit aici, cum fac adesea după cină, să stau la taclale cu Richard.

— Și l-ați găsit?... îl îndemnă inspectorul.

— L-am găsit foarte indispus și deprimat.

Așa că n-am stat mult.

— Cam pe la ce oră a fost asta, domnule maior Farrar?

Farrar se gândi o clipă, apoi răspuse:

— Zău că nu-mi amintesc. Să fi fost zece, sau zece și jumătate. Cam pe aici.

Inspectorul se uită la el cu severitate.

— Nu puteți fi puțin mai exact? Întrebă el.

— Îmi pare rău. Mă tem că nu.

După o pauză oarecum tensionată, inspectorul întrebă pe un ton ce se voia lejer:

— Îmi închipui că nu a avut loc nici o ceartă... sau cuvinte urâte, nu-i așa?

— Nu, categoric nu, răspuse cu indignare Farrar.

Se uită la ceas.

— Am întârziat, spuse el. Trebuie să prezidez o întrunire de la primărie. Nu pot să mă las așteptat.

Se întoarce și porni spre fereastra franceză.

— Așa că, dacă nu aveți nimic împotriva...

Se opri pe terasă.

— Nu trebuie să faceți primăria să vă aștepte, îl aprobă ironic inspectorul, urmându-l.

Dar sunt sigur că veți înțelege că am nevoie să-mi dați o declarație despre ce ați făcut aseară. Poate vom putea face asta mâine dimineață.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Vă dați seama, desigur, că nu aveți nici o obligație să dați o declarație, că o faceți absolut voluntar... și că aveți tot dreptul să fiți asistat de avocatul dumneavoastră, dacă așa doriți.

Doamna Warwick revenise în cameră. Stătea în prag, cu ușa deschisă, și asculta ultimele cuvinte ale inspectorului. Julian Farrar își ținu răsuflarea când înțelese semnificația celor spuse de inspector.

— Înțeleg perfect. Să zicem, atunci, la ora zece mâine dimineață? Și va fi de față și avocatul meu.

Farrar se îndepărtă în lungul terasei, iar inspectorul se întoarse la Laura Warwick.

— L-ați văzut pe maiorul Farrar când a venit aseară aici? o întrebă el.

— Eu... eu... începu nesigură Laura, dar fu întreruptă de Starkwedder care sări brusc de pe scaun și se duse la el, interpunându-se între Laura și inspector.

— Nu cred că doamna Warwick dorește să răspundă la vreo întrebare în clipa de față, spuse el.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Starkwedder și inspectorul Thomas se înfruntară o clipă în tăcere. Apoi inspectorul întrebă liniștit:

— Ce ați spus, domnule Starkwedder?

— Am spus că nu cred că doamna Warwick mai dorește să răspundă la vreo întrebare în clipa de față.

— Adevărat? mârâi inspectorul. Și ce vă privește pe dumneavoastră, dacă-mi dați voie să întreb?

Doamna Warwick cea bătrână interveni.

— Domnul Starkwedder are perfectă dreptate, spuse ea.

Inspectorul se întoarse întrebător la Laura.

După o pauză, aceasta îngână:

— Nu, nu vreau să mai răspund deocamdată la vreo întrebare.

Starkwedder îi zâmbi oarecum arogant inspectorului care se îndepărtă supărat și ieși din cameră urmat de sergent. Angell ieși după ei, închizând ușa. Laura izbucni:

— Dar ar trebui să vorbesc! Trebuie... trebuie să le spun...

— Domnul Starkwedder are dreptate, Laura, o întrerupse cu forță doamna Warwick. Cu cât mai puțin spui ceva, cu atât mai bine.

Făcu câțiva pași prin cameră sprijinindu-se greoi în baston, apoi continuă:

— Trebuie să luăm imediat legătura cu domnul Adams. Domnul Adams este avocatul nostru, îi explică ea lui Starkwedder.

Se uită la domnișoara Bennett.

— Sună-l acum, Benny.

Domnișoara Bennett dădu din cap și se îndreptă spre telefon, dar doamna Warwick o opri.

— Nu, folosește telefonul de la etaj, îi ordonă ea, adăugând: Laura, du-te cu ea.

Laura se ridică și apoi ezită, uitându-se derutată la soacra ei care spuse doar:

— Vreau să stau de vorbă cu domnul Starkwedder.

— Dar... apucă să spună Laura căci doamna Warwick o întrerupse din nou.

— Nu-ți face griji, draga mea. Fă ce ți se spune.

Laura ezită o clipă, apoi ieși în hol urmată de domnișoara Bennett. Doamna Warwick se duse imediat la Starkwedder și începu să vorbească repede, cu ochii la ușă.

— Nu știu cât timp avem. Vreau să mă ajuți.

— Cum? întrebă surprins Starkwedder.

— Ești un bărbat inteligent... și ești un străin. Ai intrat în viața noastră venind din afară.

Nu știm nimic despre dumneata. Nu ai nimic de a face cu vreunul din noi.

— Musafirul nepoftit, nu? șopti Starkwedder.

Se așeză pe brațul canapelei.

— Asta mi s-a spus deja.

— Pentru că ești străin, am să te rog să faci ceva pentru mine.

Doamna Warwick ieși pe terasă și se uită în ambele direcții.

Starkwedder întrebă:

— Ce anume, doamnă Warwick?

Revenind în cameră, bătrâna doamnă începu să vorbească cu o oarecare grabă:

— Până în după-amiază asta a existat o explicație rezonabilă pentru această tragedie. Un om căruia fiul meu i-a omorât copilul într-un accident a venit să se răzbune. Știu că sună melodramatic dar, la urma urmelor, chiar citești în ziare despre astfel de lucruri.

— Cum spuneți dumneavoastră, rosti Starkwedder întrebându-se unde ducea discuția asta.

— Dar acum mă tem că explicația s-a dus, continuă doamna Warwick. Iar asta îl readuce pe ucigașul fiului meu în familie. Există două persoane care în mod sigur nu-l puteau împușca pe fiul meu. Soția lui și domnișoara Bennett. Erau împreună când s-a tras.

Starkwedder îi aruncă o privire rapidă, dar spuse numai: „Chiar așa”.

— Totuși, continuă bătrâna, deși Laura nu ar fi putut să-și împuște bărbatul, ar putea să știe cine l-a omorât.

— Asta ar face-o complice, remarcă Starkwedder. Ea și acest Julian Farrar sunt împreună în treaba asta. Asta vreți să spuneți?

Pe fața doamnei Warwick trecu o expresie amară.

— Nu asta vreau să spun. Julian Farrar nu mi-a împușcat fiul.

Starkwedder se ridică de pe brațul canapelei.

— De unde știți? întrebă el.

— Chiar știu.

Doamna Warwick îl privi drept.

— Am să-ți spun duminică, un străin, ceva ce nimeni din familia mea nu știe. E vorba de următorul lucru. Sunt o femeie care nu mai are prea mult de trăit.

— Îmi pare rău... Începu Starkwedder, dar doamna Warwick ridică mâna pentru a-l opri.

— Nu spun asta ca să mă compătimești, continuă ea. Îți spun asta ca să-ți explic ceea ce altfel ar fi greu de explicat. Există momente când te hotărăști să faci ceva pe care nu te-ai hotărî să faci dacă ai mai avea mulți ani de trăit.

— Ca de pildă?

— Mai întâi trebuie să-ți spun altceva, domnule Starkwedder. Ceva despre fiul meu.

Se duse și se așeză pe canapea.

— Mi-am iubit foarte mult fiul. În copilărie și în primii ani ai tinereții avea multe calități. Era inventiv, curajos, vesel, avea succes, era un tovarăș fermecător.

Se opri, parcă furată de amintiri, apoi continuă.

— Însă trebuie să recunosc că avea și defecte. Îl enerva să fie controlat, îl înfuriau constrângerile. Avea în el o notă de cruzime și un fel de aroganță fatală. Atâta timp cât a avut succes, totul a fost bine. Dar nu avea firea care să-l poată face să țină piept nenorocirii, și de câțiva timp îl vedeam cum decade. Dacă spun că devenise un monstru, ar suna exagerat. Și totuși, în unele privințe, era un monstru – un monstru egoist, mândru și crud. Pentru că el suferea, dorea enorm să-i facă și pe alții să sufere.

În glasul doamnei Warwick apăru o notă dură.

— Așa că și alții au început să sufere din cauza lui. Mă înțelegeți?

— Așa cred... da, îngână Starkwedder.

Glasul doamnei Warwick redeveni blând când continuă.

— Țin foarte mult la nora mea. E isteată, e bună la inimă și are o mare putere de a îndura.

Richard i-a sucit capul, dar nu știe dacă a fost vreodată cu adevărat îndrăgostită de el. Totuși, vreau să-ți spun următorul lucru – a făcut tot ce putea face o soție ca boala și imobilizarea lui Richard să fie ușor suportate.

Se gândi o clipă, apoi continuă cu tristețe:

— Dar el nu voia ajutorul ei. L-a respins.

Cred că uneori o ura, lucru mai firesc, poate, decât s-ar putea presupune. Așa că, atunci când îți spun că inevitabilul s-a întâmplat, cred că vei înțelege la ce mă refer. Laura s-a îndrăgostit de alt bărbat, și el de ea.

Starkwedder se uită gânditor la doamna Warwick.

— De ce îmi spunei toate astea? Întrebă el.

— Pentru că ești un străin. Iubirea, ura și necazurile de aici nu înseamnă nimic pentru dumneata, așa că poți asculta vorbindu-se despre ele fără să te simți mișcat.

— Se poate, răspunse Starkwedder.

Ca și cum nu l-ar fi auzit, doamna Warwick continuă:

— Așa că a sosit un moment când se părea că numai un singur lucru ar fi rezolvat toate greutățile. Moartea lui Richard.

Studiindu-i pe mai departe fața, Starkwedder murmură:

— Și așa, Richard a murit în mod convenabil?

— Da, răspunse doamna Warwick.

Se lăsă tăcere. Starkwedder se duse la masă și strivi țigara în scrumieră.

— Scuzați-mă că întreb direct, doamnă Warwick, dar mărturisiți că ați comis crima?

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Doamna Warwick rămase tăcută câteva minute, apoi spuse tăios:

— Îți voi pune o întrebare, domnule Starkwedder. Poți să înțelegi că cineva care a dat viață s-ar putea simți îndreptățit și să ia acea viață?

Starkwedder se plimba prin cameră, gândindu-se la asta. În cele din urmă, zise:

— Da, s-au cunoscut mame care și-au omorât copiii. Dar de regulă dintr-un motiv mizerabil, o poliță de asigurare, de pildă, sau poate că aveau deja doi sau trei copiii și nu mai voiau să-și bată capul cu încă unul.

Întorcându-se brusc cu fața spre ea, întrebă repede:

— Beneficiați financiar de pe urma morții lui Richard?

— Nu, răspunse cu siguranță doamna Warwick.

—

Îmi iertați franchețea, începu Starkwedder, dar doamna Warwick îl întrerupse cu o notă de asprime în glas.

— Înțelegi ce încerc să-ți spun? întrebă ea.

— Da, cred că da. Îmi spuneți că e posibil ca o mamă să-și omoare fiul. Și îmi spuneți, mai precis, că e posibil ca dumneavoastră să vă fi omorât fiul. Se opri și o privi drept.

— Asta e o teorie, sau trebuie să înțeleg că e realitate?

— Nu mărturisesc nimic, răspunse doamna Warwick. Îți explic doar un anumit punct de vedere. La un moment dat s-ar putea ivi o urgență, iar eu n-am să mai fiu pe lumea asta ca s-o rezolv. În caz că se va întâmpla așa ceva, vreau să iei asta și s-o folosești. Scoase din buzunar un plic.

Starkwedder luă plicul, dar spuse:

— Prea bine. Totuși, nici eu n-am să mai fiu aici. Am să mă întorc la Abadan să-mi văd mai departe de treabă.

Doamna Warwick respinse cu un gest obiecția ca fiind nesemnificativă.

— N-ai să fii rupt de civilizație, spuse ea.

Există ziare, radio și așa mai departe în Abadan, presupun.

— Da, avem toate binecuvântările civilizației.

— Atunci te rog să păstrezi acest plic. Vezi cui îi este adresat?

Starkwedder se uită pe plic.

— Șefului poliției. Da. Dar nu mi-e clar la ce vă gândiți. Pentru o femeie, vă pricepeți foarte bine să păstrați un secret. Ori dumneavoastră personal ați comis crima, ori știți cine a comis-o.

Am dreptate, nu-i așa?

Ea își luă ochii de la el.

— Nu discut problema asta, îi răspunse ea.

Starkwedder se așeză pe fotoliu.

— Și totuși, tare mi-ar plăcea să știu la ce vă gândiți, adăugă el insistent.

— N-am să-ți spun. Cum ziceai, sunt o femeie care știe să păstreze cu sfințenie un secret.

Hotărându-se să schimbe tactica, Starkwedder spuse:

— Valetul ăsta... tipul care a avut grijă de fiul dumneavoastră...

Se opri, parcă încercând să își amintească numele.

— Te referi la Angell. Ei bine, ce-i cu Angell?

— Vă place?

— Nu, nu-mi place, dar era priceput în ceea ce făcea, iar cu Richard, în mod sigur, nu era ușor de lucrat.

— Îmi imaginez. Dar Angell a depășit toate aceste dificultăți, nu?

— Munca i-a fost recompensată din plin.

Starkwedder își reluă plimbarea prin birou.

Apoi se întoarse spre doamna Warwick și întrebă:

— Îl avea Richard cu ceva la mână?

Bătrâna păru nedumerită o clipă.

— Să-l aibă la mână? Ce vrei să spui? Oh, înțeleg... Adică, dacă știa ceva compromițător despre Angell?

— Da, la asta m-am referit. Știa?

Doamna Warwick se gândi un moment.

— Nu, nu cred, spuse ea.

— Mă întrebam doar... începu Starkwedder, dar bătrâna doamnă îl întrerupse nerăbdătoare.

— Vrei să spui că Angell l-a împușcat pe fiul meu? Mă îndoiesc. Mă îndoiesc foarte tare.

— Înțeleg. Nu agreeți ipoteza asta. Păcat, dar asta e.

Doamna Warwick se ridică brusc.

— Îți mulțumesc, domnule Starkwedder, spuse ea. Ai fost foarte amabil.

Îi întinse mâna. Amuzat de atitudinea ei, Starkwedder îi întinse mâna, apoi se duse la ușă și i-o deschise. După ce bătrâna ieși, închise ușa și zâmbi uitându-se la plic.

— Drace! Ce femeie!

Băgă în grabă plicul în buzunar, căci în clipa aceea intră domnișoara Bennett, arătând tulburată și îngrijorată.

— Ce ți-a spus? întrebă ea poruncitor.

Luat prin surprindere, Starkwedder trase de timp.

— Poftim? Ați zis ceva?

— Ce ți-a spus doamna Warwick? repetă domnișoara Bennett.

Evitând un răspuns direct, Starkwedder se mulțumi să remarce:

— Păreți supărată.

— Firește că sunt supărată. Știu de ce e în stare ea.

Starkwedder o privi direct pe menajeră.

— De ce e capabilă doamna Warwick? De crimă?

Domnișoara Bennett făcu un pas către el și spuse:

— Asta a încercat să te facă să crezi? Nu-i adevărat, să știi. Trebuie să-ți dai seama de asta.

Nu e adevărat.

— Nu se știe. La urma urmei, ar putea fi.

— Dar eu îți spun că nu e.

— Da știți atât de sigur?

— Știu. Crezi că există ceva pe care să nu-l știu despre cei din casa asta? Sunt aici de ani de zile.

Se așeză în fotoliu.

— Țin foarte mult la ei, la toți.

— Inclusiv la răposatul Richard Warwick?

Domnișoara Bennett rămase pe gânduri un timp, apoi spuse:

— Am ținut la el... cândva.

Urmă o pauză. Starkwedder se așeză pe taburet și uitându-se la ea, zise scurt:

— Continuați.

— S-a schimbat, spuse domnișoara Bennett.

Întreaga lui mentalitate s-a schimbat.

— Da, se pare că toată lumea e de acord cu asta.

— Dar dacă l-ai fi cunoscut cum era odată...

— Eu nu cred asta. Nu cred că oamenii se schimbă.

— Richard s-a schimbat, insistă domnișoara Bennett.

— Ba nu, nu s-a schimbat, o contrazise Starkwedder.

Își reluă plimbarea prin cameră.

— Aș paria că ați judecat lucrurile greșit. Aș spune că, pe dinăuntru, întotdeauna a fost un diavol. Aș spune că era unul din acei oameni care trebuie să fie fericiți și să aibă succes, căci altfel fac prăpăd! Își ascund adevărata fire atâta timp cât obțin ce vor. Dar în adâncul lor tot diavoli rămân.

Se întoarse cu fața spre domnișoara Bennett.

— Pun pariu că întotdeauna a fost crud.

Probabil că la școală a fost un bătauș. Sigur, atrăgea femeile. Femeile sunt întotdeauna atrase de tirani. Și și-a revărsat o mare parte din sadism în partidele lui de vânătoare, îndrăznesc să spun.

Arată trofee de vânătoare de pe pereți.

Richard Warwick trebuie că a fost un egoist monstruos. Mie așa îmi apare din felul în care vorbești cu toții despre el. Îi plăcea să facă pe băiatul bun, generos, iubitor și tot tacâmul. Dar în sinea lui era meschin, un om mărunț. Iar când a avut accidentul, fațada aceea s-a prăbușit și l-ați văzut cu toții cum era de fapt.

Domnișoara Bennett se ridică.

— Nu înțeleg de ce te amesteci dumneata!

exclamă ea cu indignare. Dumneata ești un străin, nu știi nimic despre asta.

— Poate că nu, dar am auzit multe. Se pare că toată lumea discută cu mine dintr-un anumit motiv.

— Da, așa se pare. Da, și eu discut acum cu dumneata, nu-i așa?
Domnișoara Bennett se așează din nou.

— Asta pentru că niciunul din noi, cei de aici, nu îndrăznim să discutăm unul cu celălalt.

Se uită rugătoare la el.

— Aș dori să nu pleci.

Starkwedder clătină din cap.

— N-am fost de nici un ajutor, zău, spuse el.

Tot ce-am făcut a fost să dau buzna aici și să descopăr un cadavru,

— Dar Laura și cu mine am descoperit cadavrul lui Richard, îl contrazise domnișoara Bennett.

Se opri, apoi adăugă brusc:

— Sau Laura... și dumneata...?

Glasul i se stinse.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Starkwedder se uită la domnișoara Bennett și zâmbi.

— Sunteți foarte perspicace, nu? spuse el.

Domnișoara Bennett îl privi fix.

— Dumneata ai ajutat-o, nu-i așa? întrebă ea pe un ton acuzator.

— Aveți imaginație, rosti Starkwedder îndepărtându-se.

— Nu e vorba de nici o imaginație. Vreau ca Laura să fie fericită. Oh, vreau tare mult s-o văd fericită.

Starkwedder se întoarse către ea și exclamă pătimaș:

— La naiba, și eu vreau!

Domnișoara Bennett privi mirată. Apoi începu să vorbească.

— În cazul ăsta, eu... trebuie să...

Starkwedder îi făcu semn să tacă șoptind: „Doar o clipă”, apoi se duse repede spre fereastra franceză, deschise ușa și strigă:

— Ce faci acolo?

Domnișoara Bennett îl zări acum pe Jan pe peluză, agitând un pistol.

Ridicându-se iute, se duse și ea la ușă și strigă puternic:

— Jan! Jan! Dă-mi pistolul ăla!

Jan fu mai rapid decât ea. O luă la fugă râzând și strigând:

— Vino și ia-l!

Domnișoara Bennett porni după el, strigând alarmată:

— Jan! Jan!

Starkwedder se uită pe peluză ca să vadă ce se întâmpla, apoi se întoarse și era pe cale să închidă ușa când Laura intră în cameră.

— Unde e inspectorul? întrebă ea.

Starkwedder ridică din umeri.

Laura închise ușa și veni spre el.

— Michael, trebuie să mă ascuți, îl imploră ea. Nu Julian l-a omorât pe Richard.

— Serios? replică el cu răceală. El ți-a spus asta, nu?

— Tu nu crezi, dar e adevărat, rosti disperată Laura.
— Vrei să spui că tu crezi că e adevărat.
— Nu, știu că e adevărat. Vezi tu, el credea că eu îl omorâsem pe Richard.

Îndepărtându-se de fereastra franceză spre mijlocul camerei, Starkwedder zâmbi acru.

— Ceea ce nu prea e de mirare, spuse el. Și eu am crezut asta, nu-i așa?

Glasul Laurei sună și mai disperat.

— A crezut că eu l-am omorât pe Richard.

Dar nu a putut face față acestui gând. A trebuit să-și...

Se opri, stânjenită, apoi continuă:

— să-și schimbe sentimentele față de mine.

Starkwedder o privi cu răceală.

— Pe când tu, când ai crezut că el îl omorâse pe Richard, ai luat totul asupra ta fără să stai pe gânduri!

Înmuindu-se dintr-o dată, zâmbi.

— Femeile sunt minunate! murmură el și se așeză pe brațul canapelei. Ce l-a făcut pe Farrar să iasă la interval cu compromițătorul fapt că a fost aici aseară? Să nu-mi spui că a făcut-o pur și simplu din respect pentru adevăr.

— A făcut-o din cauza lui Angell, recunosc Laura. Angell a văzut, sau spune că a văzut, că Julian a fost aici.

— Da, spuse râzând ironic Starkwedder. Mi s-a părut mie că am prins o boare de șantaj.

Angell ăsta e un tip periculos.

— El spune că l-a văzut pe Julian chiar după... după ce s-a tras. Oh, mi-e groază! Lațul se strânge. Mi-e tare frică!

Starkwedder se duse la ea și o luă de umeri.

— Nu are de ce să-ți fie, o liniști el. Totul o să fie bine.

Laura clătină din cap.

— O să fie, îți spun eu, insistă el, scuturând-o cu blândețe.

Ea îl privi întrebătoare.

— O să știm vreodată cine l-a împușcat pe Richard?

Starkwedder se uită o clipă la ea să răspundă, apoi se duse la fereastra franceză și se uită în grădină.

— Domnișoara Bennett a ta pare foarte convinsă că ea cunoaște toate răspunsurile.

— Da, ea e întotdeauna convinsă. Dar uneori se înșeală.

Părând să zărească ceva afară, Starkwedder îi făcu semn Laurei să vină lângă el. Venind în fugă, ea îi luă mâna întinsă.

— Da, Laura! exclamă el surescitat. Mă gândeam eu că e așa?

— Ce e? întrebă ea.

— Sst!

Aproape în același moment, domnișoara Bennett intră în cameră din hol și spuse în grabă:

— Du-te în camera de alături, domnule Starkwedder. Inspectorul te așteaptă acolo.

Starkwedder și Laura ieșiră repede, închizând ușa după ei. Imediat după plecarea lor, domnișoara Bennett se uită în grădina peste care începea să se lase însurarea.

— Acum intră, Jan! strigă ea. Nu mă mai necăji. Vino înăuntru.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Domnișoara Bennett îi făcu semn lui Jan, apoi pași înapoi în cameră și rămase lângă fereastra franceză. Jan intră de pe terasă, pe jumătate răvășit, pe jumătate îmbujorat de victorie. În mână avea un pistol.

— Cum naiba ai pus mâna pe asta, Jan? îl întrebă domnișoara Bennett.

— Credeai că ești foarte deșteaptă, nu-i așa, Benny? rosti el bățios. Foarte deșteaptă că ai încuiat armele lui Richard. Dar eu am găsit o cheie care s-a potrivit la dulapul cu arme. Acum am o armă, exact ca Richard. Am să am o mulțime de arme și pistoale. Am să împușc ce am să vreau.

Ridică brusc arma și o aținti asupra domnișoarei Bennett care se făcu mică.

— Atenție, Benny, continuă el chicotind, s-ar putea să te împușc.

Domnișoara Bennett se strădui să nu se arate prea alarmată și rosti cât putu de liniștitor:

— N-ai face una ca asta, Jan, știi că n-ai face.

După câteva clipe, Jan coborî arma.

Domnișoara Bennett se destinse ușor și după o pauză Jan exclamă cu drăgălășenie:

— Nu, n-aș face! Bineînțeles că n-aș face.

— La urma urmei, nu mai ești un băiat fără minte, îi spuse pe un ton liniștitor domnișoara Bennett. Acum ești bărbat, nu-i așa?

Jan zâmbi cu gura până la urechi. Se duse la birou și se așeză.

— Da, eu sunt bărbatul. Acum că Richard e mort, eu sunt singurul bărbat din casă.

— De asta știi că nu m-ai împușca. Ai împușca doar un dușman.

— Asta așa e! exclamă încântat Jan.

Alegându-și vorbele cu grijă, domnișoara Bennett spuse:

— În timpul războiului, dacă erai în Rezistență, ori de câte ori împușcai un dușman făceai o creștătură pe pușcă.

— Adevărat? întrebă Jan examinându-și pistolul. Chiar așa? Unele au o mulțime de creștături?

— Da, unele au foarte multe creștături.

Jan chicoti cu veselie.

— Ce amuzant!

— Desigur, continuă domnișoara Bennett, unora nu le place să omoare; dar altora le place.

— Lui Richard îi plăcea.

— Da, lui Richard îi plăcea, recunosc domnișoara Bennett și, îndepărtându-se de el, adăugă neglijent: Și ție îți place să omori, nu-i așa, Jan?

Nevăzut de ea, Jan scoase din buzunar un briceag și începu să cresteze patul pistolului.

— E palpitant să omori, spuse el, ușor iritat.

Domnișoara Bennett se întoarse cu fața spre el.

— Nu voiai ca Richard să te trimită de acasă, nu-i așa, Jan? îl întrebă ea liniștită.

— Spunea că o să mă trimită! răspuse Jan cu aprindere. Era o bestie!

Domnișoara Bennett dădu ocol scaunului de la birou pe care stătea Jan.

— Odată i-ai spus lui Richard că ai să-l omori dacă o să te trimită de aici.

— Serios? întrebă cu siguranță Jan.

— Dar nu l-ai omorât?

— Oh, nu, nu l-am omorât.

— Asta a fost o slăbiciune din partea ta.

În ochii lui Jan apăru o privire vicleană.

— Serios?

— Da, eu așa cred. Să-i spui că-l omori, și pe urmă să n-o faci.

Domnișoara Bennett trecu după birou, dar se uită la ușă.

— Pe mine dacă m-ar fi amenințat cineva că mă închide, mi-ar fi venit să-l omor, și așa fi făcut-o desigur.

— Cine spune că altcineva a făcut-o? întrebă repede Jan. Poate că eu am făcut-o.

— Oh, nu, nu puteai fi tu, spuse cu hotărâre domnișoara Bennett. Tu erai doar un copil. N-ai fi îndrăznit.

Jan sări de pe scaun și se îndepărtă cu spatele de ea.

— Crezi că n-aș fi îndrăznit? chicoti el. Asta crezi?

— Sigur că asta cred. Bineînțeles ca n-ai fi îndrăznit să-l omori pe Richard. Ar fi trebuit să fii foarte curajos și adult să faci asta.

Jan se întoarse cu spatele la ea.

— Nu. Asta a fost greșeala lui.

Jan se ridică.

— Da, asta a fost greșeala lui, recunosc el.

Credea că o să poată să mă arunce de aici, nu? l-am arătat eu lui!

— Zău! întrebă repede domnișoara Bennett.

Cum i-ai arătat?

Jan o privi cu viclenie, se gândi, dar în cele din urmă îi spuse:

— N-am să-ți spun.

— Spune-mi, Jan, te rog.

— Nu, se răsti Jan și, ducându-se la fotoliu, se urcă pe el și își lipi arma de obraz. N-am să spun nimănui.

Domnișoara Bennett se duse la el.

— Poate să ai dreptate, spuse ea. Poate că ghicesc ce ai făcut, dar n-am să spun. Va fi doar secretul tău, nu?

— Da, e secretul meu.

Jan începu să umble agitat prin birou.

— Nimeni nu știe cum sunt eu! exclaimă el surescitat. Sunt periculos. Ar face bine să aibă grijă. Toată lumea ar face bine să aibă grijă. Sunt periculos.

Domnișoara Bennett îl privi cu tristețe.

— Richard n-a știut cât de periculos ești.

Trebuie să fi fost surprins să constate.

Jan se întoarse la fotoliu și se uită în el.

— A fost... A fost surprins. A făcut o față de cretin. Și pe urmă... pe urmă capul i-a căzut, și a curs sânge, și nu s-a mai mișcat. I-am arătat eu lui. I-am arătat eu! De acum Richard nu o să mă mai trimită nicăieri!

Se așeză pe un capăt al canapelei agitând arma spre domnișoara Bennett care încerca să-și rețină lacrimile.

— Privește! îi ordonă Jan. Privește! Vezi? Mi-am făcut o creștătură pe armă!

— Așadar ai făcut-o! exclamă domnișoara Bennett apropiindu-se de el. Nu-i palpitant?

Încercă să-i smulgă arma, dar fără succes.

— Oh, nu, n-ai s-o iei! strigă Jan îndepărtându-se dansând. Nimeni n-o să-mi ia arma. Dacă caralii vin și încearcă să mă aresteze, am să-i împrusc.

— Nu e nevoie să faci asta, îl asigură domnișoara Bennett. Nu e deloc nevoie. Tu ești deștept. Ești atât de deștept încât niciodată nu te vor suspecta.

— Proștii de caralii! Proștii de caralii! strigă jubilând Jan. Și prostul de Richard!

Își agită arma în fața unui Richard imaginar, apoi zări ușa deschizându-se. Cu un strigăt de panică, o rupse la fugă în grădină. Domnișoara Bennett căzu pe canapea plângând, în timp ce în birou intrară inspectorul Thomas urmat de sergentul Cadwallader.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— După el! Repede! îi strigă inspectorul lui Cadwallader.

Sergentul fugi pe terasă, în timp ce Starkwedder intră repede pe ușa dinspre hol. În urma lui intră Laura care alergă spre fereastra franceză și se uită afară. Următorul care apăru fu Angell. Și el se duse la fereastra franceză. Doamna Warwick stătea, dreaptă în cadrul ușii.

Inspectorul Thomas se întoarse către domnișoara Bennett.

— Liniștiți-vă, doamnă, dragă. Nu trebuie să puneți atât la inimă. V-ați descurcat foarte bine.

Cu glasul sfâșiat, domnișoara Bennett spuse:

—

Am știut tot timpul.

Vedeți dumneavoastră, eu știu mai bine decât toți cum este Jan. Știam că Richard a mers prea departe cu el, a forțat lucrurile, și știam – am știut de câtva timp – că Jan devenea periculos.

— Jan! exclamă Laura.

Cu un oftat de profundă amărăciune, murmură:

— Oh, nu, nu Jan.

Se prăbuși, pe scaunul de la birou.

— Nu pot să cred.

Doamna Warwick o fulgeră cu privirea pe domnișoara Bennett.

— Cum ai putut, Benny? rosti ea acuzator.

Cum ai putut? Credeam că măcar tu ești loială.

Răspunsul domnișoarei Bennett fu sfidător.

— Există momente când adevărul este mai important decât loialitatea.

Niciunul nu ați văzut că Jan devenea periculos. E un scump... un băiat dulce... dar... peri...

Copleșită de durere, nu mai putu să continue.

Doamna Warwick înaintă încet și cu tristețe spre fotoliu și se așază cu privirea ațintită în gol.

Vorbind liniștit, inspectorul Thomas completă vorbele domnișoarei Bennett.

— Dar când cei ca el trec de o anumită vârstă, devin periculoși pentru că nu mai înțeleg ce fac. Nu au judecata sau stăpânirea unui bărbat.

Se duse la doamna Warwick.

— Nu trebuie să plângeți, doamnă. Cred că sunt în măsură să vă garantez că va fi tratat cu omenie și considerație. Cazul va fi clasat, cred, căci Jan nu este răspunzător de faptele lui. Asta va însemna detenție într-un mediu confortabil.

— Da, știu că aveți dreptate, recunosc doamna Warwick.

Întorcându-se către domnișoara Bennett, spuse:

— Îmi pare rău, Benny. Ai spus că nimeni nu mai știa că era periculos. Nu-i adevărat. Eu știam... dar nu mă puteam hotărî să fac ceva în privința asta.

— Cineva trebuia să facă ceva! răspunse cu tărie Benny.

În cameră se lăsă tăcere, dar încordarea creștea în timp ce toți așteptau întoarcerea sergentului Cadwallader și a lui Jan.

La marginea drumului, la câteva sute de metri de casă, sergentul îl încolți pe Jan cu spatele la un zid înalt. Jan își agită arma, strigând:

— Nu te apropia! Nimeni n-o să mă închidă nicăieri. Am să te împușc. Vorbesc serios. Nu mi-e frică de nimeni!

Sergentul rămase pe loc.

— Haide, flăcăule, îl luă el cu binișorul.

Nimeni nu o să-ți facă nici un rău. Dar armele sunt chestii periculoase. Dă-mi-o mie și hai să ne întoarcem în casă. Poți sta de vorbă cu ai tăi, și ei te vor ajuta.

Făcu câțiva pași spre Jan dar se opri când băiatul strigă isteric:

— Vorbesc serios! Am să te împușc! Nu-mi pasă de caralii. Nu mi-e frică de tine.

— Bineînțeles că nu ți-e frică, răspunse sergentul. Nu ai nici un motiv să-ți fie frică de mine. Eu nu ți-aș face rău. Dar întoarce-te în casă cu mine.

Înaintă iar, dar Jan ridică arma și trase două focuri la rând. Primul glonte rată, dar al doilea îl nimeri pe Cadwallader în mâna stângă. Acesta scoase un strigăt de durere, dar se repezi asupra lui Jan, doborându-l la

pământ și încercând să-i ia arma. În timp ce se luptau, arma se descărcă iar, Jan icni scurt și rămase tăcut.

Îngrozit, sergentul se aplecă asupra lui, uitându-se la el, nevenindu-i să creadă.

— Nu, oh, nu! îngână el. Sărmanul băiat prostuț! Nu! Nu! Nu poți să fii mort. Oh, Doamne, te rog...

Îi verifică pulsul, apoi clătină încetișor din cap. Se ridică în picioare și se dădu câțiva pași înapoi, și abia atunci observă că mâna îi sângera abundant. Înfășurând-o cu o batistă, o luă la fugă spre casă, ținându-și în aer brațul drept și gemând de durere.

Când ajunsese la fereastra franceză deja mergea împleticit.

— Domnule! strigă el, în timp ce inspectorul și ceilalți alergau pe terasă.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă inspectorul.

Răsuflând tot mai greoi, sergentul răspunse:

— Trebuie să vă spun ceva îngrozitor.

Starkwedder îl ajută să intre în cameră, și sergentul se împletici până la taburet și se prăbuși pe el.

Inspectorul veni repede lângă el.

— Mâna ta! exclamă el.

— Am eu grijă de ea, murmură Starkwedder și, scoțându-și batista, o înlătură pe cea îmbibată de sânge a sergentului, și începu să-i lege brațul cu batista lui.

— Se lasă ceața, începu să explice sergentul.

Era greu de văzut cu claritate. El a tras în mine.

Acolo sus, pe drum, aproape de marginea crângului.

Cu o expresie de groază pe fața, Laura se ridică și se duse la fereastra franceză

— A tras în mine de două ori, continuă sergentul, și a doua oară m-a nimerit în mână.

Domnișoara Bennet se ridică brusc și își duse mâna la gură.

— Am încercat să-i iau arma, dar mă stânjenea mâna, înțelegeți...

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Avea degetul pe trăgaci, gemu sergentul, și arma s-a descărcat. S-a împușcat în inimă. A murit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Anunțul sergentului Cadwallader căzu ca o bombă în tăcerea ce se lăsase. Laura își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt, apoi se dădu încet înapoi până la birou și se așeză pe scaun, cu ochii pironiți în podea. Doamna Warwick își coborî capul și se sprijini în baston.

Starkwedder se plimba prin cameră, cu un aer absent.

— Ești sigur că a murit? întrebă inspectorul.

— Absolut sigur, răspunse sergentul.

Sărmanul copil, ce sfidător striga la mine, și cum a descărcat arma de parcă îi plăcea la nebunie să tragă!

Inspectorul se duse la fereastra franceză.

— Unde e?
— Am să vin cu dumneavoastră să vă arăt, răspunse Cadwallader luptându-se să se ridice în picioare
— Nu, ai să rămâi aici.
— Acum mă simt bine, insistă sergentul. Am să mă descurc fără probleme până la secție.
Ieși pe terasă, clătinându-se ușor. Uitându-se înapoi la ceilalți, cu fața nefericită, murmură:
— Moartea cuiva n-ar trebui să te înspăimânte.” A zis un papă, papa Alexandru al VI-lea.
Inspectorul se întoarse cu fața spre doamna Warwick și spre ceilalți.
— Regret mai mult decât pot spune, dar poate că e rezolvarea cea mai bună, spuse el și ieși în grădină, după sergent.
Doamna Warwick se uită în urma lui.
— Rezolvarea cea mai bună! exclamă ea, pe jumătate mânioasă, pe jumătate disperată.
— Da, oftă domnișoara Bennett. Așa e cel mai bine. Acum a scăpat de toate, sărmanul băiat.
Se duse și o ajută pe doamna Warwick să se ridice.
— Veniți, draga mea doamnă, a fost o încercare prea grea pentru dumneavoastră.
Bătrâna doamnă se uita absentă la ea.
— Am... am să mă duc să mă întind, îngână ea și porni spre ușă sprijinită de domnișoara Bennett.
Starkwedder le deschise ușa, apoi scoase un plic din buzunar și i-l întinse doamnei Warwick.
— Cred că e mai bine să vă luați înapoi asta, spuse el.
Ea se întoarse în prag și luă plicul.
— Da, acum nu mai e nevoie de el.
Doamna Warwick și domnișoara Bennett părăsiră încăperea.
Starkwedder era pe cale să închidă ușa în urma lor când îl observă pe Angell îndreptându-se către Laura care încă mai stătea la birou. Ea nu se întoarse la apropierea lui.
— Dați-mi voie să vă spun, doamnă, că îmi pare teribil de rău. Dacă pot să vă ajut cu ceva, nu trebuie decât...
Fără să ridice privirea, Laura îl întrerupse:
— Nu o să mai avem nevoie de ajutorul tău, Angell, spuse ea cu răceală. Vei primi un cec pentru salariu, și aș vrea să părăsești casa azi.
— Da, doamnă. Vă mulțumesc, doamnă, răspunse Angell aparent impasibil, apoi se întoarse și ieși din cameră.
Starkwedder închise ușa după el și se uită la Laura.
— N-ai să-l dai în judecată pentru șantaj?
Întrebă el.
— Nu, răspunse placid Laura.
— Păcat!
Se duse la ea.

— Ei bine, cred că ar fi mai bine să plec. Am să-mi iau la revedere.

Se opri. Laura tot nu se uită la el.

— Nu fi prea supărată, adăugă el.

— Dar sunt supărată, răspunse cu aprindere Laura.

— Pentru că îl iubeai pe băiat?

Ea se întoarse spre el.

— Da. Și pentru că a fost vina mea. Vezi tu, Richard avea dreptate.

Sărmanul Jan trebuia să fi fost trimis undeva. Trebuie să fi fost închis undeva unde nu putea face nici un rău. Eu am fost cea care m-am opus. Așa că eu am fost de vină că Richard a fost împușcat.

— Ei hai, Laura, să nu cădem în sentimentalism, spuse cu asprime Starkwedder, venind mai aproape de ea. Richard a fost omorât din cauză că a căutat-o cu lumânarea. Putea să se poarte ceva mai frumos cu băiatul, nu-i așa? Nu te mai frământa. Ce ai acum de făcut este să fii fericită. Fericită până la adânci bătrânețe, cum se spune în basme.

— Fericită? Cu Julian? Întrebă cu amărăciune Laura. M-aș mira! Se încruntă, apoi urmă, vezi tu, acum nu mai este la fel.

— Adică între tine și Farrar?

— Da. Când eu credeam că Julian îl omorâse pe Richard, pentru mine faptul n-a schimbat nimic. L-am iubit la fel. Am fost chiar gata să spun că eu l-am omorât pe Richard.

— Știu. Ai fost o proastă. Unor femei le place să devină martire!

— Dar când Julian a crezut că eu o făcusem, s-a schimbat. Și-a schimbat total sentimentele față de mine. Oh, a fost gata să facă ceea ce era decent și să nu mă incrimineze. Dar asta a fost tot. N-a mai simțit același lucru pentru mine.

Starkwedder clătină din cap.

— Ascultă, Laura, bărbații și femeile nu reacționează la fel. În realitate, bărbații sunt sexul slab. Femeile sunt dure. Bărbații nu pot trece cu ușurință peste o crimă. Se pare că femeile pot.

Treaba e că dacă un bărbat comite o crimă pentru o femeie, asta îl ridică în ochii ei. Un bărbat simte altfel.

Ea ridică ochii spre el.

— Tu n-ai simțit așa, spuse ea. Când tu ai crezut că eu îl împușcasem pe Richard, m-ai ajutat.

— Asta a fost altceva, spuse repede Starkwedder, ușor luat prin surprindere. Trebuia să te ajut.

— De ce trebuia să mă ajuți?

Starkwedder nu răspunse imediat. După o pauză, spuse liniștit:

— Încă vreau să te ajut.

— Nu vezi că am revenit de unde am plecat?

spuse Laura întorcându-se într-o parte. Într-un fel, eu l-am omorât pe Richard din cauză că... din cauză că am fost atât de încăpățânată în ceea ce-l privește pe Jan.

Starkwedder trase taburetul și se așeză lângă ea.

— De fapt, asta te roade, nu-i așa? Întrebă el. Faptul că ai aflat că Jan a fost cel care l-a împușcat pe Richard. Dar nu e nevoie să fie adevărat, să știi. Nu e nevoie să crezi asta decât dacă vrei.

Laura îl privi cu atenție.

— Cum poți să spui una ca asta? Întrebă ea.

Am auzit și eu și voi toți cum a recunoscut, cum s-a lăudat cu fapta lui.

— Da, știu asta. Dar ce cunoști tu despre puterea sugestiei?

Domnișoara Bennett a ta l-a agitat foarte bine pe Jan, l-a făcut să se monteze.

Iar băiatul era în mod cert ușor de sugestionat.

Asemeni multor adolescenți, i-a plăcut ideea de a fi considerat puternic, de a fi considerat, da criminal, dacă vrei. Benny a ta i-a agitat prin fața ochilor momeala, și el a înhățat-o. El îl împușcase pe Richard și avea o creștătură pe armă și era un erou! Dar tu nu știi – niciunul din noi nu știe, de fapt – dacă ce a spus el e adevărat.

— Dar, pentru Dumnezeu, l-a împușcat pe sergent! argumentă Laura.

— Oh, da, era un potențial criminal, nici vorbă! recunosc Starkwedder.

E foarte probabil ca el să-l fi împușcat pe Richard. Dar nu poți spune cu certitudine că el a făcut-o. Putea să fi fost... Ezită. Putea să fi fost altcineva.

Laura se uită la el cu neîncredere.

— Cine? Întrebă ea.

Starkwedder se gândi o clipă, apoi spuse:

— Poate domnișoara Bennett. La urma urmei, ține foarte mult la voi toți și s-a gândit că era cel mai bine așa. Sau, poate doamna Warwick, sau chiar iubitul tău Julian care după aceea a pretins că a crezut că tu o făcuseși. O mutare istețită care te-a înșelat total.

Laura își feri privirea.

— Nici tu nu crezi ce spui, îl mustră ea.

Încerci doar să mă consolezi.

Starkwedder se arătă disperat.

— Fată dragă, oricine putea să-l fi omorât pe Richard. Chiar și MacGregor.

— MacGregor? Întrebă Laura privindu-l lung.

Dar MacGregor a murit.

— Sigur că a murit, răspunse Starkwedder.

A trebuit să moară.

Se ridică și se duse spre canapea.

— Ascultă, pot emite o ipoteză foarte plauzibilă precum că MacGregor este criminalul.

Să zicem că s-a hotărât să-l omoare pe Richard ca să răzbune moarte copilului său.

Starkwedder se așeză pe brațul canapelei și continuă:

— Atunci ce face el? Păi primul rând trebuie să scape de propria-i identitate. Nu i-ar fi greu să aranjeze să fie dat drept mort în nu știu ce loc izolat din Alaska. L-ar costa ceva bani și câteva mărturii false, firește, dar

lucrurile astea se pot aranja. Apoi își schimbă numele și își crează o nouă identitate într-o altă țară.

Laura se uită o clipă la el, apoi se ridică de la birou și se mută pe fotoliu. Închise ochii, inspiră adânc, apoi deschise ochii și se uită iar la el.

Starkwedder continuă:

— E mereu la curent cu ce se petrece aici, și când află că ați plecat din Norfolk și v-ați mutat în părțile astea își întocmește planul. Își rade barba, își vopsește părul, și chestii de genul ăsta. Apoi, într-o noapte cețoasă, vine aici. Acum, să spunem că treaba se petrece în felul următor. Să spunem că MacGregor îi zice lui Richard:

— Și eu am armă, și tu ai. Număr până la trei și tragem amândoi. Am venit să te aranjez pentru moartea băiatului meu.” Starkwedder se ridică și se duse spre fereastra franceză unde rămase în picioare. Laura se uita la el uluită.

— Să știi, continuă Starkwedder, nu cred că soțul tău era sportivul grozav care credeai tu că e.

Am eu o bănuială că s-ar putea să nu fi așteptat până la trei. Spui că era un trăgător al naibii de bun, dar de data asta a ratat iar glonte a ieșit pe aici - arată cu mâna în timp ce păși pe terasă - în grădină unde se află o mulțime de alte gloanțe.

Dar MacGregor nu ratează. El trage și ucide.

Starkwedder reveni în cameră. Își aruncă arma lângă cadavru, ia arma lui Richard, iese pe ușa ferestrei franceze și, la un moment dat, se întoarce.

— Se întoarce? întrebă Laura. De ce?

Starkwedder se uită la ea câteva secunde fără să vorbească. Apoi, inspirând adânc, întrebă:

— Nu ghicești?

Laura îl privi întrebătoare și clătină din cap.

— Nu, n-am nici o idee, spuse ea.

El continuă să o privească drept, apoi începu să vorbească încet, rupând cuvintele.

— Ei bine, să presupunem că MacGregor are un accident cu mașina și nu poate pleca de aici.

Ce poate să facă? Un singur lucru - vine în casă și descoperă cadavrul!

Laura șopti:

— Vorbești... vorbești de parcă ai ști exact ce s-a întâmplat.

Starkwedder nu se mai putu abține.

— Bineînțeles că știu! izbucni el cu patos. Nu înțelegi? Eu sunt MacGregor!

Laura se ridică în picioare, aruncând o privire neîncrezătoare spre fața lui. Ea păși spre el, ridicând pe jumătate brațul ei, incapabilă să înțeleagă sensul deplin al cuvintelor.

— Tu... murmură ea. Tu...

Starkwedder a mers încet spre Laura.

— N-am vrut ca toate astea să se întâmple, spuse cu vocea răgușită de emoție. Vreau să spun

— am constatat că țineam foarte mult la tine, și că... oh, Doamne, e fără speranță. Fără speranță.

Ea se uita la el, uluită, Starkwedder îi luă mâna și îi sărută palma.

— Adio, Laura, spuse el, îndepărtându-se.

El a ieșit repede afară prin fereastra franceză și a dispărut în ceață.

Laura a fugit pe terasă și a strigat după el:

— Așteaptă, așteaptă. Vino înapoi!

Ceața l-a învăluit, iar alarma de ceață din Bristol a început să sune.

— Vino înapoi, Michael, vino înapoi! a strigat Laura. Nu a primit nici un răspuns.

— Vino înapoi, Michael, a strigat din nou. Te rog întoarce-te! Îmi pasă de tine.

Ea s-a oprit și a ascultat cu atenție, dar a auzit doar sunetul unei mașini pornind și îndepărtându-se. Alarma de ceață a continuat să sune când ea s-a prăbușit în dreptul ferestrei și a izbucnit în hohote de plâns incontrolabile.

SFÂRȘIT